

Giới thiệu Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ

Truyện Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ của tác giả A Thụy là thể loại ngôn tình xuyên không hài hước. Truyện kể về một nam nhân thời hiện đại, hơn ba mươi tuổi vẫn còn độc thân.

Cuộc đời anh ta trước nay đều bình lặng, khát vọng của anh ta là có thể tiếp tục sống nhàn hạ như vậy đến già. Nhưng anh ta đột nhiên vô duyên vô cớ chết đi, vô duyên vô cớ sống lại tại một thời không xa lạ.

Mời các bạn tiếp tục theo dõi câu truyện này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chết Đi Thời Hiện Đại, Sống Lại Thời Loạn Thế

Tôi đang mơ màng ngủ, bị đánh thức bởi tiếng nước chảy. Tầng trên lại bị hồng đường ống nước rò rỉ? Không đúng, tôi đã mua nhà mới, chuyển khỏi cái chung cư cũ nát kia rồi mà? Đoán có lẽ bản thân nghe nhầm, quyết định nhắm mắt ngủ tiếp. Trời sáng còn phải đến công ty, nhất định phải ngủ cho đủ giấc.

Song dù cố gắng thế nào tôi cũng không ngủ lại được. Tôi bật dậy chửi thề:

“Con mẹ nó chứ, sao lại lạnh thế, điều hòa hỏng rồi chắc?”.

Định tìm chăn đắp, mới phát hiện dường nói là chăn, đến giường cũng... không thấy đâu cả. Tôi không có tiền sử bị mộng du, chắc chắn không có chuyện tự mình bò ra khỏi nhà để ra đường nằm ngủ. Bị bắt cóc? Chắc không đâu, tôi còn chưa có giàu đến mức đấy. Cảm giác trên người có chút kì quái, sờ tay lên ngực liền điếng người. Ai quần sắt lên người lúc tôi đang ngủ vậy? Sờ loạn một hồi hình như là một bộ áo giáp bằng kim loại, không phải chứ?!

A di đà Phật, nhất định là đang nằm mơ. Tôi tự thôi miên chính mình, nhắm mắt lại, đếm đến ba, lại mở mắt ra. Đưa tay sờ lại, áo giáp vẫn còn, tay lại còn dính phải thứ gì ướt ướt, đưa lên mũi ngửi có vị tanh giống như... máu người. Tôi hít thở sâu để ổn định tinh thần. Hít một hơi vào, lồng ngực lại cảm thấy đau nhói. Tiêu rồi, không phải đang mơ. Đau bỏ mẹ thế này, chắc chắn là thật rồi.

Tôi tập trung thử phân tích tình huống một chút. Tôi qua lúc đang ngủ cảm thấy xung quanh rung lắc dữ dội, lúc đó cứ cho là bản thân tưởng tượng. Nhớ lại thì hôm qua ở công ty có đồng nghiệp bảo tin tức có nói sắp có động đất. Lúc ấy tôi còn cười ha hả, trêu đồng nghiệp hoa mắt nên đọc nhầm rồi. Sống ba mươi năm trên đời, chưa nghe nói đất nước này có động đất bao giờ.

Nếu đồng nghiệp kia không hoa mắt... vậy tôi qua đúng là có động đất thật rồi.

Được rồi, cứ cho là có đi. Sau đó thì sao? Thế quái nào tôi lại mặc cả quần sắt trên người, trên ngực bị thương. Cũng không biết đây là nơi nào. Tôi căng mắt ra nhìn nhưng trời còn chưa sáng, chẳng nhìn thấy gì cả. Lại vánh tai nghe ngóng, có tiếng nước chảy. Tôi cố gắng đứng dậy dò dẫm đi về hướng có âm thanh róc rách kia. Không nhìn thấy gì nên tôi không dám đi nhanh, phải mất một lúc, ước chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng cũng biết được tiếng động mình nghe thấy là gì. Một con suối nhỏ.

Lúc này có vẻ tôi ở trong rừng, ánh trăng không chiếu tới được mặt đất nên mọi thứ đều chìm trong bóng tối. Hiện tại ánh sáng phản chiếu từ mặt nước, tôi nhìn xung quanh, hoàn toàn không biết mình ở đâu. Muốn kiểm tra vết thương trên người, tôi tiến đến gần dòng nước một chút. Nhìn thấy trong nước kia là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

WTF? Tôi nhìn lên trời. Lại nhìn xuống mặt nước một lần nữa. Cảm thấy đầu ong ong. Đầu? Trên đầu còn đang đội một cái mũ sắt. Hèn gì cứ thấy nặng nề. Tôi đưa tay gỡ cái “món bảo hiểm quê một cục” ở trên xuống, lại soi vào trong nước.

Trong nước là gương mặt một người đàn ông trẻ, đẹp trai hơn tôi, tóc trên đỉnh đầu búi thành một cục. Tôi nháy nháy mắt, gương mặt trong nước cũng nháy nháy mắt. Tôi nghiêng đầu, “tên kia” cũng nghiêng đầu.

“Chắc mình bị điên rồi”. Tôi lẩm bẩm.

Tôi ngồi phịch xuống đất, cố gắng bình tĩnh lại. Thử làm phép nhân hai chữ số. Nghe nói người điên thần trí không minh mẫn, hẳn không tính toán đúng được. Tôi nhân đi nhân lại mấy phép toán, hoàn toàn không có vấn đề. Lại vất óc nhớ lại số điện thoại trong danh bạ. Nhớ được hơn mười dãy số điện thoại. Sau khi tự kiểm tra đầu óc mình một lượt, sau khoảng một giờ đồng hồ, tôi đi đến kết luận: tôi không bị điên!

Lúc này trời đã sáng hơn một chút. Tôi quyết định rời khỏi chỗ này trước rồi tính. Tôi quay lại chỗ lúc này “nằm ngủ”, lại mò mẫm đi tìm đường cái. Hình như đây là bìa rừng, vậy cứ đi theo hướng cây mọc thấp dần. Lại đi độ hơn một giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy đường mòn. Nhìn trái nhìn phải, đây là nơi quý quái gì vậy? Không thấy nhà, không thấy bất kì công trình gì, một bóng người cũng không nốt. Ngực lại đau, hình như do vận động nên máu lại bắt đầu chảy. Lúc này quá hoảng hốt nên quên mất kiểm tra kĩ càng xem mình bị trúng đạn hay bị cái gì đâm vào. Cũng tại cái áo giáp trên người quá nặng,

cơ thể lại đang mất sức, không thể cời ra xem rút cục tôi bị cái quỷ gì.

Bỗng từ xa có âm thanh truyền đến. Lộc cộc lộc cộc. Nghe như tiếng vó ngựa chạm đất? Cũng phải thôi, nơi khi ho cò gáy này, bốn bánh muốn lết vào cũng không được. Tôi cười mĩa.

Chưa đến một phút, mấy con ngựa đã chạy tới. Đúng hơn là mấy con người cười trên lưng mấy con ngựa. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... tôi liếc mắt đếm. Nếu bọn họ là người xấu, muốn cướp tiền cướp sắc gì đây tôi muốn chạy cũng không thoát.

Không phải tôi tự kỷ, mà do gương mặt tôi đang tạm sở hữu hơi bị đẹp trai quá mức cho phép. Nếu cắt phẳng mái tóc dài, khoác lên bộ cánh hợp mốt, hẳn là dư sức xuất hiện lên trang bìa tạp chí. Tôi còn chưa kịp tưởng tượng xa hơn, mấy người kia đã đồng loạt xuống ngựa. Chắc chắc, động tác đúng là như “mây bay nước chảy”. Tôi lùi lại, định bụng co giò chạy.

Còn chưa kịp trốn, mấy người đàn ông trước mặt đã đồng loạt... quỳ xuống. Chỉ có hai người dẫn đầu, sau khi xuống ngựa, lập tức chạy đến chỗ tôi.

Mấy người phía sau chấp tay, đồng thanh hô lớn:

“Thuộc hạ đến trễ, xin nguyên soái trách phạt”.

Nguyên soái? Tôi trợn mắt. Còn đang kinh ngạc thì một trong hai người trước mặt đã chộp hai tay lên vai tôi, gương mặt anh ta vừa vui mừng vừa lo lắng hỏi:

“Đại ca, cuối cùng cũng tìm được huynh rồi. Ngựa của huynh đâu, kiếm của huynh đâu?”. Anh ta nhìn xuống ngực tôi rồi thất kinh la lên: “Huynh trúng tên? Đã rút tên ra rồi? Đã băng bó chưa? Huynh không sao chứ? Có bị thương chỗ nào nữa không?”.

Anh ta, đúng hơn là cậu ta, tôi đoán chừng khoảng chưa đến hai mươi tuổi. Tôi nhìn người trước mắt cứ đóng rồi lại mở miệng, hỏi loạn lên, hết đại ca rồi lại gọi huynh, lại còn lắc vai tôi liên hồi. Tôi chóng cả mặt. Được, cậu ta tưởng mình cậu ta biết đặt câu hỏi chắc. Tôi tức giận cũng xỏ lại một tràng:

“Mấy người là ai? Diễn viên à? Đang quay phim chắc? Bọn họ quỳ đủ chưa? Không mệt hả? Đây là chỗ chết tiệt nào? Tôi... là ai?”.

Xung quanh yên lặng như tờ. Bọn họ há hốc mồm nhìn tôi, tôi nhướn mày ngó lại bọn họ.

Một trong hai người đàn ông đang đứng, người này giờ chưa lên tiếng, mở miệng hỏi:

“Đại ca, huynh... mất trí nhớ?”.

Tôi còn đang phân vân không biết nên gật đầu bừa hay phủ nhận. Đột nhiên bóng người trước mặt chao đảo, sau đó hai mắt tối sầm. Trước khi ngất, tôi còn lẩm bẩm thêm một câu: “Mẹ nó, lo nói chuyện, chảy hết máu rồi”.

Lúc tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường. Nhìn xung quanh, vẫn là một nơi xa lạ chết tiệt. Kéo chăn ra, trước ngực đã được băng bó, áo giáp cũng được cởi bỏ rồi. Tôi còn đang định làm phép nhân thêm lần nữa, chưa kịp nhắm tính, cửa đã bị mở ra. Hai người đàn ông lúc trước gấp tiến vào.

Người lớn tuổi hơn lên tiếng hỏi:

“Đại ca, huynh tỉnh rồi?”.

Tôi nhắm mắt. Lại gọi đại ca? Mấy người không phải xã hội đen đấy chứ? Thấy tôi chỉ nhắm mắt không đáp, người trẻ tuổi còn lại chảy nước mắt, khóc nói:

“Đại ca, huynh thật sự không nhớ gì ư? Đều trách đệ, nếu đệ kiên quyết đi theo đã không để đại ca bị thương đến mức mất đi trí nhớ”.

Tôi nhìn cậu ta ngẩn người. Rõ ràng là một người đàn ông cao lớn lại còn khóc. Tôi hít sâu một hơi, quyết định giải đáp thắc mắc trong lòng trước rồi phân tích mọi chuyện sau. Tôi hỏi:

“Tôi là ai? Tên gọi là gì? Hai anh là ai? Chúng ta có quan hệ gì? Còn nữa, đây là nơi nào?”.

Anh chàng khoảng hai ba, hai bốn tuổi trả lời:

“Huynh là đại ca của bọn đệ, chúng ta là huynh đệ ruột thịt. Huynh là đại nguyên soái Chu quốc, Trần Ngan. Đệ là nhị đệ của huynh, Trần Đường. Còn đệ ấy là tam đệ của chúng ta, Trần Ninh. Huynh có nhớ ra gì không?”.

Tôi lắc đầu. Trần Đường thở dài, tiếp tục nói:

“Đây là thành Bắc Bình. Quân ta sau khi thắng trận ở núi Mang Cốc, đại quân đã rút về đại doanh. Nghe tin thành này có biến, nguồn nước trong thành bị gian tế Bắc Tề đầu độc. Toàn bộ dân chúng trong thành đều đã nhiễm độc. Đại ca dẫn theo bọn đệ cùng một vạn binh đến đây. Nhưng đại phu nói độc này là bí truyền, không cách nào giải được. Ngõ Phi cho người mang thư đến, nói muốn có được thuốc giải phải giao đại ca cho chúng”.

Tôi còn đang định uống nước, nghe vậy nuốt nước bọt, miệng run rẩy hỏi:

“Ngô Phi là ai?”.

Trần Ninh ngực phập phồng, trợn mắt nói:

“Chính là tên khốn muốn hại đại ca. Hắn là phó tướng quân Bắc Tề, kẻ tiểu nhân bỉ ổi. Trên chiến trường đánh không lại chúng ta, mới dùng quỷ kế hạ độc. Hắn nói trong vòng ba ngày, nếu bên ta không đồng ý trao đổi, toàn bộ dân chúng trong thành này sẽ phát độc mà chết. Đại ca đồng ý giao dịch, rồi một mình một ngựa theo bọn chúng. Sau khi cho những người trúng độc dùng thuốc giải, bọn đệ liền dẫn binh đi cứu đại ca. Bọn đệ đột kích doanh trại địch, đánh nhau với quân Bắc Tề mấy canh giờ, lại cho người tìm nơi chúng giam giữ đại ca nhưng không thấy. Sau mới biết đại ca đã đột phá vòng vây mà rời đi trước đó. Bọn đệ lui binh tìm kiếm đại ca một ngày một đêm, đến rạng sáng hôm nay mới tìm được đại ca”.

Tôi nghe hiểu được một chút, lại giống như chẳng hiểu gì cả. Những chuyện xảy ra với Trần Ngạn, tôi đại khái nắm được sơ sơ. Nhưng tôi khi không đang yên đang lành tại sao lại biến thành Trần Ngạn? Mà theo lời bọn họ nói, cái gì mà Chu quốc với Bắc Tề, đại nguyên soái với tướng quân, lại còn trang phục trên người đều giống như đây là thời cổ đại? Quá nhiều điều không thể lý giải, quá nhiều thông tin cần phân tích, nên cơ thể tôi sinh ra phản ứng rất bình thường... đói bụng! Tôi gãi gãi lông mày, mở miệng hỏi:

“Những chuyện khác chúng ta từ từ thương lượng, trước tiên có thể dọn cơm cho tôi được không?”.

Trần Đường giật giật lông mày. Trần Ninh há hốc mồm nhìn tôi. Cuối cùng vẫn là Trần Đường hiểu đạo đãi khách, gọi người mang cơm cho tôi.

Có thực mới vực được đạo, có no bụng mới nghĩ được thấu đáo. Tôi vui vẻ ăn hết bốn chén cơm, quét sạch sẽ một bàn thức ăn, lại uống hết một bình rượu nhỏ.

Đợi tôi hoàn tất việc ăn uống xong, Trần Đường mới ngáp ngừng hỏi:

“Đại ca vẫn chưa nhớ ra gì à?”.

Tôi suy nghĩ một chút, nếu tôi nói tôi thật ra không phải đại ca, huynh đệ gì của bọn họ, chỉ là người qua đường thôi; chắc chẳng ai tin. Tạm thời tìm hiểu tình hình ở đây một chút, sau đó tìm cách trốn đi mới được. Tôi không có hứng thú với “công việc” mới này tẹo nào. Đại nguyên soái, nghe thì oai phong đấy, nhưng ra trận lúc nào cũng phải dẫn đầu cả đoàn người lượn qua lượn lại trước quý môn quan. Tôi chỉ là một người bình thường, không biết cầm quân đánh giặc, vẫn là “ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách” là tốt nhất!

Tôi nhìn Trần Đường, lắc lắc đầu, tỏ ý mình chẳng nhớ ra gì cả.

Hai người đối diện nhìn tôi rồi lại nhìn nhau thờ dài. Đúng lúc này thì bên ngoài có tiếng người, có vẻ là binh lính. Người ngoài cửa nói:

“Bẩm nguyên soái, một trăm dặm về phía đông có khoảng hai vạn nạn dân đang chạy về hướng này”.

Tôi trợn mắt. Đang yên đang lành nạn dân ở đâu ra? Tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm. Còn ở lại đây làm nguyên soái, thế nào cũng lại bị thằng cha Ngô Phi kia đòi tôi hiến thân đổi lấy mạng sống cho người khác. Hết dân chúng trong cái thành này, giờ đến lượt hai vạn dân đang “chạy bộ” ngoài kia?

Từ hướng đông tới? Vậy tốt nhất ông đây theo mộng lão thiên* để cầu yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lăn Đầu Bỏ Trốn

Trần Đường quay sang tôi, nói:

“Đại ca, huynh còn đang trọng thương cứ nghỉ ngơi cho bình phục. Bọn đệ ra ngoài xem thế nào”.

Tôi gật gật đầu. Đợi bọn họ đi rồi, tôi liền nhìn quanh phòng, xem có gì đáng giá để mang theo người không. Nhìn đi nhìn lại, chỉ thấy thanh kiếm là vật duy nhất có vẻ có giá trị. Thôi vậy, có còn hơn không. Đến thành trấn nào đấy tìm tiệm cầm đồ đổi lấy chút tiền rồi nghĩ biện pháp khác.

Tôi lục trong tủ tìm một bộ đồ sạch sẽ, loay hoay mặc lên người. Sau đó lén lút rời khỏi phòng, lén lút dắt con ngựa đang cột ở góc cây gần cổng sau, lén lút mở cổng chuồn đi. Vốn không định mang theo ngựa, vì từ nhỏ đến lớn tôi đã cưỡi ngựa bao giờ. Nhưng không hiểu sao nhìn con ngựa này lại cảm thấy thân thiết như nhìn thấy bạn cũ. Sau đó lên ngựa, phóng đi... động tác thuần thục đến không ngờ. Có lẽ là bản năng của Trần Ngạn?

Chạy được non nửa canh giờ bỗng nghe thấy phía đằng sau có tiếng vó ngựa dồn dập đuổi theo. Tôi ngoái đầu nhìn lại thấy hai người Trần Đường và Trần Ninh thì hoảng hốt, liền thúc ngựa chạy nhanh hơn. Nhưng do trời tối, lại không quen đường, cuối cùng cũng bị bọn họ đuổi kịp. Đành phải ghì cương đứng lại.

Trần Ninh xuống ngựa, chặn trước mặt tôi, hấp tấp nói:

“Đại ca! Huynh còn đang trọng thương lại một mình xông vào doanh trại địch là muốn đi tìm chết sao? Bọn đệ cũng căm hận Ngô Phi bỉ ổi, nhưng liều chết đi tìm hãn thì có tác dụng gì? Huynh mau cùng bọn đệ trở về, chúng ta từ từ nghĩ biện pháp”.

Đi tìm chết cái rắm. Tôi chửi thề trong bụng, lại ngó ra, cậu ta vừa nói xông vào doanh trại địch? Không lẽ trước mặt là nơi đóng quân của Bắc Tề? Ông nội ơi, suýt chút thì toi cái mạng nhỏ. Vì trời tối không còn thấy mặt trời đâu nữa nên tôi cũng chả phân biệt được đâu là đông đâu là tây. Thấy mọi người tập trung một chỗ chỉ chỉ trỏ trỏ nên xác định đó là hướng dân chạy nạn đang tới, liền dứt khoát chạy về hướng ngược lại. Không ngờ lại chạy về hướng của quân Bắc Tề.

Trần Đường thấy tôi im lặng suy nghĩ thì mừng rỡ hỏi:

“Đại ca nhớ ra mọi chuyện rồi?”.

Tôi nhìn cậu ta lắc đầu.

Trần Ninh nghi hoặc nhìn tôi:

“Vậy đại ca một mình mang kiếm chạy đến chỗ Bắc Tề quân làm gì?”.

Tôi ngó xuống thanh kiếm trong tay mình. Chắc hai người bọn họ có vất óc cũng không nghĩ ra được, tôi là định mang thanh kiếm này để đi cầm, lấy lộ phí bỏ trốn. Tôi nhìn bọn họ, lại ngược mắt nhìn về hướng vừa rồi còn định chạy đến. Có lẽ thấy tôi nhìn về hướng quân Bắc Tề ánh mắt tức giận, Trần Đường sợ tôi lại đi tìm Ngô Phi tính sổ, vội giục:

“Chúng ta quay về thành trước đã. Dân chạy nạn sáng mai mới đến, chúng ta còn một đêm để nghĩ đối sách”.

Tôi đúng là tức giận. Nhưng không phải tức quân Bắc Tề, mà giận bản thân số con rệp, chọn nhầm đường chạy trốn. Chỉ đành theo bọn họ trở về.

Trong phòng họp, à phòng nghị sự, có mấy người đàn ông đang đợi sẵn, nhìn thấy bọn tôi bước vào liền đứng dậy đón. Tôi có cảm giác như tổng giám đốc gặp cấp dưới vậy, thiếu chút nước là đưa tay phải bắt tay bọn họ rồi.

Trần Đường giới thiệu tên và chức vụ từng người trong phòng cho tôi. Người đàn ông tên Lý Đôn, khoảng trên dưới bốn mươi, là tướng thủ thành Bắc Bình, ngạc nhiên hỏi:

“Trần nguyên soái chẳng phải đã gặp qua thuộc hạ rồi mà?”.

Trần Đường thờ dãi giải thích:

“Nguyên soái bị trọng thương, tạm thời không nhớ được mọi chuyện”.

Các “đồng chí cấp dưới” tròn mắt nhìn sang. Tôi gật gật đầu.

Trần Ninh lên tiếng bất bình:

“Đều tại tên khốn Ngô Phi, đã hại đại ca trọng thương. Nay còn xua hai vạn dân từ các thành trấn nhỏ đến đây, muốn lợi dụng nạn dân để cho quân trà trộn công phá thành Bắc Bình”.

Lý Đôn hỏi:

“Không biết nguyên soái đã nghĩ ra biện pháp đối phó hay chưa?”.

Tôi suýt nữa đã buột miệng nói “tẩu vi thượng sách”, may mà kịp nuốt lời vào bụng. Chỉ đành nói vài câu đối phó:

“Các vị tướng quân cho rằng nên làm thế nào?”.

Cách tốt nhất để lảng tránh câu hỏi của đối phương là đặt ra câu hỏi để đối phương phân tâm. Muốn tôi nghĩ ra biện pháp? Đùa chắc, tôi cũng không phải nguyên soái “hàng thật giá thật”.

Người đàn ông được gọi là Tổng phó tướng, xem tướng mạo có vẻ là một kẻ nóng tính, nói:

“Trong thành có hơn một vạn dân chúng, gần hai vạn binh lính. Nếu để quân Bắc Tề phá cổng xông vào, thành này e không thể giữ được. Thành Bắc Bình là nơi trọng yếu, nếu bị phá sẽ dẫn đến hậu họa vô cùng. Biện pháp tốt nhất là đóng chặt cổng thành”.

Trần Đường lắc đầu:

“Cách này không ổn. Nếu nhốt bọn họ ngoài thành, với tính cách Ngô Phi nhất định cho quân giết chết dân chúng vô tội. Hai vạn nạn dân kia đều là dân chúng Đại Chu ta, trơ mắt nhìn bọn họ bị quân giặc tàn sát, chỉ e quân ta sẽ đánh mất sĩ khí. Cách này cũng không giải quyết được vấn đề”.

Dục quân sư dưới trướng Lý Đôn, là người lăm mư nhiều kế, vuốt chòm râu dài nói:

“Nếu vậy chỉ còn cách di tản dân chúng trong thành, lại bí mật đem hai vạn quân của chúng ta ra ngoài, trong thành bố trí bẫy, đợi quân Bắc Tề vào thành thì hai mặt tấn công, hốt trọn một mẻ”.

Mọi người trầm mặc suy nghĩ. Hồi lâu, vẫn là Lý Đôn lên tiếng, nhưng không phải đưa ra biện pháp mà lại quay sang hỏi quyết định của tôi. Mẹ kiếp, lại chìa mũi nhọn sang ông đây. Tôi không thể tiếp tục giả điếc, chỉ đành nói:

“Muốn đập tan âm mưu của Ngô Phi, phải tách quân Bắc Tề trà trộn trong nạn dân ra để tiêu diệt. Cho dù dùng kế “vườn không nhà trống” theo ý Dục quân sư, mà không thể phân biệt đâu là địch đâu là dân chúng thì cũng không thể tấn công được. Ngược lại chỉ khiến thành Bắc Bình hoàn toàn thất thủ”.

Lý Đôn vội hỏi:

“Vậy theo ý nguyên soái, làm thế nào để tiêu diệt quân địch mà không làm liên lụy dân chúng vô tội?”.

Tôi nghĩ nghĩ, đáp:

“Lúc nạn dân đến bên ngoài thành, Lý tướng quân cứ ở trên tường thành thông báo, bảo bọn họ chia nhóm để vào thành. Những người nào đến từ cùng một nơi thì hợp lại với nhau thành một nhóm. Bọn họ đều từ các thành trấn nhỏ, dân số mỗi nơi sẽ không quá vài trăm người đúng không? Thông báo cho bọn họ, mỗi người phải được những người khác trong nhóm nhận ra là có quen biết thì mới được ở chung một nhóm. Kẻ nào không có quen biết, chính là gian tế”.

Trần Đường lại hỏi:

“Đại ca, nếu vậy những kẻ gian tế nhất định hợp lại thành một nhóm, tự nhận quen biết nhau. Lúc đó chúng ta làm sao có thể biết nhóm nào địch, nhóm nào không phải?”.

Tôi cười:

“Đề nói xem, một con vịt lạc trong bầy hạc khó giết, hay một bầy vịt tụ lại một chỗ khó giết? Chỉ cần bọn chúng tập hợp lại thành một nhóm, muốn xác định thân phận không khó. Nạn dân có già trẻ, nam nữ đủ cả. Nhưng gian tế thì không. Hơn nữa, ngoại hình, giọng nói của người Bắc Tề và Đại Chu không giống nhau. Trên người bọn chúng cũng nhất định có giấu binh khí”.

Mọi người đều gật đầu, khen kế hay. Tôi lại lắc đầu nói:

“Nhưng phân biệt được rồi cũng không nhất định ngăn được quân địch tấn công?”.

Lý Đôn nghe vậy lập tức hỏi:

“Ý nguyên soái là...?”.

Tôi uống một ngụm trà, thông thả nói:

“Ngô Phi đã muốn dùng nạn dân để công thành, nhất định sẽ kéo quân đến phía sau. Mà phân chia nạn dân theo nhóm để tìm gian tế cũng mất không ít thời gian. Chỉ e vừa đón nạn dân vào thành, quân địch đã đuổi đến nơi rồi”.

Trần Ninh gấp gáp hỏi:

“Vậy phải làm thế nào?”.

Tôi lại cười:

“Chúng ta phải chuẩn bị quà cho bọn chúng”.

Mọi người vẻ mặt mờ mịt. Tôi giải thích:

“Quân Bắc Tề hiện tại chia làm hai cánh, một đến từ phía tây, một đuổi theo sau nạn dân. Phía tây tập hợp đại quân Bắc Tề, quà dành cho bọn chúng nhất định phải lớn! Nhưng phía đông cũng không thể không chuẩn bị. Bầy Dục quân sư định bố trí trong thành chuyển sang đón đường quân Bắc Tề từ hai cánh là được. Nhưng bầy nhất định phải lớn, nếu không để bọn chúng mang đại quân đến đây, chúng ta chỉ sợ không kịp đưa nạn dân vào thành”.

Còn về phần chuẩn bị bẫy gì, bố trí ở đâu thích hợp, tôi để bọn họ tự ứng phó. Dù sao tôi cũng không rành nơi này.

Lý Đôn nghe xong mặt mày tươi tỉnh:

“Nguyên soái quả nhiên đa mưu túc trí. Thuộc hạ bội phục”.

Chà, cái trò vuốt mõng ngựa đây mà. Tôi chẳng qua chỉ nói bừa, định bụng nhân lúc bọn họ chuẩn bị “quà” cho quân Bắc Tề, thì tìm cơ hội bỏ trốn, liền giục:

“Các vị tướng quân mau gấp rút bố trí bầy, chậm trễ chi e không kịp”.

Mọi người nhanh chóng đứng dậy, chấp tay rồi rời khỏi phòng. Chỉ còn lại Trần Đường và Trần Ninh ở lại. Tôi cũng muốn bỏ đi lắm, nhưng hai người này cứ nhìn tôi chằm chằm thế này thì đi thế nào được. Thấy Trần Ninh vừa định mở miệng hỏi, tôi thừa biết cậu ta định hỏi câu gì, liền nói luôn:

“Tôi chưa có nhớ ra gì đâu”.

Trần Ninh khép miệng, nhìn tôi với ánh mắt tui thân. Trần Đường cười nói:

“Không việc gì, từ từ rồi đại ca sẽ nhớ lại thôi. Dù thế nào đại ca vẫn là đại ca của bọn đệ, là đại nguyên soái của Đại Chu”.

Tôi gật đầu. Trong bụng lại chữi thế, mẹ nó, ông đây không muốn làm nguyên soái. Ông chỉ muốn trốn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chỉ Có Kẻ Ngốc Mới Thích Làm Anh Hùng

Không biết hai anh em họ Trần vì lo lắng cho vết thương của tôi, hay sợ tôi lại định tìm Ngô Phi tính sổ, mà cả đêm cho người chăm sóc tôi chu đáo. Chu đáo đến mức tôi muốn tìm một cơ hội bỏ trốn cũng không có. Thật bị thương!

Tôi ôm tâm trạng bị thương đó ăn hết bữa sáng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, làm sao rời khỏi nơi này một cách lặng lẽ, thần không biết quỷ không hay.

Tôi vừa vận ăn xong bữa sáng thì binh lính báo nạn dân chỉ còn cách cổng thành chưa đầy hai dặm. Lý Đôn nói, tất cả bầy đã bố trí ổn thỏa. Tôi không tìm được sơ hở nào để chuẩn bị, đành theo chân bọn họ lên tường thành. Trần Đường muốn tôi mặc áo giáp nhưng bị tôi kiên trì từ chối. Đùa chắc, tôi còn đang bị thương, tha đồng sắt đó theo nổi mới là lạ.

Tôi buồn chán không có việc gì làm, hỏi Dục quân sư chuyện “quả cáp” cho quân Bắc Tề. Dục quân sư chấp tay, nói:

“Hướng Đông cách thành năm dặm, có một con đường độc đạo, nạn dân chạy về hướng này chỉ có thể đi qua con đường đó. Mà quân Bắc Tề nếu theo sau nạn dân, cũng không còn đường khác để lựa chọn. Nhưng hướng Tây, từ nơi Bắc Tề quân đến thành Bắc Bình, có hai con đường thông đến nơi này. Một là đường Tân Thanh hiểm trở, hai bên là vách núi. Đường còn lại là Hoa Lăng địa hình bằng phẳng, khó mai phục. Thuộc hạ đã bố trí bầy ở hẻm núi Tân Thanh, đồng thời cho người giả như có mai phục ở đường Hoa Lăng để dụ quân Bắc Tề đi vào đường Tân Thanh. Chỉ là...”.

Tôi gãi gãi cằm:

“Chỉ là sợ quân Bắc Tề nhất định chọn đường Hoa Lăng để đi?”.

Lý Đôn nghe vậy quay sang hỏi:

“Vậy phải làm thế nào?”.

Tôi đánh mắt về hướng Tây, nói:

“Nhất định phải khiến Bắc Tề quân tiến vào hẻm Tân Thanh. Ngô Phi là kẻ xảo trá chỉ sợ không trúng kế “đương đông kích tây” của Dục quân sư. Kế đa nghi như hấn sẽ cho người thăm dò trước cả hai con đường. Nếu chúng ta cho hấn thấy có mai phục ở Hoa Lăng, hấn nhất định nghi ngờ chúng ta dùng kế. Ngược lại, chúng ta cho người đốt lửa đầu hẻm núi Tân Thanh, đầu óc hấn đa nghi sẽ nghĩ đường Tân Thanh cũng có thể có trá. Hấn sẽ không mau chóng quyết định được, chúng ta sẽ tranh thủ được thêm một chút thời gian”.

Trần Đường nhú mày:

“Đại ca, nhưng là như vậy Ngô Phi càng thêm đề phòng chẳng phải càng khó lọt bầy? Nếu hấn chọn đi đường Hoa Lăng, không chỉ chúng ta thất bại mà tốc độ của Bắc Tề quân cũng sẽ rất nhanh”.

Tôi gật đầu:

“Đừng vậy. Cho nên chúng ta phải khiến hấn ngoan ngoãn đi đường Tân Thanh. Khi hấn thấy có lửa đốt nhất định cho quân kiểm tra lại. Ở đường Hoa Lăng chúng ta sẽ cho hấn tìm thấy dấu vết có mai phục. Tất nhiên không được quá rõ ràng, phải nửa hư nửa thực, như là vội vàng nên không cẩn thận mà để lộ dấu vết. Ngô Phi tám phần mười sẽ chọn tiến vào hẻm Tân Thanh mà đi”.

Lý Đôn ngập ngừng hỏi:

“Vậy còn hai phần? Nếu hấn vẫn chọn đi Hoa Lăng thì thế nào? Chúng ta có nên chia binh lực, cầm chân nếu hấn đi vào Hoa Lăng?”.

Tôi nhìn Lý Đôn:

“Lý tướng quân định dùng cái gì cầm chân Ngô Phi? Chúng ta không có thời gian bố trí thêm bẫy ở Hoa Lãng, chỉ có thể đem quân đánh trực diện. Nhưng tại sao chúng ta phải đánh? Chúng ta ở đây là muốn thủ thành. Chỉ cần kẻ địch không thể xông vào, chúng ta cũng không cần thiết liều mạng. Nếu Ngô Phi cuối cùng vẫn chọn đi đường Hoa Lãng, chúng tôi hẳn là kẻ không dễ đối phó. Như vậy sao hẳn có thể cho chúng ta thời gian tìm ra gian tế trong nạn dân. Đúng thật là thế thì chỉ còn cách mở cổng thành, đón toàn bộ nạn dân vào. Sau khi nạn dân vào thành, phải canh chừng nghiêm ngặt bọn họ. Kẻ nào có hành động đáng ngờ, lập tức giết không cần hỏi”.

Lý Đôn nghe xong mặt mày trở nên nghiêm trọng, lập tức cùng Dục quân sư chạy đi sắp đặt lại mai phục bên hướng Tây.

Tôi thấy hai người bên cạnh cứ nhìn mình chăm chăm thì hỏi:

“Sao thế?”.

Trần Đường giọng nói có vẻ bồn chồn:

“Đệ cảm thấy đại ca có chút không giống trước đây”.

Tôi nhìn cậu ta, trong bụng nghĩ, đương nhiên không giống. Tôi có phải Trần Ngạn quái đâu. Ngoài miệng lại tươi cười hỏi:

“Vậy sao, tôi trước kia như thế nào?”.

Trần Ninh hơi nghiêng đầu:

“Nếu là trước kia, trong hoàn cảnh này, đại ca sẽ đích thân dẫn binh đi đánh Ngô Phi, dù thế nào cũng không để người vô tội phải chết oan”.

Tôi giật mình:

“Cho dù vì thế mà thành có thể bị phá? Mọi người trong thành lẫn binh lính ra khỏi thành đều sẽ gặp nguy hiểm? Vẫn muốn kiên trì bảo vệ nạn dân kể cả trong đó có gian tế của kẻ địch sao?”.

Trần Ninh gật gật đầu.

Tôi choáng váng. Trần Ngạn, nếu anh không phải là kẻ ngốc thì nhất định là kẻ điên. Đêm qua tôi cũng đã đoán ra, nếu tôi chết do động đất mà trở thành Trần Ngạn. Vậy thì Trần Ngạn có lẽ cũng chết rồi. Mà nguyên do anh ta chết, không gì ngoài quyết định hi sinh vì kẻ khác.

Tôi cảm thấy có chút buồn cười. Tôi và anh ta hoàn toàn khác xa nhau, nhầm lẫn thế nào tôi lại thay thế anh ta làm đại nguyên soái? Anh ta nhân từ đến mức khiến người khác tức giận. Còn tôi từ trước đến nay đều tâm niệm: người sống không vì mình, trời tru đất diệt. Đối với tôi mà nói, bản thân là quan trọng nhất. Tôi không có lòng hại người, cũng chẳng có tâm cứu người. Chuyện của kẻ khác, nếu có thể không dính dáng vào, tôi nhất định không nhúng tay. Càng không có chuyện tôi vì kẻ nào mà hi sinh chính mình.

Tôi nhìn bọn họ hỏi:

“Có phải các đệ cảm thấy hiện tại tôi thay đổi so với trước đây, trở nên quá sắt đá, lạnh lùng?”.

Trần Đường hơi lắc đầu, nhẹ giọng:

“Đại ca là người nhân hậu, hết lòng vì dân chúng. Đại ca từng nói, chúng ta cầm binh đi đánh trận, không phải vì ham muốn sát phạt, mà chỉ muốn chiến tranh mau kết thúc. Bọn đệ rất kính phục đại ca. Nhưng có nhiều lúc, đại ca quá nhân từ, khiến bọn đệ rất lo lắng. Giống như lần vừa rồi, đại ca chấp nhận dùng bản thân đổi lấy thuốc giải. Đệ và A Ninh tìm kiếm đại ca khắp nơi không thấy, trong lòng sợ hãi biết bao nhiêu. Cũng may đại ca vẫn còn sống. Nay đại ca có thể bình tĩnh như vậy, đệ ngược lại cảm thấy yên tâm hơn”.

Tôi trầm nghĩ, không biết Trần Ngạn làm thế nào trở thành đại nguyên soái? Người như anh ta có lẽ nên theo nghề y hay dạy học mới đúng. Dù sao người muốn chấm dứt chiến tranh là anh ta, không phải tôi. Sinh ra ở thời bình, đối với tôi, chiến tranh là thứ được viết ra trong sách hoặc tái hiện trong phim ảnh, trò chơi. Bảo tôi làm đại nguyên soái trong game còn được, chứ tự mình nhảy lên lưng ngựa, cầm đao chém giết, tôi làm không nổi.

Tôi thở dài, đợt trận chiến hôm nay kết thúc, phải mau chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bản Lĩnh Của Trần Ngạn

Tiếng động từ xa vọng lại dần dần càng lúc càng lớn, hướng Đông bụi đất bay mù mịt. Đến khi trước mặt xuất hiện hai vạn nạn dân. Tôi bắt đầu thấy hoảng. Cảnh tượng này khiến tôi không khỏi nghĩ đến đám xác sống trong những bộ phim kinh dị. Tuy những nạn dân này không có da thịt thối rửa, tư thế vụn vẹo, nhưng tận mắt nhìn thấy hai vạn người về mặt kinh hoàng chạy về phía mình, tôi nghĩ không ai bình tĩnh nổi.

Khi nạn dân còn cách cổng thành chừng hai trăm mét, Tổng phó tướng chạy đến chỗ tôi bẩm báo:

“Bẩm nguyên soái, hai ngàn quân Bắc Tề truy đuổi đằng sau nạn dân lọt vào mai phục của ta, toàn bộ đã bị tiêu diệt”.

Tôi ngẩn người. Hai ngàn người? Vì mệnh lệnh của tôi mà hai ngàn người chết sạch. Cho dù bọn họ là “quân địch”, nhưng tôi vẫn cảm thấy trong ngực có cảm giác nặng nề, khó thở. Lúc đưa ra kế sách, tôi rất thân nhiên. Bởi vì tôi nghĩ, những lời nói ra chẳng qua chỉ để ứng phó tìm cơ hội rời khỏi nơi này. Hiện tại, tuy không nhìn thấy bọn họ chết, nhưng thật sự cách đây năm dặm đã có hai ngàn người vì tôi mà mất đi tính mạng. Đây có thể xem như tôi là chủ mưu giết người hay không?

Thấy tôi “hồn xiêu phách lạc”, Tổng phó tướng gọi:

“Nguyên soái?”.

Tôi thở dài, cup mắt hỏi:

“Thương vong của quân ta thế nào?”.

Tổng phó tướng bình tĩnh đáp:

“Chỉ có mấy chục người bị thương do đá đè, không có thương vong nghiêm trọng”.

Tôi gật nhẹ đầu, phân phó:

“Tốt lắm... Cho bọn họ rút lui về thành đi”.

Tôi vừa dứt lời, phía dưới tường thành, những nạn dân sau khi chạy “marathon” chạm vạch đích không có vẻ vui mừng trên mặt, mà bắt đầu cầu xin mở cổng thành. Tiếng la của bọn họ càng lúc càng lớn, mỗi phút trôi qua, lại có thêm hàng trăm người gia nhập. Tôi cảm thấy ong cả đầu, bèn tìm chỗ ụ thành cao nhất ở giữa, trèo lên.

Có lẽ nhờ gương mặt này quá anh tuấn, cũng có thể do tôi quá nổi bật, bên dưới tiếng hô nhỏ dần rồi im bật. Y phục đỏ trên người bay phấp phới trong gió... hết như một lá cờ. Tôi hít một hơi thật sâu, ổn định tinh thần, sau đó cố gắng mở “volume” đến mức lớn nhất, gào to một câu:

“Mọi người có muốn sống không?”.

Đám đông bên dưới ngó ra, sau đó đồng loạt học tôi gào lên:

“Có”.

Âm thanh của hai vạn người đồng loạt hô hào khiến mặt đất như rung chuyển. Tôi nuốt nước bọt, lấy hơi gào đáp lại:

“Tôi là Trần Ngạn, đại nguyên soái...”.

Tôi còn chưa kịp giới thiệu đầy đủ, bỗng một ánh sáng trắng lóe lên, nhằm thẳng tôi mà lao tới. Bên cạnh có tiếng hét của Trần Đường. Trong khoảnh khắc đó, tai tôi vừa nghe thấy Trần Đường hét lên hai tiếng “cẩn thận”, não bộ vừa phân tích xem có nên ngã người về sau để tránh mũi tên hay không. Chân còn chưa kịp di chuyển, tôi sững sờ nhìn lại vật bị nắm chặt trong tay mình.

Chính là mũi tên vừa rồi. Đầu mũi tên cách ngực trái tôi chưa tới hai mươi phân. Tay trái tôi nắm chặt mũi tên.

Tôi nuốt nước bọt, lăm lăm trong miệng: “Cảm ơn anh, Trần Ngạn”.

Phải, tôi đương nhiên không có bản lĩnh chụp lấy mũi tên đang bay. Là Trần Ngạn, đúng hơn là cơ thể của Trần Ngạn phản ứng lại với nguy hiểm. Tôi liếc nhìn Trần Đường áy náy, đáng lẽ tôi nên nghe lời cậu ta mặc áo giáp mới phải. Suýt chút nữa thì tôi đòi!

Tôi nhìn chăm chăm vào một bóng lưng dưới thành. Muốn chạy? Hừ, bắn lên ông đây xong còn định chuồn sao. Không có “ngon lành” như vậy được đâu. Trần Ninh vừa chạy đến gần, tôi chụp lấy cây cung trên tay cậu ta, kéo cung, lắp tên. Động tác tự nhiên giống như khi cưỡi ngựa, cầm kiếm. Tôi biết, đây đều là Trần Ngạn để lại “tài sản” cho tôi.

Mũi tên xé gió lao đi, ghim chính xác vào cổ họng kẻ kia. Hắn ngã úp sấp, không kịp kêu một tiếng.

Đột nhiên tôi cảm thấy rất tức giận. Tôi vốn là kẻ ưa nhàn rồi, không thích dính vào rắc rối. Nguyên vọng cũng chỉ đơn giản là được chết già, cơ thể không bị bệnh tật quần lầy, mỗi năm đi làm tốt nhất đều được tăng lương, cuối năm tiền thưởng nhiều một chút, vài tháng đi du lịch dăm ba ngày. Nhưng vì sao tôi lại vô duyên vô cớ bị lôi đến nơi này? Mờ mắt ra trên người đã trúng tên. Khó khăn lắm mới giữ được mạng, qua một đêm, lại có kẻ muốn tặng cho tôi thêm phát nữa. Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng bọn họ sẽ không ai đồng ý cho tôi thoải mái phải mong bỏ đi.

Muốn đi, trước tiên phải chấm dứt trận chiến này. Tôi trả cây cung lại cho Trần Ninh, quay người lại chỉ tay vào cái xác dưới thành, lại tiếp tục gào:

“Kẻ vừa bắn tên là gian tế Bắc Tề. Chính bọn ôn dịch Bắc Tề đã cưỡng chế, xua đuổi mọi người rời khỏi nơi sinh sống. Tôi đảm bảo sẽ bảo vệ tính mạng của tất cả mọi người. Kẻ nào làm hại đến con dân Đại Chu đều không được tha thứ! Hai ngàn quân Bắc Tề truy đuổi mọi người đã bị quân ta tiêu diệt toàn bộ. Hiện tại, bên cạnh các vị có gian tế trà trộn, ẩn nấp, muốn thừa cơ vào thành mở cổng từ bên trong cho quân Bắc Tề tràn vào. Nếu để chúng thực hiện được âm mưu, không chỉ đàn ông, mà đàn bà, trẻ nhỏ gần mười vạn người ở đây đều sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ cần các vị nghe tôi, Trần Ngạn hứa sẽ không để ai phải chảy máu. Mọi người có tin tôi không?”.

Bên dưới gần như đồng thanh gào lên:

“Có”.

Tôi suýt chút nữa thì bật ngón tay cái với bọn họ. Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Thật ra trong thành trừ đi số quân đang mai phục ở Tân Thanh, chỉ còn chưa đến hai ngàn binh lính và một vạn dân chúng. Cộng thêm hai vạn nạn dân phía dưới, tổng cộng cũng chỉ hơn ba vạn người. Tôi nói quá lên “một chút”, lại thông báo việc hai ngàn quân Bắc Tề bị tiêu diệt. Một là khiến nạn dân bên dưới tìm thấy cảm giác an toàn sau khi chạy hơn trăm dặm, bọn họ đã sức cùng lực kiệt, bị cái chết dẫm sát mộng; nếu không làm họ thả lỏng tinh thần, không khéo lại xảy ra hỗn loạn, mất khống chế. Hai là dọa cho “bọn gián điệp” hoảng sợ mà dễ bề bị phát hiện.

Tôi quay đầu gọi Trần Ninh:

“A Ninh, tôi mượn cung tên của đệ dùng một chút”.

Cậu ta đem cung và toàn bộ tên trên vai đưa cho tôi. Tôi đeo ống đựng tên lên lưng, sau đó lớn tiếng báo nạn dân bên dưới lùi lại năm mươi bước. Đợi bọn họ đều lùi ra xa, tôi rút tên bắn thành một hàng ngang trước mặt bọn họ, khoảng cách giữa các mũi tên đều tầm tắp. Tôi tạm nén lại cảm giác đắc ý, chỉ mặt hai mươi người hàng đầu, đến đứng trước mũi tên, rồi bảo những người này quay lưng lại, mặt đối mặt với đám đông nạn dân.

Tôi ưỡn ngực, ngẩng cao đầu... gào:

“Mọi người nghe rõ đây. Ai quen biết những người đứng cạnh mũi tên thì tiến đến chỗ người mình quen, rồi quay mặt lại để những người phía sau nhìn. Những người hàng kế tiếp nếu quen biết bất kì người nào phía trước cứ bước đến chỗ người đó và làm giống họ, quay mặt lại để những người khác nhận diện. Nhớ kĩ, không được chen lấn, phải xếp hàng ngay ngắn. Ở đây có cha mẹ, anh em, con cháu, đồng hương của mọi người. Chen lấn sẽ khiến kẻ yếu bị thương. Có ai muốn người thân của mình bị giẫm đạp không?”.

Đám đông lập tức gào:

“Không muốn”.

Tôi gật mạnh đầu:

“Tốt lắm. Vậy mọi người lần lượt tiến lên theo hiệu lệnh của Tổng Tướng Quân”.

Tôi ra hiệu cho Tổng phó tướng đứng ra chỉ huy, bản thân nhảy xuống khỏi ụ thành. Con mẹ nó, gào cả buổi, đau cả họng.

Các “đồng nghiệp cấp dưới” quay lại quần lấy tôi. Trần Đường gấp gáp hỏi:

“Đại ca không sao chứ?”.

Tôi liếc cậu ta, lại trở vào cổ họng mình, khàn giọng nói:

“Tôi... khát... nước”.

“Đệ đi lấy trà cho đại ca”. Trần Ninh nói rồi nhanh chóng chạy đi.

Đợi tôi uống hết một bình trà, Trần Đường mới lo lắng hỏi:

“Đại ca, nếu sắp xếp như hiện tại, mỗi nạn dân chỉ cần nhận diện một người, sao có thể tìm ra quân Bắc Tề trà trộn?”.

Tôi cười cười:

“Không phải một, mà là hai. Mỗi người phải quen một người, lại phải có một người khác nhận diện là quen biết. Đệ nói xem, nếu một tên gian tế sau khi nhận bừa một nạn dân là người hân quen, tiếp theo ai sẽ nhận có quen biết với hân?”.

Trần Ninh đứng bên cạnh liền trả lời thay:

“Là một tên gian tế khác”.

Tôi gật đầu:

“Đúng vậy. Chúng ta chỉ cần để ý xem hàng nào ít đàn bà, trẻ nhỏ. Hơn nữa có liên tiếp nhiều đàn ông nói tiếp nhau, mà rất có thể nói đến tận cuối hàng. Đó là những kẻ khả nghi. Xem tướng mạo và ánh mắt những người này sẽ rõ đó là dân chúng hay là kẻ địch. Nghe xong những lời ta nói lúc này, bọn chúng không còn giữ nổi ánh mắt bình tĩnh đâu”.

Dục quân sư lên tiếng nói:

“Thì ra lúc này nguyên soái có ý nhắc chuyện tiêu diệt hai ngàn kẻ địch và tăng số lượng binh lính của ta là có dự tính. Thuộc hạ thật khâm...”.

Tôi thấy ông ta từ Tân Thanh trở về, không đội ông ta vỗ xong móng ngựa, liền ngắt lời hỏi:

“Dục quân sư, tình hình bên phía Tây thế nào rồi?”.

Dục quân sư chấp tay, nét mặt vui mừng:

“Nguyên soái quả nhiên liệu sự như thần. Ngô Phi đã dẫn binh tiến vào khe núi Tân Thanh. Lý tướng quân đang cầm chân bọn chúng. Cho dù không thể gây thương vong lớn, nhưng đường ra khỏi khe núi đã bị quân ta dùng gỗ, đá lấp lại rồi. Trong ngày hôm nay, tuyệt đối không một tên Bắc Tề nào vượt qua được”.

Tôi nhìn ông ta:

“Nếu bọn chúng quay lại đi theo đường Hoa Lãng thì khoảng bao lâu sẽ đến đây? Có kịp thời gian cho chúng ta tiêu diệt gian tặc, đón nạn dân an toàn vào trong thành hay không?”.

Dục quân sư vuốt râu cười:

“Nguyên soái cứ an tâm. Sau khi Ngô Phi tiến vào khe núi Tân Thanh, thuộc hạ đã cho người phóng hỏa ở đường Hoa Lãng, chặt cây chặn đường. Tuyệt đối đủ thời gian”.

Tôi trợn mắt. Tôi hẳn là bị lây bệnh ngốc của Trần Ngạn rồi. Biết vậy, tôi hôm qua cứ cho người đặt bẫy cả hai đường. Bên chỗ Tân Thanh cần đá lớn, gỗ dài chuẩn bị sẽ mất nhiều công sức. Nhưng bên Hoa Lãng chỉ cần tập trung cành khô, lá mục, thêm chất đốt là được. Hoàn toàn có thể chặn cả hai đường. Hại tôi lo lắng cả buổi. Tôi tức đến thiếu chút thì không nhịn được chửi thề.

Trần Đường ở bên cạnh đột nhiên gấp gấp gọi:

“Đại ca, vết thương của huynh!”.

Tôi nhìn xuống ngực mình, máu thấm ướt cả lớp áo bên ngoài. Hồng rồi, hồng rồi. Lại lo nói chuyện mà rút hết máu rồi. Khi không lại lo chuyện thiên hạ làm gì cơ chứ. Ở đây có một đồng tướng quân, phó tướng, quân sư. Tôi chỉ cần tập trung đầu óc nghĩ cách trốn đi là tốt rồi.

Tôi quay sang nói với đám tướng lĩnh:

“Mọi việc ở đây xin nhờ các vị tướng quân”.

Sau đó lão đảo trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tạm Thời Lưu Lại

Trần Đường giúp tôi thay thuốc trên ngực, băng lại vết thương, lại đỡ tôi ngồi dậy, tự tay nâng chén thuốc định bón cho tôi. Lắc đầu cười với cậu ta ra ý không cần, tôi đón lấy chén thuốc tự mình uống. Cậu ta là em ruột Trần Ngạn, không phải em của tôi, ít nhiều vẫn cảm thấy xa lạ. Tôi có thể trong vô thức cười ngựa, bắn tên, dùng dao kiếm. Bởi vì đó là bản năng, thói quen của cơ thể này. Có lẽ Trần Ngạn từ nhỏ mỗi ngày đều rèn luyện bản thân rất nghiêm khắc, đến mức anh ta không còn, cơ thể tiếp nhận phản hồn xa lạ là tôi, vẫn có thể theo bản năng tự bảo vệ mình. Nhưng tình cảm thì không, tôi không phải Trần Ngạn, đối diện với Trần Đường, Trần Ninh, tôi không hề có cảm giác người một nhà.

Tôi phải rời khỏi đây. Chỉ là tôi cũng không định lập tức rời đi nữa. Vết thương trên người chưa khỏi, tôi cũng chưa nắm được tình hình nơi này. Chạy loạn có khi sống không được mấy ngày. Hơn nữa, tôi cũng muốn có được bản lĩnh như Trần Ngạn. Bản lĩnh thực sự. Ở nơi này, bằng cấp không thể cho tôi công việc, hay kiếm được ra tiền nuôi thân, càng không bảo vệ được tính mạng. Chỉ có tận dụng “tài sản” Trần Ngạn để lại, mới là cách tốt nhất để tồn tại trong thời chiến loạn!

Tôi đưa cái chén đã hết thuốc lại cho Trần Đường, chăm chú nhìn cậu ta hỏi:

“A Đường, nếu tôi vĩnh viễn cũng không nhớ ra được điều gì thì sao?”.

Trần Đường đặt chén rỗng lên bàn, quay đầu nhìn tôi:

“Trước đây, đệ cũng từng hỏi đại ca một câu tương tự như vậy. Còn nhớ năm đệ mười tuổi, ngã từ trên lưng ngựa xuống, kết quả bị gãy tay”. Cậu ta chìa cánh tay trái ra trước mặt tôi, mỉm cười nói tiếp: “Đệ chạy đi tìm đại ca hỏi, nếu sau này tay đệ tàn phế, vĩnh viễn không thể cưỡi ngựa, bắn tên, múa kiếm. Đệ phải làm sao? Khi đó đại ca nói, sẽ tìm đại phu giỏi chữa khỏi cho đệ. Nếu không khỏi, đại ca sẽ thay đệ học hết mọi thứ, cả đời ở bên cạnh bảo hộ đệ. Hiện tại cũng giống như vậy. Nếu đại ca không nhớ ra, đệ sẽ kể những chuyện trước đây cho huynh nghe. Mỗi ngày đều kể, đến khi hết chuyện mới thôi”.

Tình cảm huynh đệ của ba anh em họ Trần này thật tốt. Tôi gật đầu, nói:

“Được. Vậy đệ nói cho tôi biết, tôi năm nay bao nhiêu tuổi, luyện võ được bao nhiêu năm rồi, luyện có tốt không?”.

Trần Đường vui vẻ:

“Đại ca sinh trước đệ hai năm, sinh ngày rằm tháng giêng. Năm nay hai mươi lăm tuổi, đại ca ba tuổi bắt đầu luyện võ. Cưỡi ngựa, đao pháp, kiếm thuật đều tinh thông. Nhưng giỏi nhất bắn tên. Đại Chu không có võ tướng nào có thể so tài với huynh. Đệ và A Ninh cũng do đại ca đích thân dạy dỗ. Đệ thích dùng kiếm, A Ninh thích dùng cung nỏ”.

Người giỏi dùng đao thì không thích dùng kiếm. Trần Ngạn có thể luyện đến mức tất cả đều “tinh”, dù thấy anh ta bỏ ra bao nhiêu cố gắng, hơn nữa hẳn là có thiên phú về mặt học võ.

Tôi lại hỏi:

“Tôi mới hai mươi lăm đã làm đại nguyên soái, có phải do xuất thân của chúng ta có gì đặc biệt?”.

Trần Đường nhẹ nhàng lắc đầu:

“Phụ thân chúng ta cũng chỉ là một tướng quân cấp bậc không quá cao. Đại ca có được ngày hôm nay là do huynh nhiều lần liều mạng, lập công đổi lấy”.

Tôi nghĩ cũng phải. Trần Ngạn đúng là kẻ thích đâm đầu vào chỗ nước sôi lửa bỏng mà. Anh ta tuổi trẻ lập công vang danh thiên hạ, cũng là đang lúc tuổi còn trẻ mà chết đi.

Đối với Trần Ngạn, tôi luôn cảm thấy mình thua kém. Anh ta đẹp trai hơn tôi, cố gắng hơn tôi, đánh đấm giỏi hơn tôi, đặc biệt nhất là: anh ta... ngu ngốc hơn tôi! Anh ta chỉ có một mạng sống nhưng cứ chọn cách liều mạng, thả hi sinh bản thân cũng không muốn nhìn người khác chết. Loại người như anh ta, trong từ điển có lẽ không bao giờ tồn tại hai chữ “chạy trốn”. Nhưng tôi thì ngược lại, mỗi ngày mỗi giờ tôi đều chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi này, chạy trốn khỏi thân phận đại nguyên soái chết tiệt.

Mỗi người một nhân sinh quan, có lẽ tôi không có tư cách đánh giá Trần Ngạn.

Chỉ là từ nay về sau, e rằng trên đời không còn một Trần Ngạn nhân hậu, hết lòng vì dân chúng nữa rồi!

Tôi chợt nhớ ra một chuyện quan trọng:

“A Đường, tôi... có vợ con gì chưa?”.

Nghe nói đàn ông cổ đại kết hôn, sinh con rất sớm. Nếu đã có gia đình thì phiền phức to rồi.

Trần Đường bật cười:

“Đại ca cả năm ở quân doanh, mà bọn đệ cũng vậy. Chúng ta đều chưa người nào có thê tử đâu”.

Tôi thờ phào, còn may. Có thể yên tâm bỏ đi, không vương tư tình. Còn đang định hỏi tình hình thời đại này thì Trần Ninh tông cửa chạy vào:

“Đại ca! Nhị ca! Ngô Phi chết rồi!”.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu:

“Hắn không phải lui quân rồi ư? Sao lại chết?”.

Trần Đường lúc băng bó vết thương cho tôi có nói, nạn dân đã được đón vào thành, hơn hai trăm tên gian tế cũng bị giết ngay tại chỗ. Ngô Phi không còn cách nào, phải ra lệnh lui binh về phía Tây cách thành Bắc Bình hai trăm dặm. Không lẽ trên đường đi bị “tai nạn”? Hay đột ngột phát bệnh?

Trần Ninh mang ghế lại trước giường, ngồi cạnh bọn tôi, cười rất khoa trương:

“Đáng đời tên gian ác. Hắn bị chính người của mình giết chết. Tô Khải Bạch một đường cưỡi ngựa xông đến, chìa thẳng kiếm vào mặt Ngô Phi, vắn tội: “Ngô phó tướng, ngươi tự ý điều động binh mã, không coi quân lệnh ra gì. Ngươi xua đuổi dân chúng tay không tất sát, khiến thiên hạ đều cho rằng Đại Tề ta không có nhân tính. Ngươi vì tham công mà khiến Đại Tề hao binh tổn tướng, gánh lấy danh xấu. Ta thay một vạn binh sĩ chết uống, đòi lại công đạo”. Dứt lời liền vung kiếm, xừ tử Ngô Phi ngay tại chỗ. Một câu giải thích cũng không cho hắn có cơ hội nói”.

Trần Ninh trước mặt vẫn đang cười. Tuy rằng cười trên tai họa của người khác là không đúng. Nhưng thấy cậu ta vui vẻ như vậy, nề tình bình trà ban sáng, tôi thuận theo tặc lưỡi mấy tiếng, lại thêm vào một câu thành ngữ “ác giả ác báo” để tỏ ý mình cùng lập trường với người kể chuyện. Thấy Trần Ninh rất hài lòng với thái độ của người nghe chuyện là mình, lúc này tôi mới hỏi:

“Tô Khải Bạch là ai?”.

Tôi nhìn gương mặt tươi cười của Trần Ninh bắt đầu rạn nứt, cảm thấy hối hận. Nhưng cũng không thể trách tôi được, tôi là bị “mất trí nhớ” cơ mà.

Trần Đường lắc đầu cười, giải vây:

“Hiện nay Ngũ Đại Quốc có năm danh tướng nổi tiếng. Mỗi nước sở hữu một vị. Đại Chu có Trần Ngạn, còn Bắc Tề có Tô Khải Bạch. Đại ca được người người ca tụng là vị tướng có tấm lòng bồ tát. Tên của Tô Khải Bạch lại gắn liền với hai chữ “sát tướng”. Người này cầm quân quyết đoán, không từ thủ đoạn. Khi binh lính đánh mất sĩ khí vì thua trận, hắn cho quân tấn công các bộ tộc nhỏ để lấy chiến thắng cổ vũ binh lính. Khi binh lính bôn ba đường dài, hắn hạ lệnh đồ thành, cho phép binh lính cướp, giết thẳng tay”.

Nếu cho tôi chọn, tôi thà làm một “sát tướng” còn hơn làm bồ tát. Trên chiến trường, nếu mềm lòng với quân địch, người chịu tội chỉ có thể là chính mình, và đồng đội. Tôi nghĩ có lẽ Trần Ngạn trước đây cũng đã nếm không ít khổ rồi. Tôi vuốt môi:

“Nếu hắn là sát tướng, thì việc Ngô Phi lợi dụng nạn dân cũng không tính là cái gì. Huống hồ cũng chẳng phải nạn dân của Bắc Tề bọn hắn. Mà Tô Khải Bạch này, sớm không đến muộn không đến, nhằm ngay lúc Ngô Phi thất bại, cúp đuôi trở về liền một đường giết thẳng đến. Quan hệ ngày thường của hai người này như thế nào?”.

Trần Đường gật đầu:

“Đại ca nói không sai. Hai người này bình thường đều như nước với lửa. Ngô Phi ghen ghét Tô Khải Bạch còn trẻ đã đứng ở trên hắn, muốn tìm mọi cách hạ bệ đối thủ. Tô Khải Bạch lại không phải kẻ ngốc, ngược lại lần này, Ngô Phi quá nóng lòng nên mới thất bại, bị Tô Khải Bạch nắm được điểm yếu”.

Tôi vênh tai lên nghe:

“Còn trẻ?”.

Trần Đường mỉm cười:

“Đại ca và Tô Khải Bạch quả thật có duyên, đã định là đối thủ truyền kiếp rồi. Hắn cùng tuổi với đại ca đó. Mà đại ca lần này đập tan quý kế của Ngô Phi, vô tình lại khiến cho Tô Khải Bạch được lợi”.

Tôi có thể tìm Tô Khải Bạch kia đòi tiền công chắc? Còn nữa, đối thủ truyền kiếp cái gì chứ. Hắn là “sát tướng”, đối thủ của hắn là danh tướng cùng hắn trên chiến trường đánh qua đánh lại. Còn tôi, đã sớm quyết định “nghỉ hưu non” rồi.

Trần Ninh đã khôi phục lại gương mặt tươi tỉnh:

“Mặc kệ tên họ Tô đó, dù sao Ngô Phi chết là tốt rồi. Hắn muốn lập công, cứ nhắm vào đại ca. Giờ hắn chết, sẽ không còn kẻ nào gây bất lợi cho đại ca nữa”.

Trần Đường không cho là đúng:

“Kẻ muốn nhắm vào đại ca, e là không chỉ có Ngô Phi. Đệ đừng quên Đại Chu chúng ta và Bắc Tề giao chiến đã nhiều năm. Tô Khắc Bạch nhất định còn muốn trừ bỏ đại ca hơn cả Ngô Phi”.

Tôi nghe mà muốn nhảy dựng lên. Biết ngay là cái chức đại nguyên soái này không béo bở gì mà. Phải mau chóng thu hồi vốn liếng để thoát thân thôi. Tôi nghiêm túc nhìn Trần Đường:

“Tôi muốn mau chóng nhớ lại cách dùng binh khí. A Đường, tôi cần đệ hỗ trợ”.

Hai người bên cạnh mắt sáng lên, cho rằng tôi muốn sớm lấy lại bản lĩnh để so tài với Tô “sát tướng”, liền vui vẻ gật đầu. Trần Đường còn chân thành siết vai tôi:

“Đại ca yên tâm. Đợi huynh khỏe lại, đệ sẽ cùng huynh luyện võ”.

Tôi mặc kệ bọn họ hiểu lầm, chỉ cần sớm có được năng lực của Trần Ngạn ngày nào, tôi sẽ rời đi sớm ngày ấy. Tốt nhất rời xa Chu quốc, đến nơi không ai nhận ra, mai danh ẩn tích, sống cuộc sống tự do, nhàn hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Hồi Kinh

Một tháng sau, dưới sự giúp đỡ của hai anh em họ Trần, tôi đã có thể dùng đao kiếm, cưỡi ngựa, bắn tên khá thuần thục. Tuy không thể so sánh với Trần Ngạn “bản chính”, chí ít cũng đã vượt xa kẻ vốn không biết gì như trước. Trần Đường bảo tôi đã khôi phục được bảy phần. Điều này khiến tôi rất phấn khởi. Nghĩ mà xem, Trần Ngạn là nhân tài số một của quốc gia. Có được bảy phần mười bản lĩnh của anh ta, về sau tôi “hành tẩu giang hồ” sẽ không còn phải lo bị bắt nạt nữa rồi. Hiện tại tôi đã có thể vung đao, đánh cận chiến ngang cơ với Trần Đường. Riêng khoản bắn tên, Trần Ninh nói tôi so với trước đây không sai biệt nhiều lắm, chính là chỉ cần mục tiêu ở trong tầm mắt, cho dù di động nhanh đến mấy, tôi đều có thể bắn hạ.

Vết thương trên ngực nhờ khả năng hồi phục của cơ thể này và thuốc tốt mà đã không còn trở ngại. Chỉ để lại một vết sẹo, song tôi cũng chẳng lấy làm phiền. Đàn ông mà, trên người có một, hai vết sẹo chẳng ảnh hưởng gì. Cho dù sẹo nằm trên ngực hay ở mông cũng chẳng sao hết.

Tôi và Trần Đường đang nghỉ giải lao, uống trà dưới tán cây trong sân viện thì Trần Ninh hốt hoảng chạy vào. Tôi lắc đầu thờ dài, cậu chàng này lúc nào cũng vội vội vàng vàng, không giữ được bình tĩnh sau này sao có thể thăng chức đây? Trần Đường cũng là một tướng quân, nhưng Trần Ninh hiện tại chỉ là một giáo úy. Tôi cảm lấy chén sạch, rót trà đưa tới trước mặt “Trần giáo úy”, nhẹ nhàng cười:

“Uống miếng trà đi, đệ gấp gáp như vậy không phải là bị cô nương nào đuổi theo đấy chứ?”.

Trần Ninh đón lấy chén trong tay tôi nhưng không uống, đặt xuống bàn, vừa thờ vừa nói:

“Đại ca, không ổn rồi. Hoàng thượng vừa cho người đến truyền khẩu dụ, muốn đại ca lập tức hồi kinh”.

Tôi nhìn cậu ta nghi hoặc. Không phải đang đánh trận sao, tuy là hiện tại sắp tới mùa đông, hai quân tạm thời ngừng chiến, nhưng ai biết quân địch lúc nào thì nổi máu muốn tập kích. Thấy ánh mắt tôi, Trần Ninh liền giải thích:

“Là Khương Nguyên. Hắn bẩm báo với hoàng thượng chuyện đại ca bị mất trí nhớ. Còn dám đặt điều nói đại ca hiện tại không thể cầm quân, xin hoàng thượng thay nguyên soái”.

Tôi thâm nghĩ, cũng đâu phải là bịa đặt. Tôi quả thật không có khả năng lãnh binh đánh giặc. Mấy chục vạn người theo tôi chạy loạn tìm chết, không bằng để người khác thay thế. Nói vậy, chuyện về kinh lần này lại vừa vặn hợp ý tôi. Chỉ là, việc tôi bị mất trí nhớ nhưng không bẩm báo lên trên, liệu có bị xem là khi quân gì đó không? Nếu thế thì không ổn, tôi muốn đổi nghề, chứ không phải muốn đổi cách chết. Tôi gãi tai hỏi:

“Khương Nguyên có lai lịch thế nào? Anh ta có thù đoạt thê với tôi à?”.

Hai anh em bọn họ cũng không còn ngạc nhiên với chuyện tôi cái gì cũng đều quên sạch, Trần Đường nhẹ giọng giải đáp thắc mắc:

“Khương Nguyên với đại ca không có tư thù, nhưng trong lòng ông ta có bất mãn. Khương gia nhiều đời là võ tướng, trước kia gia tộc bọn họ ở trong triều luôn là một cây đại thụ. Không chỉ chi trưởng của Khương gia nhiều đời giữ chức tể tướng, mà các chi phụ cũng không ít người giữ chức quan trọng trong triều. Nhưng từ khi đại ca được hoàng thượng trọng dụng, lại phong đại ca làm đại nguyên soái, Khương Nguyên liền đối với chúng ta ôm hận. Lần này trở về, chỉ e ông ta sẽ gây bất lợi, đại ca nhất định phải đề phòng”.

Tôi gật gật đầu. Cái này cũng giống như Ngô Phi với Tô Khái Bạch đây mà. Chỉ khác, lão già Khương Nguyên so với Ngô Phi kia thì khó đối phó hơn hẳn. Tể tướng, chính là quyền lực dưới một người trên vạn người. Kẻ như vậy, nếu không thể kết thân, cũng tuyệt đối đừng kết oán. Ông ta muốn làm nguyên soái? Tôi ngược lại chỉ muốn làm dân thường. Không có mâu thuẫn thì sẽ không có án mạng, tôi cứ yên tâm về kinh từ quan là được.

Thấy tôi im lặng không nói gì, Trần Ninh lo lắng:

“Đại ca, phải làm thế nào?”.

Tôi lại nghĩ đến một vấn đề khác, hỏi:

“Hoàng thượng chỉ triệu mình tôi trở về? Vậy các đệ thì sao?”.

Trần Ninh buồn buồn đáp:

“Hoàng thượng nghe đại ca mất trí nhớ, muốn nhị ca cùng huynh trở về nắm rõ mọi chuyện. Đệ phải ở lại quân doanh đợi lệnh”.

Tôi thâm than trong lòng. Trần Đường so với Trần Ninh khó qua mặt hơn, tôi muốn từ chức cậu ta khẳng định sẽ ngăn cản. Nhưng dù sao bớt đi một người, cơ hội bỏ trốn cũng sẽ nhiều hơn. Cứ về kinh thành, gặp vị hoàng thượng kia trước rồi tính vậy.

Tôi cùng Trần Đường mang theo mười người, phóng ngựa đi mất năm ngày thì về đến kinh thành. Không có thời gian tham quan đường xá, sau khi hồi phủ tắm rửa thay y phục, lập tức phải tiến cung diện thánh.

Trong điện, bá quan văn võ đều đã tập hợp đông đủ, nghiêm chỉnh đứng ở hai bên, ở giữa là tôi và Trần Đường đang quỳ:

“Mặt tướng tham kiến hoàng thượng”.

Phía trên có giọng nói đàn ông trẻ tuổi vọng xuống:

“Bình thân”.

Tôi cùng Trần Đường tạ ơn rồi đứng dậy. Người ngồi trên cao kia bất ngờ lại là một thanh niên còn rất trẻ, đoán chừng chỉ cỡ tuổi Trần Ninh. Anh ta nhìn tôi cười, ánh mắt không có vẻ gì là tức giận, tôi thậm chí phào trong lòng. Hoàng đế trẻ tuổi tươi cười nói:

“Chuyện ở thành Bắc Bình, trẫm đã nghe. Trần Ngạn, khanh làm rất tốt. Cả trận chiến ở Mang Cốc, khanh đứng là không làm trẫm thất vọng”.

Tôi vội chấp tay, thành thật trả lời:

“Là bổn phận của mặt tướng”.

Lúc này bên cạnh có một giọng nói sắc lạnh:

“Trần tướng quân, nghe nói ngươi đã mất trí nhớ? Tại sao không sớm bẩm cáo lên thánh thượng? Ngươi muốn khi quân phạm thượng sao?”.

Tôi liếc mắt nhìn người vừa lên tiếng. Ông ta đứng đầu hàng bên phải, tuổi có lẽ cũng ngoài năm mươi nhưng thân hình vẫn còn khá tráng kiện, trên mặt lại tràn ngập đắc ý lẫn ác ý. Tuy không muốn đắc tội với người này, nhưng nhìn bộ dạng ông ta như vậy, tôi lại nảy sinh ý muốn đập cho ông ta một cước. Song trên mặt lại tỏ vẻ vô tội, giả bộ hoảng hốt nói:

“Tể tướng đại nhân, không phải ngài giận Trần Ngạn vì quên mất ngài đấy chứ? Nếu quả thật là vậy, thì oan uổng quá. Lát nữa, hai huynh đệ chúng tôi nhất định sẽ lập tức tới phủ báai phóng, ngài chớ vì chuyện nhỏ này mà trách tội, Trần Ngạn không gánh nổi đâu”.

Khương Nguyên thấy tôi có ý “chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không” thì tức giận, nào chịu bỏ qua. Ông ta hùng hổ chấp tay thưa với “hoàng đế thanh niên”:

“Hoàng thượng, Trần tướng quân nếu đã không còn nhớ được gì, sao có thể thống lĩnh ba quân đánh giặc? Khẩn xin hoàng thượng chọn người khác lên làm nguyên soái”.

Trần Đường vừa nghe liền quỳ gối, giọng nói đồng dục:

“Bẩm hoàng thượng, tể tướng đại nhân nói thế là không đúng. Trần nguyên soái quả thật vì bị trọng thương mà tạm thời mất ký ức, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc cầm quân. Lần này ở thành Bắc Bình, cũng là Trần nguyên soái đưa ra sách lược ứng phó mới có thể đập tan quỷ kế của quân Bắc Tề, bảo đảm an toàn cho hai vạn nạn dân, giúp bọn họ hồi hương an cư lạc nghiệp. Xin hỏi tể tướng đại nhân, Trần nguyên soái hoàn toàn khỏe mạnh, sáng suốt minh mẫn, có chỗ nào không thích hợp để cầm quân?”.

Tôi chắc lưỡi, biết ngay anh bạn này sẽ thay tôi tiến cử, nói mấy lời tốt lành. Chỉ là, tôi thật sự không cần mấy lời chân thành của cậu ta, khen tôi như vậy sao tôi có thể từ chức được đây? Cũng may còn có lão tể tướng kia với tôi cùng chung chí hướng. Khương tể tướng hừ lạnh:

“Việc ở thành Bắc Bình cũng không chắc chắn là Trần tướng quân tự mình chỉ huy. Đánh giặc không phải trò trẻ con, để một kẻ ngây đến chuyện bản thân còn không nhớ rõ lãnh binh, lòng quân sẽ rối loạn, lúc đó ai sẽ là người đứng ra chịu trách nhiệm?”.

Trần Đường không chịu thua, ngẩng cao đầu đáp rành rọt:

“Hoàng thượng minh giám, việc Trần nguyên soái tự mình xông vào nơi nguy hiểm, không tiếc tính mạng, không ai không rõ. Lại nói, ở thành Bắc Bình, Trần nguyên soái tự mình chỉ huy bố trí mai phục, trấn an nạn dân, tìm ra gian tế Bắc Tề trà trộn, không chỉ thuộc hạ mà toàn bộ tướng lĩnh thành Bắc Bình, toàn bộ dân chúng đều tận mắt chứng kiến. Tuyệt đối là sự thật! Tể tướng đại nhân cũng rõ hơn ai hết, giữa trận đối tượng sẽ ảnh hưởng đến quân tình thế nào, lại có ý bất bẽ. Xin hỏi đại nhân, lòng quân vì vậy mà rối loạn, sĩ khí suy giảm, tể tướng đại nhân có dám đương nổi hay không?”.

Tôi không ngờ Trần Đường ngày thường không mặn không nhạt, lúc tức giận lại có thể uy phong như vậy. Chỉ là, cậu ta thế này không phải giúp tôi, ngược lại là đang hại tôi rồi. Bá quan văn võ xung quanh bắt đầu râm rì to nhỏ. Hoàng thượng hắng giọng, nhìn tôi:

“Trần Ngạn, Khương tể tướng tuy lời nói có hơi nặng, nhưng cũng không phải không có đạo lý. Khanh nói xem?”.

Tôi chấp tay với “hoàng đế thanh niên”, lại quay sang nhìn lão tể tướng bằng ánh mắt cực kỳ chân thành:

“Bẩm hoàng thượng, tể tướng đại nhân nói rất có lý. Quân tình hệ trọng, Trần Ngạn tự biết bản thân không có tài, không thể đảm đương trách nhiệm to lớn. Tể tướng đại nhân đối với việc quân rất am hiểu, chỉ bằng để ngài ấy lên làm nguyên soái. Hoàng thượng thấy như vậy có được hay không?”.

Trần Đường ở bên thấp giọng hô:

“Đại ca!”.

Lão tể tướng bên kia thì nhìn tôi ngó ra. Tôi liếc ông ta, nhường miếng thịt béo bỏ cho ông rồi, còn ở đó mà há hốc mồm, không mau mau đớp đi, cho tôi rảnh nợ.

Hoàng thượng bỗng bật cười to mấy tiếng, giọng nói rất vui vẻ, hài lòng:

“Trần Ngạn, mấy tháng không gặp, khanh khiến trẫm ngạc nhiên không nhỏ. Trẫm thấy, chuyện mất trí nhớ lần này ngược lại rất tốt, có thể khiến khanh trở nên sáng suốt hơn rất nhiều đấy chứ. Để khanh làm nguyên soái, trẫm rất yên tâm! Khanh lập công, trẫm còn chưa ban thưởng. Lần này hồi kinh, khanh cứ nghỉ ngơi thêm vài ngày, xem như trẫm thưởng công khanh vất vả. Mười ngày nữa, khanh quay lại đại doanh tiếp tục cầm quân, đánh đuổi bọn Bắc Tề ra khỏi quan ải cho trẫm!”.

Khương Nguyên tái mặt, muốn tiếp tục can ngăn:

“Hoàng thượng...”.

Hoàng đế thanh niên liền phát tay, ngắt lời:

“Ý trẫm đã quyết”.

Trần Đường mặt mày rạng rỡ, chấp tay hô lớn:

“Hoàng thượng anh minh”.

Tôi mặt mày ủ rũ, giọng nói yếu xìu:

“Hoàng thượng anh minh...”.

Trở về Trần phủ, tôi liền gọi người dọn cơm. Những lúc tâm trạng không tốt, công việc không thuận lợi, tôi chỉ muốn ăn cho no bụng để bù đắp. Lần này tuy không bị trách tội, giữ được cái mạng, nhưng đối với mục tiêu bỏ trốn của tôi, xa lại thêm xa.

Tôi vừa uống một ngụm rượu cho ấm người, lại gặp một đĩa thức ăn cho vào miệng, liếc thấy Trần Đường bên cạnh vẻ mặt muốn nói lại không biết mở miệng thế nào thì thờ dài, vỗ vỗ vai cậu ta:

“Sao thế? Tôi vẫn làm nguyên soái, đệ lại không vui à?”.

Trần Đường cũng uống cạn ly rượu, nhìn tôi thắc mắc:

“Đương nhiên không phải. Chỉ là, vừa rồi sao đại ca lại muốn nhường chức nguyên soái cho Khương Nguyên? Lỡ như hoàng thượng đồng ý...”.

Hoàng đế thanh niên nếu đồng ý đã tốt, tôi còn muốn thuận gió bẻ măng cơ. Chỉ là khi nghe những lời hoàng đế nói, nhìn ánh mắt anh ta, tôi bỗng nhận ra, vị hoàng đế này cũng không đơn giản. Nếu tôi cứng rắn muốn từ chức, có lẽ còn chọc giận anh ta. Không bỏ trốn được chưa chắc đã chết, nhưng chống đối hoàng đế, khẳng định không sống qua ngày mai. Tôi nuốt xuống thức ăn, lại gấp một cái đùi vịt đặt vào bát Trần Đường, nhẹ giọng hỏi:

“Đệ thấy Khương Nguyên muốn làm nguyên soái hay không?”.

Trần Đường khó hiểu:

“Ông ta đương nhiên muốn”.

Tôi nhẹ gạt đầu, lại tiếp:

“Vậy đệ cảm thấy hoàng thượng muốn ông ta làm nguyên soái hay là không?”.

Cậu ta ngập ngừng:

“Điều này...”.

Tôi vừa nhai thức ăn vừa nhàn nhạt nói:

“Hoàng thượng trẻ tuổi như vậy đã lên ngôi, nhất định quyền lực chưa được củng cố. Mà đệ đã nói, Khương gia giống như cây đại thụ trong triều. Hoàng thượng là muốn mượn sức chúng ta để đè ép Khương Nguyên. Không quan trọng chúng ta muốn thế nào, mà là hoàng thượng muốn thế nào. Việc ở trên triều sáng nay, cho dù tôi không nói gì, hoàng thượng cũng sẽ quyết định như vậy”.

Trần Đường nghe vậy thì mới thả lỏng. Tôi cười cười bảo cậu ta mau dùng bữa. Ăn xong định bụng nhờ cậu ta dắt ra phố tìm hiểu tình hình kinh thành thì quân gia chạy vào, báo:

“Đại thiếu gia, Y Ninh công chúa đến”.

Tôi theo thói quen đưa mắt nhìn Trần Đường nghi hoặc. Trần Đường sai quân gia đi tiếp đón, đưa công chúa đến đại sảnh, bản thân quay sang tôi giải thích:

“Y Ninh công chúa là em ruột của hoàng thượng. Công chúa đối với đại ca...”.

Tôi nhướn mày:

“Đối với tôi thế nào?”.

Trần Đường ánh mắt tràn đầy ý cười:

“Đối với đại ca thập phần ngưỡng mộ”.

A! Tôi bỗng nhớ đến mấy câu thơ:

Quan quan thư cưu,

Tại hà chi châu.

Yêu điệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu.

Lại nhớ đến Tào Tháo và câu nói về ông ta: “anh hùng nan quá mỹ nhân quan”. Đáng tiếc, tôi không phải anh hùng, đối với vị công chúa này không có hứng thú. Cô ta đối với sự nghiệp bỏ tròn của tôi càng không có lợi. Nhưng em gái của hoàng đế thanh niên đã tìm đến tận cửa, không thể bỏ mặc cô ta ở đó mà đi dạo phố một mình. Tôi đành theo Trần Đường ra đại sảnh đón tiếp công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tôi Đoạn Rồi

Vừa bước một chân qua bậc cửa, bóng người trong đại sảnh đã vụt đứng dậy, giọng nói con gái còn mang thanh âm trong trẻo của trẻ nhỏ reo lên:

“Trần ca ca!”.

Tôi suýt chút thì vấp ngã. Ca ca? Cho tôi xin đi, đã có hai anh em họ Trần cả ngày gọi tôi là đại ca rồi, không muốn nhận thêm huynh đệ tỷ muội gì nữa đâu. Em gái hoàng đế gọi tôi là ca ca, muốn tôi chết sớm chắc?

Tôi đi vào, mặt mày nghiêm túc, chấp tay gọi hai tiếng: “Công chúa”.

Cô gái trước mặt chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Ở thời của tôi, chẳng qua chỉ là một bé gái còn đang học trung học. Cho dù “bé gái” này quả thật trông rất xinh đẹp, nhìn tôi cười rất ngọt ngào, nhưng có xinh hơn nữa cũng vẫn chỉ là “bé gái” mà thôi.

“Công chúa bé gái” nhìn tôi cười, ánh mắt lấp lánh:

“Nghe hoàng huynh nói Trần ca ca lần này được nghỉ phép ở lại kinh thành nửa tháng, muội sẽ thường xuyên đến chơi với huynh. Muội ở trong cung nghe tin huynh bị thương thì rất lo lắng. Vết thương của huynh đã tốt lên chưa?”.

Tôi bắt đầu thấy đau ở hai bên thái dương rồi đây, song trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ cung kính đáp:

“Đa tạ công chúa quan tâm, mặt tướng chỉ bị thương nhẹ, không đáng ngại. Lần này theo lệnh hoàng thượng ở lại kinh thành mười ngày, không phải nửa tháng”.

Công chúa bé gái ngạc nhiên nhìn tôi gọi:

“Trần ca ca...”.

Trần Đường thấy vậy giải vây:

“Đại ca bị thương, tạm thời... mất trí nhớ”.

Tôi thấy nét mặt người đối diện biến hóa giống hệt vẻ mặt của Trần Ninh thì rất bất đắc dĩ. Công chúa bé gái từ thân nói:

“Chả trách huynh lại nói chuyện xa cách như vậy. Trần ca ca cứ như trước kia xưng tên là được, đừng xưng mặt tướng. Huynh không nhớ chút gì sao? Ngay cả muội cũng không nhớ à?”.

Tôi thấy tâm hồn thiếu nữ của cô gái trước mặt hồn nhiên quá mức rồi. Trần Ngan cả năm chinh chiến, hơn nữa tính tình anh ta nghiêm túc, đứng đắn làm sao để tâm đến vị công chúa phiền phức này. Tôi ngay đến huynh đệ ruột thịt còn không “nhớ” ra, sao có thể nhớ cô ta. Không thể đắc tội, chỉ đành tìm cách lảng tránh:

“Công chúa thứ lỗi, Trần Ngan quả thật không còn nhớ chuyện lúc trước. Tôi định ra phố có chút việc, công chúa ngọc thể cao quý không thể cùng thường dân ở chung một chỗ được. Đề tôi gọi người đưa công chúa hồi cung. Hôm khác Trần Ngan tiến cung bái kiến công chúa, có được không?”.

Tôi đã nói hết lý lẽ, nhưng công chúa bé gái rõ ràng không vừa ý, bĩu môi tỏ vẻ đáng thương:

“Không được. Trần ca ca lần nào cũng từ chối, có bao giờ vào cung chơi với muội thật đâu. Ai nói muội không thể cùng Trần ca ca dạo phố? Muội muốn đi. Hôm nay nhất định phải đi!”.

Tôi đột nhiên ôm ngực la đau, nhân lúc công chúa bé gái không để ý mà quay sang nháy nháy mắt với Trần Đường, để lại một câu:

“A Đường, đệ giúp tôi chiều cổ công chúa. Đại ca vết thương tái phát rất nghiêm trọng, phải về phòng nghỉ ngơi”.

Nói xong thì mặc kệ, hoàn toàn đẩy hết trách nhiệm lên vai Trần Đường rồi bỏ về phòng đi ngủ. Tôi đi rất nhanh, nhoáng cái đã cách xa đại sảnh, sau lưng vẫn còn nghe thấy tiếng gọi không cam lòng:

“Trần ca ca! Trần ca ca!”.

Tôi giả điếc, đi như chạy, về phòng thay đồ, đắp chăn ngủ. Mấy ngày liên tục giục ngựa hồi kinh, ngủ đều không đủ giấc. Hiện tại ngủ bù cũng tốt. Tôi ngủ thẳng cẳng đến giờ cơm chiều mới mở mắt. Vừa khoác áo, mở cửa phòng định bụng tìm Trần Đường cùng nhau dùng bữa. Cửa vừa mở liền giật nảy mình, suýt vấp bậc thềm lần nữa.

“Trần ca ca! Cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi”.

Tôi tròn mắt nhìn bóng áo tím trước mặt. Không phải chứ? Tôi ngủ cả buổi, cô ta cũng đứng “chầu chực” trước phòng tôi cả buổi sao? Trần Đường làm ăn thế nào vậy?!

Tôi ôm trán thở dài:

“Công chúa, người xuất cung lâu như vậy hoàng thượng nhất định sẽ rất lo lắng. Hôm khác công chúa lại đến chơi được không?”.

Hôm khác đương nhiên tôi sẽ không ở trong nhà đợi cô ta đến. Trước tiên cứ tổng tiền cô ta đi rồi nói sau. Nhưng công chúa bé gái đã đợi cả buổi, đâu dễ dàng bị thuyết phục, lắc đầu, kiên quyết nói:

“Muội đã xin phép hoàng huynh rồi. Không phải Trần ca ca muốn đi dạo phố sao? Vừa hay hôm nay có hội đèn lồng, nghe nói rất náo nhiệt. Chúng ta cùng đi đi”.

Tôi chống tay lên cửa, chẳng biết làm thế nào, thoáng thấy bóng Trần Đường ở xa liền gọi lại. Trần Đường đi đến trước mặt nhìn tôi vẻ áy náy. Tôi chẳng còn sức so đo với cậu ta, chỉ ra hiệu ý bảo Trần Đường mau tìm cách tiễn vị thần này đi cho chóng.

Trần Đường cười với công chúa bé gái, ánh mắt rất hiền từ, khác xa với vẻ lạnh lùng của cậu ta lúc ở trên điện đấu khẩu với lão tể tướng. Cậu ta nhẹ giọng khuyên nhủ:

“Công chúa rời cung đã lâu, hoàng thượng, thái hậu nhất định rất lo lắng. Đại ca thương tích chưa hoàn toàn hồi phục, hôm khác đợi đại ca khỏe hẳn sẽ đưa công chúa đi chơi, có được không?”.

Tôi khoanh tay tựa cửa, nghe Trần Đường nói rất đúng ý mình thì gật gù đầu. Nhưng bé gái kia lại phùng mang tròn mắt, kịch liệt lắc đầu phủ quyết:

“Hiếm khi mới có dịp hoàng huynh đồng ý để muội xuất cung. Còn Trần ca ca cả năm mới về kinh thành được đôi lần. Dù hai người nói gì, hôm nay muội nhất định phải cùng Trần ca ca dạo phố”.

Tôi và Trần Đường nhìn nhau. Cậu ta thử thuyết phục thêm lần nữa:

“Bên ngoài rất nguy hiểm, hoàng thượng là đồng ý cho công chúa đến Trần phủ, nếu biết công chúa xuất đầu lộ diện bên ngoài nhất định sẽ trách tội đại ca và thần”.

Công chúa bé gái chạy đến khoác tay tôi, mắt lúng liếng cười:

“Không sao, không sao. Đã có Trần ca ca bảo vệ muội. Hơn nữa muội mặc thường phục, sẽ không ai chú ý đâu. Chỉ cần hai người đừng có tiếp tục xưng hô khách khí như vậy. Ra đường cứ gọi muội là Y Ninh là được rồi”.

Tôi thật sự hết cách với vị công chúa này, đành dặn Trần Đường phái người đi theo từ xa để chú ý an toàn cho cô ta. Những người cùng tôi trở về kinh thành, thân thù không tề, bảo vệ một công chúa hẳn cũng không đến mức cần lo lắng. Bên cạnh công chúa bé gái có thêm một thị vệ trông có vẻ là người giỏi võ, anh ta chấp tay với tôi nói:

“Trần nguyên soái”.

Tôi gật đầu cười nói:

“Đã đi dạo phố thì chớ gọi nguyên soái, gọi Trần công tử đi”.

Anh ta nghiêm chỉnh thưa vâng, nhìn tôi và Trần Đường đổi cách xưng hô:

“Trần đại công tử, Trần nhị công tử”.

Tôi hài lòng gặp cây quạt mà Trần Đường mới sắm cho trong tay, trên người cũng đã đổi một bộ “quần áo dạo phố”. Tôi cũng đã khá quen với y phục “lả lướt” của thời đại này. Mặc dù vẫn cho rằng mặc quần jean, áo sơ mi thoải mái hơn, nhưng nhập gia tùy tục. Mà Trần Ngạn có gương mặt rất ưa nhìn, thân hình cao lớn, nên mặc gì cũng rất “ô kê”. Tôi mặc thường phục màu lam, cổ tay áo thêu hoa văn chỉ bạc, lưng đeo bạch ngọc xâu chỉ đỏ, tóc không vấn cao thành búi nữa mà tùy ý giắt một cây trâm đơn giản, thời tiết cuối thu mát mẻ nên cũng không thấy nóng. Cảm thấy rất hài lòng với hình tượng của mình lúc này, quay sang nói với ba người còn lại:

“Đi thôi”.

Đây là lần đầu tiên tôi tham quan cuộc sống người cổ đại. Tuy đến thời đại này đã hơn một tháng, nhưng sau khi dưỡng thương cũng chỉ ở trong nhà luyện võ, chưa có dịp đi thăm thú.

Không giống với hình dung của tôi, người dân ở đây xem chừng phong tục tập quán khá cởi mở. Trên đường thi thoảng còn trông thấy nam nữ thanh niên dắt tay nhau cười nói vui vẻ. Vì hiện tại là buổi tối, hàng quán ven đường đều đã dọn dẹp trống trải, bù lại các quán ăn đều đông khách, rất náo nhiệt. Khắp các con đường đều thấy treo đèn lồng đỏ, phố xá rộng lớn, bốn người chúng tôi đi hàng ngang mà đi vẫn không hề cản trở giao thông. Tôi nhìn sắc đỏ khắp nơi, nghi hoặc hỏi Trần Đường:

“Hôm nay cũng không phải trung thu, sao lại tổ chức hội đèn lồng?”.

Trần Đường mỉm cười:

“Đại Chu xem màu đỏ là màu thịnh vượng, lại thích ánh sáng. Hội đèn lồng tượng trưng cho sự ấm no, viên mãn. Trung thu sẽ có hội đèn lồng rất lớn, nhưng các tháng bình thường trong năm cũng đều sẽ thắp đèn, mọi người tụ tập giải câu đố, ngắm hoa đăng bên hồ. Lúc chúng ta còn nhỏ, phụ thân đi đánh giặc ở xa, đều là đại ca dẫn đệ và A Ninh đi ngắm đèn lồng. A Ninh rất thích xem đèn kéo quân, đáng tiếc đại ca không giỏi giải câu đố, lần nào cũng đoán trật khiến A Ninh mếu máo suốt mấy ngày sau đó”.

Công chúa bé gái nghe vậy cười khúc khích, chen lời:

“Trần ca ca là võ tướng mà. Không sao cả, nếu huynh thích xem đèn kéo quân, lát nữa muội nhất định giải được câu đố, đoạt đèn tặng Trần ca ca”.

Tôi liếc mắt nhìn cô ta, rõ ràng Trần Đường nói Trần Ninh thích xem đèn kéo quân, sao đến tai cô ta lại nghe thành tôi thích? Hơn nữa, từ xưa đến nay, đều là đàn ông trở tài để đổi lại nụ cười mỹ nhân. Công chúa bé gái này lại thích đổi ngược lại phương thức. Tôi nhìn cô ta cười cười không nói.

Lúc ra khỏi nhà đã lỡ giờ cơm chiều, tôi đề nghị mọi người tìm quán ăn ngon để giải quyết nhu cầu cơ bản. Quan niệm của tôi rất đơn giản. Con người, đói nhất định phải ăn no. Trần Đường liền thuận ý, dẫn cả bọn đến một lầu trông có vẻ sang trọng.

Phục vụ thấy bốn người bọn tôi ăn mặc trông rất phú quý thì tiếp đón niềm nở, dẫn bọn tôi lên lầu hai. Tôi bảo anh ta có món gì đặc biệt thì mang lên, thức ăn thanh nhạt một chút, đừng cho nhiều dầu mỡ. Lại gọi thêm bình rượu ngon.

Thị vệ của công chúa bé gái tên gọi Thần Đình thấy tôi rót rượu cho anh ta thì lên tiếng từ chối. Tôi thấy anh ta đang trong ca làm việc, cũng không cố ép, chỉ cười nói:

“Dùng com có chút rượu sẽ ngon miệng hơn. Uống vài chén sẽ không say đâu”.

Anh ta gật đầu, cùng tôi và Trần Đường cụng chén, uống cạn một chén thì dừng lại. Tôi cười cười không làm khó Thần Đình, vui vẻ cùng Trần Đường uống rượu.

Trần Đường gấp thức ăn cho tôi, lại rót thêm rượu, tâm trạng có vẻ rất tốt:

“Trước kia, đại ca chỉ có lúc thắng trận mới cùng mọi người trong doanh uống rượu, nhưng cũng không uống nhiều, mọi thời điểm đều đề cao cảnh giác. Hiện tại mới phát hiện, thì ra từ lượng đại ca lại tốt như vậy”.

Tôi bật cười, nuốt xuống một ngụm lớn, rượu ngon thức ăn ngon, cảm thấy sảng khoái dễ chịu, nghiêng đầu nhìn sang:

“Người sống nên thả lỏng mới tốt, lúc nào cũng cứng nhắc thì còn gì thú vị. Đệ nói xem người ta phát minh ra rượu chẳng phải rất có ích sao? Vui có thể

cùng bạn bè uống mừng, buồn có thể uống rượu giải sầu, thất tình uống vài chén cũng tốt. Không nên tự làm khó bản thân”.

Thần Đình có chút ngạc nhiên nhìn tôi chăm chú. Tôi lắc lắc ly rượu trong tay nhìn anh ta cười, lại uống thêm chén nữa.

Công chúa bé gái tròn mắt nhìn tôi, lấp bắp:

“Trần ca ca... huynh... thất... tình?”.

Trần Đường phì cười. Tôi nhăn mặt, sao bé gái này lúc nào cũng nghe không đúng trọng tâm vậy. Tôi chỉ là lấy ví dụ thôi mà. Tôi thờ dài, gắp cái đùi gà to nhất vào bát cô ta, để cô ta tập trung ăn uống bớt hồi lung tung thì hơn:

“Y Ninh à, muội sao cứ nghe có chọn lọc như vậy? Nào, món gà nướng này rất ngon, muội mau nếm thử xem”.

Công chúa bé gái cười tít mắt, vui vẻ tập trung ăn đùi gà.

Ăn xong gọi phục vụ tính tiền, cả bọn lại dắt nhau ra phố, Trần Đường đề nghị đến chỗ giải câu đố xem nào nhiệt. Tôi đối với mấy trò chơi dân gian không có nhiều hứng thú, nhưng đã ra khỏi nhà, đi xem cho biết cũng tốt, liền gật đầu đáp ứng.

Nơi giải câu đố thu hút nhiều người nhất là ở ven bờ hồ. Trần Đường nói hồ này đến mùa sen nở thì lúc nào cũng có người đến thưởng ngoạn, hóng mát. Đáng tiếc hiện tại đã qua mùa, hoa sen đều đã tàn hết. Nhưng tôi thấy bên bờ rất nhiều người thả đèn hoa, nước hồ trong xanh bên trên được tô điểm bởi hàng trăm hoa đăng rực rỡ màu sắc, trông cũng rất bắt mắt.

Công chúa bé gái trông thấy một chỗ giải đố treo rất nhiều đèn lồng tinh xảo thì vui vẻ kéo bọn tôi đến đây xem. Đèn chỗ này đúng thật rất đặc biệt. Bên cạnh những chiếc đèn cá chép, sao năm cánh, còn có mấy chiếc đèn kéo quân khá lớn, kiểu dáng cũng rất đa dạng. Công chúa bé gái rất thích chiếc đèn có hình tứ linh Long, Lân, Quy, Phụng chính là bốn linh thần Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước được tạo hình rất tỉ mỉ, lần lượt xoay tròn sống động.

Người bán đèn lồng trông thấy tướng mạo bọn tôi không tầm thường thì cười nói:

“Các vị công tử, tiểu thư, thích chiếc đèn tứ linh này?”.

Công chúa bé gái liền gật đầu, mắt không rời khỏi chiếc đèn, hỏi ông chủ:

“Phải giải câu đố mới lấy được đèn phải không? Vậy ông chủ mau đọc câu đố đi”.

Ông chủ còn chưa đáp lời thì bên cạnh chúng tôi có giọng nói lạnh lạnh:

“Biểu ca, chiếc đèn này làm rất khéo, huynh có thấy thế không?”.

Tôi liếc mắt nhìn sang, ồ, lại thêm một bé gái trạc tuổi Y Ninh, gương mặt và giọng nói đều non nớt, quần áo trông có vẻ là tiểu thư con nhà giàu. Chàng trai đứng cạnh “lục y bé gái” gật đầu cười:

“Đúng là rất tinh xảo”.

Trần Đường đứng cạnh, thì thầm vào tai tôi:

“Là đại công tử của Khương gia, Khương Dương. Bên cạnh là biểu muội của anh ta”.

Tôi nhếch môi, con trai của lão tể tướng? Khéo như vậy? Sáng sớm gặp cha, tối chạm mặt con.

Hai người mới đến thấy bên cạnh còn có người đề ý đến chiếc đèn kéo quân vừa khen thì quay đầu sang. Hai bé gái nhìn nhau cau mày. Tôi thấy hai cô gái trẻ tuổi lại có vẻ mặt như vậy thì có chút buồn cười.

Lục y bé gái níu tay áo Khương Dương, cất giọng nũng nịu:

“Biểu ca, muội muốn có chiếc đèn này”.

Công chúa bé gái cũng không chịu thua, khoác tay tôi, chớp chớp mắt:

“Trần ca ca, Ninh nhi cũng muốn đèn tứ linh”.

Ninh nhi? Đã đổi sang xưng hô thân mật rồi cơ đấy? Tôi buồn cười, tay phải phe phẩy quạt:

“Ồ? Vừa rồi ai ở trên đường nói sẽ giải câu đố đoạt đèn tặng Trần ca ca?”.

Công chúa bé gái lay lay tôi, meo meo gọi:

“Trần ca ca...”.

Tôi thấy nét mặt Khương Dương thay đổi, có lẽ anh ta đã nhận ra thân phận mấy người bọn tôi. Anh ta chau mày, lạnh nhạt nhìn tôi. Chắc, cái chức đại nguyên soái này đúng là chuốc lấy không ít phiền toái. Nhưng tôi cũng không có ý định gây thù kết oán với đối phương, nhưn mà nhìn anh ta cười cười. Khương Dương thoáng ngạc nhiên rồi cũng cười gật nhẹ đầu.

Ông chủ thấy cả hai bên đều chọn trúng một chiếc đèn thì chỉ tay nói:

“Chiếc đèn này chỉ có một, câu đố bình thường sẽ không thú vị, tôi thấy không bằng đưa ra về đối, ai đối hay nhất thì đèn thuộc về người đó. Mọi người thấy có được không?”.

Tôi cười. Ở đây đều là võ tướng, thị vệ, bé gái. Đối câu chẳng phải là nghề của các tú tài ư? Đúng là thú vị.

Khương Dương bên cạnh lại rất sáng khoái:

“Được”.

Tôi ngược mắt, anh có thể giải câu đối thật không đây? Không phải thấy tôi nên muốn phân cao thấp đây chứ? Tôi cũng không có ý tranh giành với anh.

Ông chủ thấy khách đồng ý đối câu thì rất vui vẻ, gục gặc đầu nhìn mặt hồ rất chăm chú. Tôi ngó ra hồ thấy hoa tươi đều đã tàn sạch, ông chủ này không biết định tìm cảm hứng ở đâu đây?

Đến lúc mọi người bắt đầu mất kiên nhẫn, thì ông chủ mới đưa ra về đối:

“Hoa nở hoa tàn, hoa tàn hoa nở. Hoa nở trước thì tàn trước, hoa tàn trước thì nở trước”.

Tôi giật giật lông mày, đây chẳng phải là về đối của tay thái giám mặt đầy phấn trắng trong phim “Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài” sao? Nhắc đến thái giám lại nhớ đến hoàng đế thanh niên, trong đầu tôi liền đưa ra chủ ý. Tay nhẹ nhàng ung dung phẩy quạt, phong tư ngời ngời, tôi cất giọng đều đều:

“Người sống người chết, người chết người sống. Người sinh trước thì chết trước, người chết trước là tiên sinh”.

Người bán đèn lồng sững người, liền sau đó bật cười:

“Về đối của công tử thật thú vị. Công tử không chỉ học bác uyên thâm, mà nhân sinh quan cũng thật đặc biệt. Công tử tuổi còn trẻ đã có cái nhìn thấu suốt như vậy, nhất định là người có phúc. Đây, chiếc đèn này tất nhiên thuộc về công tử”.

Nói xong đưa tay gỡ lồng đèn phía trên xuống trao tận tay tôi.

Công chúa bé gái vỗ tay, ánh mắt sáng ngời:

“Trần ca ca thật lợi hại!”.

Tôi nén một tiếng thở dài, đưa chiếc đèn lồng vừa đến tay tặng cho lục y bé gái. Mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên. Tôi nhẹ nhàng cười:

“Tặng tiểu thư”.

Lục y bé gái kinh ngạc đón lấy, nhìn tôi vẻ khó hiểu.

Công chúa bé gái thấy vậy lại lấp bắp:

“Trần ca ca... huynh... huynh... thích nàng ta?”.

Tôi đập cây quạt trong tay, đưa mắt nhìn Khương Dương, hơi cười:

“Không phải. Tôi là thích người đứng cạnh cô ấy”.

Mọi người há hốc mồm. Khương Dương cũng mở to mắt nhìn tôi chăm chăm. Công chúa bé gái thân hình lão đạo, hỏi lại:

“Huynh nói gì?”.

Tôi quay đầu sang nhìn sắc tím bên cạnh, cảm thấy ánh mắt kia vừa rồi còn rất sáng trong phút chốc đã tối lại. Giọng tôi nhàn nhạt:

“Tôi đoán rồi”.

Công chúa bé gái tay run run, ngẩng đầu nhìn tôi:

“Sao?”.

Tôi tươi cười nói tiếp:

“Tôi thích đàn ông. Đoạn tụ chi phích, muội còn không hiểu ư?”.

Người đối diện hốc mắt đỏ dần, cần môi cổ không bật khóc, chân loạn choạng lùi hai bước rồi xoay người chạy đi. Thần Đình liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi nhanh chóng đuổi theo chủ nhân của mình. Tôi nhìn Trần Đường, hơi hất đầu. Cậu ta đưa tay sau lưng âm thầm ra hiệu cho người đi theo bảo vệ công chúa an toàn.

Khương Dương và em họ của anh ta còn đang ngơ ngẩn, tôi chấp tay nói:

“Trăng thanh gió mát, hai người nên tận hưởng hãy về. Chúng tôi còn có việc, cáo từ!”

Lại vỗ vai Trần Đường, cười:

“Hiếm khi có dịp, chúng ta về phủ, uống rượu ngắm trăng. Ý đệ thế nào?”.

Trần Đường gật đầu:

“Ý đệ chính là không có ý gì khác”.

Tôi bật cười xoay người, cùng “em trai” trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Dương Mưu

Trở lại Trần phủ, tôi gọi quản gia mang ra mấy bình rượu, rồi cùng Trần Đường ngồi bên bàn đá trong sân uống rượu thưởng trăng. Thấy người bên cạnh từ lúc về vẫn giữ vẻ mặt muốn nói lại thôi, tôi cất quạt qua một bên, rót đầy hai ly rượu, nhìn cậu ta:

“Đệ muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

Trần Đường nhìn thẳng vào mắt tôi:

“Đệ chỉ là không hiểu tại sao đại ca lại như vậy?”.

Tôi híp mắt:

“Sao? Ý đệ là tại sao tôi lại thích đàn ông?”.

Cậu ta bật cười:

“Đệ đương nhiên biết đại ca không có sở thích đó. Chỉ là không rõ đại ca vì sao chấp nhận mang tiếng là kẻ đoạn tụ. Nếu muốn tránh Y Ninh công chúa, cũng không cần đưa ra hạ sách như vậy”.

Tôi cảm c h é n rượu khẽ chạm vào chén của Trần Đường, tự mình uống cạn, từ tốn giải thích:

“Đệ không thấy lạ ư? Chúng ta gấp rút rút hồi kinh. Sau đó lại lập tức lên triều, vừa về không được bao lâu, công chúa kia đã có mặt ở phủ. Tin tức nhanh nhạy như thế, nếu không phải hoàng thượng cố ý sao lại khéo như vậy? Mà cô ta còn ở lại trong phủ không chịu về, nếu truyền ra ngoài chẳng phải hoàng thất mất hết mặt mũi? Hoàng thượng biết rõ nhưng lại dung túng, là có mục đích gì?”.

Trần Đường thay tôi rót rượu, nhún mày hỏi:

“Hoàng thượng muốn đại ca làm phò mã?”.

Tôi cười nhạt:

“Có lẽ vậy. Hoàng thượng muốn cột một chân Trần gia lên thuyền, dùng chúng ta để đối phó Khương gia”.

Tôi thấy Trần Đường yên lặng suy nghĩ thì bình thần uống rượu, đợi cậu ta hỏi tiếp. Qua một lúc, Trần Đường mới thở dài, giọng lo lắng:

“Nếu đã như vậy, đại ca chẳng phải đã đắc tội với hoàng thượng?”.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt chàng trai trẻ tuổi, tôi nhìn thấy trong đáy mắt cậu ta tràn đầy bất an, sự chân thành đó trong thoáng chốc khiến tôi có

cảm giác mình chính là Trần Ngạn. Tôi biết, cảm giác đó chính là tình thân. Trần Đường không phải sợ Trần gia bị liên lụy, chỉ đơn thuần một ý nghĩ lo lắng cho tôi, cho đại ca của mình. Tôi cười trấn an:

“Đừng lo lắng quá. Hoàng thượng quả thật có ý định nhưng còn chưa chính thức ban hôn. Nếu đại thánh chỉ tuyên đọc, tôi mới phản đối, lúc đó đã muộn. Hiện tại đi trước một bước, để hoàng thượng biết tôi không có suy nghĩ gì với vị trí phò mã kia. Có lẽ hoàng thượng sẽ có chút không vừa lòng, nhưng cũng không làm khó đâu”.

Trần Đường nghe xong mới không còn căng thẳng, cùng tôi uống rượu. Được một lát, cậu ta lại thở dài:

“Chỉ đáng thương cho Y Ninh công chúa, từ nhỏ đã thích đại ca...”.

Tôi chống cằm, khoe miệng cong cong:

“Sao? Không phải đệ thích cô ta đấy chứ?”.

Cậu ta lắc đầu cười:

“Đệ chỉ có chút cảm thán. Người của hoàng thất, xưa nay đều không thể tự chọn lựa sống theo ý muốn. Gả cho ai, đều được quyết định bởi một câu nói của hoàng thượng”.

Tôi lại không hề thấy đồng cảm hay thương xót gì. Hoàng tử, công chúa lớn lên trong nhung lụa, ăn sang mặc quý, được hưởng những thứ người thường không thể hưởng. Đương nhiên lúc sống cũng phải có nghĩa vụ của người sống ở nơi cao. Hơn nữa, trên đời này, thật sự có mấy người có thể sống theo đúng ý nguyện?

Trong đêm, giọng tôi khe khẽ:

“A Đường, đệ cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt chính là đệ quá tốt bụng”.

Cậu ta ngẩn ra nhìn tôi. Rất lâu sau lại vui vẻ mở miệng:

“Đệ rất vui. Trước kia đều là đệ với A Ninh lo lắng đại ca làm người quá thẳng thắn, rất dễ đắc tội kẻ khác, cũng dễ bị người ám hại. Hiện tại, đại ca có thể nói những lời này, đệ thật sự cảm thấy có thể yên tâm rồi”.

Tôi cười. Bởi vì tôi hiện tại đã không còn là Trần Ngạn mà cậu ta biết.

Cùng Trần Đường uống mãi đến khi trời gần sáng thì cậu ta say gục lên bàn, tôi không muốn phiền quân gia, tự mình cõng cậu ta về phòng. Lại ra sân tiếp tục chén nói chén.

Hôm nay tôi hai lần nhận rõ một điều: hoàng thượng muốn lợi dụng Trần gia, chính xác là lợi dụng Trần Ngạn, để đối phó với Khương Nguyên. Nếu như trước ngày hôm nay, tôi còn có ý nghĩ chạy trốn không khó. Chỉ việc leo lên lưng ngựa, chạy khỏi đất nước này, sau đó đến vùng hẻo lánh sống ẩn dật. Nhưng kể từ lúc nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của hoàng đế thanh niên, tôi biết bản thân muốn rời đi chỉ có cách “trá tử”. Có điều giả chết đòi hỏi độ khó quá cao, làm không khéo, giả thành thật thì thà tôi cứ tiếp tục giả vờ là Trần Ngạn.

Nếu Trần Ngạn đơn giản là một người đàn ông họ Trần, tên Ngạn, tôi đã không phải lo nghĩ nhiều như vậy. Nhưng anh ta là đại nguyên soái chinh Bắc, là con cò mang tính quyết định ở trong tay hoàng đế thanh niên. Tôi không muốn làm tướng quân mỗi ngày đều đứng giữa hai lần ranh sống – chết, càng không muốn làm một con cò trong tay kẻ khác.

Nếu đã không thể âm thầm bỏ trốn, nhất định phải tìm cách khác để rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Suýt Toi Mạng Làn Ba

Sau mười ngày ở lại Trần phủ trong kinh thành, hết ăn rồi ngủ, cuối cùng tôi cùng Trần Đường cũng phải trở lại đại doanh.

Trần Đường bảo ngoài số quân trấn giữ ở mỗi thành, trấn khác chỉ có thể tập hợp trong trường hợp đặc biệt, thì đại doanh đóng ở thành Nhữ Bình có hơn hai mươi vạn quân. Trường hợp đặc biệt ở đây là khi nào hoàng đế thanh niên ra lệnh thì mới được lấy thêm quân. Còn hai mươi vạn kia, tôi có quyền điều động. Ấn soái Trần Ngạn trước khi mang thân đi đối thuốc giải cho dân chúng thành Bắc Bình đã đưa cho Trần Đường cất giữ, nay cậu ta trao lại cho tôi. Có lúc tôi còn định đem ấn soái này đi bán, chắc cũng được bọn tiền. Nhưng ngẫm lại có muốn bán cũng chẳng có kẻ nào dám mua, đành ngâm ngùi giữ lại. Có cảm giác như ôm trong mình quả bom nổ chậm, khiến tôi khổ sở không thôi.

Quả nhiên, chưa về tới đại doanh đã có kẻ muốn tôi nổ bom xác.

Khi đi được bốn ngày đường, tức chỉ còn cách thành Nhữ Bình hai ngày lộ trình, thì gặp kẻ địch. Gọi là kẻ địch, thật ra tôi thừa biết, những kẻ bịt mặt kia, chẳng phải quân Bắc Tề.

Hiện tại ai muốn tôi chết nhất? Ngoại trừ lão tể tướng kia thì còn ai nữa. Khương Nguyên ới Khương Nguyên, bộ lừa đốt mông ông chắc? Sớm như vậy đã ra tay.

Tôi không muốn dính dáng đến nguy hiểm, nhưng lại có chút chờ mong. Khương Nguyên thế này trùng hợp lại cho tôi cơ hội. Bởi vì Trần Đường nói, tôi có thể học được mọi chiêu thức trước đây, nhưng khả năng thực chiến lại còn nhiều thiếu sót. Thứ tôi cần, chính là kinh nghiệm.

Đi cùng tôi và Trần Đường chỉ có thêm mười người, mà kẻ địch lại đông gấp ba lần. Tôi cũng hi vọng đối phương đừng quá khó đối phó, nhưng rõ ràng Khương Nguyên không đến nỗi ngờ ngẩn đi thuê thư sinh trời gà không chặt để đuổi theo lấy mạng tôi. Ba mươi kẻ bịt mặt kia tay cầm chắc kiếm sắc, động tác đều tăm tắp, nhất định là đội quân ngầm của lão tể tướng.

Khi kẻ địch xông đến, phản đông đều nhắm vào cái đầu trên cổ tôi. Tôi nghĩ bọn họ khẳng định chưa được học luật chơi bóng rổ. Mỗi đội chỉ cần mười một người mà thôi, ba mươi người bọn họ muốn chặt đầu tôi đá bóng, rõ ràng là phạm quy! Hơn nữa, trọng tài là hoàng đế thanh niên giờ này còn đang ung dung chơi cờ với mỹ nhân trong cung, bọn họ chơi xấu thế này đúng là quá bất nạt người khác mà!

Trần Đường thúc ngựa đến chắn đằng trước, muốn bảo vệ tôi. Chi là nhân số kẻ địch quá đông, một mình cậu ta không thể chặn đứng tất cả. Mười người đi cùng chúng tôi cũng đều bị kẻ địch quần lấy. Rất nhanh tôi đã bị năm, sáu kẻ bao vây.

Tôi vừa vung đao đỡ được một đòn trực diện, hai bên trái, phải đã có hai đường kiếm đâm tới, chỉ còn cách ngựa người ra sau tránh. Vừa thoát hiểm liền lập tức có kẻ khác từ trên đầu tôi đánh ập xuống, tôi tức giận vận hết sức lật cổ tay cho kẻ vừa tấn công một đao. Lập tức một cánh tay kẻ đó đứt lìa, máu phụt ra bắn thẳng vào mặt tôi. Anh ta vừa hét lên đau đớn, những kẻ khác đã đồng thời không chần chừ vung kiếm tấn công, tay tôi vẫn còn run, lại không muốn mất mạng, đành cần răng chống đỡ.

Sau lưng tôi đã ứa ra một tầng mồ hôi lạnh. Không phải vì nóng, mà cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này, đầu tôi sẽ thật sự rời khỏi cổ, thành bóng cho bọn họ chơi đùa.

Khả năng chiến đấu của tôi vẫn chưa thật sự thuần thục, một chọi một có thể thắng, nhưng muốn đánh bại một lúc năm người sao có thể? Được! Mấy người này ý đồ ỷ thế hiếp tôi cũng đừng trách tôi ra tay tàn độc.

Bên phải có một kẻ lạng lách kiếm muốn chém vào tay tôi, lần này tôi cũng không dùng binh khí đỡ lại nữa. Tôi lách người sang bên, kiếm kia vẫn trên đà đâm tới, đối phương lúc này không thể đổi chiêu, tôi dùng sống đao đập vào gáy anh ta. Kẻ đó vừa bất tỉnh còn chưa ngã ngựa đã bị tôi túm lấy, vừa lúc ba người bên trái đánh sang, tôi lấy thân anh ta làm bia, ba thanh kiếm xuyên qua ngực anh ta, ngập đến quá nửa. Tôi cũng không ngu ngốc đợi bọn họ rút kiếm, lập tức vung đao một đường quét ngang, ba cái đầu đồng loạt rơi xuống đất.

Trước mắt chỉ còn lại một màu đỏ đến chói mắt. Tôi chưa từng giết người, không ngờ rằng, bị ép đến đường cùng, có thể không chớp mắt lấy đi tính mạng kẻ khác. Có lẽ tôi phát điên rồi. Trước mặt tôi chỉ còn một người, anh ta nhìn tôi như nhìn quỷ tu la chui lên từ địa ngục. Khắp mặt tôi đều là máu, tôi lại ngoác miệng nhìn anh ta cười. Kẻ đó tức giận vung đao muốn chém tôi làm hai nửa. Tôi ép mình nâng cánh tay còn tê rần vì dùng sức lên đỡ, tay trái chop lấy kiếm của người bị tôi lấy làm bia vẫn còn vắt ngang trên mình ngựa, một kiếm đâm thẳng xuống cuống họng kẻ đối diện.

Cùng lúc này, tôi nghe tiếng Trần Đường hét lên, sống lưng cảm thấy lạnh buốt, chân liền thúc mạnh vào bụng ngựa, vừa vặn thoát hiểm. Vết thương sau lưng không đủ sâu nhưng đau đớn khiến tôi càng nổi điên, tôi quay đầu ngựa trừng trừng nhìn kẻ vừa đánh lén, trực tiếp phóng kiếm trong tay, chuỗi kiếm bị cản lại, cả thân kiếm lại xuyên qua miệng anh ta ngập đầy máu.

Có lẽ kẻ địch không ngờ Trần Ngạn nổi danh là Bò Tát có thể chém giết không chút nhân từ, cũng có thể bọn họ thấy tôi nổi điên thì hoảng sợ, còn hơn mười kẻ còn sống, quyết định rút lui. Tôi cười cười, đúng là kẻ điên thì ai cũng ngán.

Trần Đường lo lắng chạy đến:

“Đại ca, vết thương của huynh...”.

Tôi thấy cậu ta định xuống ngựa thì cản lại:

“Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta tìm nơi an toàn trước đã. Vết thương không nghiêm trọng, đệ đừng lo”.

Bên tôi chết mất một người, những người khác đều bị thương khá nghiêm trọng. Kẻ địch lại kéo đến e rằng nguyên đội bóng này sẽ bị loại sạch sẽ. Trần Đường gật đầu, nói phía trước không xa có một trấn nhỏ. Cả bọn liền lập tức ôm vết thương chạy té khỏi.

Chạy gần một canh giờ thì đến được chỗ có thể dừng lại, băng bó vết thương. Trần Đường thuê hai căn phòng, nhanh chóng đỡ tôi lên lầu. Thấy cậu ta lo đến mức mặt mày trắng bệch, tôi liền cởi áo ngoài để lộ nhuyển giáp bên trong.

Trần Đường mừng rỡ:

“Đại ca, huynh có mặc giáp phòng thân? Đại ca biết trước sẽ có kẻ mai phục ám toán chúng ta sao?”.

Tôi lờ mờ cậu ta. Tôi làm sao biết cái đầu của lão già kia có tính toán gì, chẳng qua tôi không phải Trần Ngạn. Anh ta thích đâm đầu vào chỗ chết chứ tôi

thì không. Tính mạng đáng quý, tôi ở trên tường thành Bắc Bình suýt bị bắn thủng vì không chịu mặc giáp, đương nhiên không thể lặp lại sai lầm chết người đó. Nhuyễn giáp này rất tốt, lại không nặng, dùng để đối phó kẻ xấu rất tiện.

Tôi lắc đầu, nhìn Trần Đường băng bó vết thương cho mình, nghiêm trọng nói:

“Người của chúng ta đều bị thương rồi, kẻ địch nếu đã muốn giết tôi, chỉ e đêm nay lại kéo thêm người đến. Hay là nhân lúc còn rảnh rỗi, đệ chuẩn bị ít giấy mực, chúng ta viết di chúc để lại, tiện thể tố cáo Khương Nguyên. Chết tôi cũng phải lỗi ông ta theo. Ông ta thích chơi bóng lại không chịu tìm hiểu luật, đánh hội đồng chúng ta. Tôi phải dạy dỗ ông ta luật lệ cơ bản mới được!”.

Trần Đường ngớ ra, rồi lại chống tay lên bàn cười nghiêng ngả:

“Đại ca, huynh so với trước đây cứ như hai người khác vậy, còn biết nói đùa. Đại ca yên tâm, đệ đã truyền tin cho A Ninh, sẽ có người đến tiếp ứng”.

Tôi nghi ngờ. Có kịp không đây? Định hỏi lại thì trông thấy cánh tay Trần Đường đang nhỏ máu. Tôi trợn mắt mắng:

“Đệ mãi lo cho tôi, bản thân bị thương cũng không quản”.

Trần Đường cười cười nói vết thương không đáng ngại. Tôi ấn cậu ta ngồi xuống, thay cậu ta xử lý vết thương. Vừa đắp thuốc vừa nghĩ, thật ra có thêm em trai cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phóng Hỏa

Trần Đường nói Trần Ninh sẽ nhanh chóng đến tiếp ứng, nhưng có nhanh cũng không thể đến kịp trong hôm nay, dù sao thành Nhữ Bình cũng cách đây gần hai ngày cưỡi ngựa. Mà đêm nay, kẻ địch nhất định sẽ mò đến tập kích.

Tôi bảo Trần Đường đi gọi ông chủ quán trọ lên lầu.

Chủ quán nhìn thấy cả người tôi đầy máu thì nuốt nước bọt, ánh mắt sợ hãi. Tôi mời ông ta ngồi xuống, nhip nhip tay hỏi:

“Tôi muốn mua lại quán này, ông chủ ra giá đi”.

Ông ta nhìn tôi rồi lại liếc nhìn cây đao còn chưa khô máu đang đặt trên bàn, lắp bắp nói:

“Quán này... quán này... là kẻ sinh nhai... của tiểu nhân... không thể... bán...”.

Tôi rút ra một tập ngân phiếu, chủ quán thấy tiền thì bình tĩnh lại, không còn run rẩy nữa. Tôi đưa ra lời đề nghị:

“Ông chủ yên tâm, tôi chỉ mua quán này một đêm, hôm sau bọn tôi rời khỏi đây, ông xây lại quán tiếp tục kinh doanh là được”.

Ông ta há miệng:

“Xây lại?”.

Tôi gật mạnh đầu:

“Đúng! Số tiền này hẳn là đủ để dựng lại quán và sắm đồ đạc mới chứ?”.

Chủ quán nhìn ngân phiếu trên bàn, lại nhìn tôi đầy hồ nghi:

“Số tiền của ngài có thể mua hẳn quán trọ này, chỉ là nếu ngài có việc cần dùng đến nơi này chỉ cần bao một đêm là được rồi?”.

Tôi thấy ông ta thành thật như vậy thì cảm thấy rất hài lòng. Tôi nhét ngân phiếu vào tay người trước mặt, lại ngoắc ngón tay bảo ông ta đưa lỗ tai lại gần, tôi thấp giọng:

“Toàn bộ số tiền này đều đưa ông tất, bọn tôi chỉ bao một đêm. Qua ngày mai, ông chủ cứ dựng lại quán tiếp tục kinh doanh. Còn đêm nay, tôi muốn đốt quán này”.

Chủ quán giật mình, ngẩng phắt đầu nhìn tôi chăm chăm. Tôi cũng nhìn ông ta cười híp mắt:

“Bọn tôi làm gì, ông không cần quản, cũng không nên quản. Muốn giữ mạng chỉ cần giữ kín miệng, yên lặng mang theo khách trọ của ông lánh đi là

được”.

Đối phương dù sao cũng là kẻ làm ăn, suy nghĩ một chút liền đồng ý:

“Được. Hôm nay cũng không có khách, chỉ có một người bà con của tiểu nhân đến ở trọ. Tiểu nhân sẽ dẫn người nhà lập tức rời đi”.

Tôi gọi Trần Đường nói cậu ta cho người đưa gia đình chủ quán lạng lẽ lánh đi, tránh đánh rần động cỏ.

Một canh giờ sau Trần Đường và những người khác trở lại. Bọn họ theo hướng dẫn của tôi mà sắp đặt mọi thứ, đến lúc mặt trời lặn, tôi bảo những người khác cũng rời khỏi quán trọ. Anh chàng đội trưởng đội thân vệ lắc đầu nguây nguậy:

“Không được, nguyên soái ở lại một mình quá nguy hiểm. Trách nhiệm của bọn thuộc hạ là bảo vệ nguyên soái chu toàn”.

Tôi nhìn anh chàng, mỉm cười:

“Các anh cứ theo kế hoạch mà làm. Trách nhiệm của mọi người không phải ở đây bảo vệ tôi, mà là chờ sẵn bên ngoài, xong việc chúng ta phải lập tức rời đi. Kẻ địch không rõ nhân số, cho dù chúng ta phục kích thành công, ngày mai bọn chúng sẽ lại đuổi theo. Chớ lo, có A Đường chiếu cố tôi rồi. Các anh mau đi, nhớ ẩn nấp cho kĩ”.

Anh ta còn định thuyết phục, tôi đã mất kiên nhẫn xua xua tay. Trần Đường trấn an thêm mấy câu, đội thân vệ mới chịu rời khỏi quán trọ, trước khi đi, chín cặp mắt còn nhìn tôi lưu luyến không rời. Tôi túm cổ bọn họ ném ra khỏi phòng, đóng cửa. Trần Đường thấy thế thì lắc đầu cười, sau lại lo lắng hỏi:

“Đại ca, huynh rút cục muốn làm gì?”.

Tôi muốn làm gì? Chẳng phải người đời có câu: “giết người phóng hỏa” hay sao? Buổi sáng tôi đã giết hết mấy mạng, giờ đương nhiên phải phóng hỏa rồi.

Tôi không đáp lời cậu ta, đứng dậy đem dầu hỏa rót vào mấy túi da vốn dùng để đựng nước, cột lại bằng một sợi dây vải mảnh, thắt nút đơn giản trên miệng túi rồi treo ra phía ngoài vách. Tôi treo chục túi dầu lủng lẳng, chỉ cần dùng tên bắn đứt sợi dây sẽ khiến nơi này ngập trong chất đốt. Nếu tưới dầu sẵn, kẻ địch mò đến nhất định sẽ ngửi thấy mùi mà cảnh giác, cho nên tôi mới nghĩ ra cách này.

Thật ra mười ngày ở kinh thành cũng không phải hoàn toàn ở không. Nhờ Trần Đường, tôi tìm hiểu được một chút thông tin về thời đại này. Cách tính thời gian của bọn họ quá rắc rối, nên chẳng rõ hiện tại là năm bao nhiêu sau Công Nguyên. Nhưng thời cổ đại này cũng không xưa như tôi tưởng. Từ vật dụng sinh hoạt, vải vóc, đồ gốm, đến vũ khí, thuốc men, nghệ thuật, kiến trúc... đều rất phát triển. Tuy không có vũ khí nóng, không có nhà bê tông, máy bay, tên lửa, song vũ khí lạnh được chế tạo cực kì tốt, thuốc trị ngoại thương còn có tác dụng hơn cả thuốc của thế kỉ hai mươi mốt. Mà chất đốt tôi vừa đem treo lủng lẳng từng túi kia, thành phần có hơi khác, nhưng so với dầu hỏa của thời đại mới thì công dụng lại như nhau.

Đối với môi trường sống mới, tôi không hề lấy làm phiền lòng, ngoại trừ “công việc”. Nhưng chuyện đối việc tính sau, trước tiên phải sống sót qua đêm nay đã.

Tôi xem xét lại mọi thứ, cảm thấy ổn thỏa rồi mới mở toang cửa sổ, ung dung ngồi bên bàn rót rượu. Trần Đường ngồi đối diện tôi, không yên tâm hỏi:

“Đại ca đóng chặt cửa phòng, lỡ bọn chúng không xông vào từ cửa sổ mà mai phục bên ngoài đợi trời sáng chúng ta rời đi mới tấn công thì sao?”.

Tôi ngó cửa lớn đã bị tôi dùng khóa sắt khóa lại, còn lấy dây thừng đan chéo như rỗng rần, càng nhìn càng thấy thích mắt. Dây thừng cũng được nhúng qua mỡ động vật đã khừ mùi, cho dù kẻ địch muốn chém đứt dây cũng mất không ít công sức đâu. Kẻ cả có làm được, cũng không có chìa khóa để mở cái ổ khóa to đùng kia. Tôi chống tay lên trán, lười biếng nhìn Trần Đường:

“Đề lo cái gì, bọn chúng không tấn công chẳng phải rất tốt sao? Nhưng đề đợi rồi xem, đêm nay chúng ta nhất định có khách ghé thăm. Bởi vì kẻ địch sẽ không mạo hiểm đội A Ninh mạng quân cứu viện đến mới tấn công. Nào, chúng ta ngồi đây vui vẻ uống rượu là được. Cho bọn chúng tức chết!”.

Kẻ địch trông thấy trong phòng chỉ còn hai người, mà một trong hai lại là mục tiêu ám sát của bọn chúng, đương nhiên không muốn tôi sống sót rời khỏi căn phòng này. Tôi ngồi đây làm mồi nhử, càng thoải mái hưởng thụ, bọn chúng càng muốn chớp thời cơ để tấn công. Cho dù nghi ngờ có mai phục, cũng sẽ không bỏ qua. Bởi vì Khương Nguyên đã mất kiên nhẫn rồi, những người này không muốn trở về chịu phạt, chỉ có thể bất chấp nguy hiểm mà lấy thủ cấp của tôi cho bằng được.

Trần Đường cười nói:

“Đề cảm thấy từ sau khi đại ca mất trí nhớ, kẻ nào đụng đến huynh đều rất xui xẻo”.

Tôi thầm nghĩ, kẻ xui xẻo nhất là tôi đây này. Đang sống yên ổn, vất vả mua được nhà còn chưa kịp tận hưởng tiện nghi, đã ngóm củ tỏi. Chả hiểu thế nào ngóm rồi còn có thể ngóc đầu dậy sống tiếp. Chẳng qua ông trời cũng không tốt với tôi lắm, cho tôi sinh mệnh mới, nhưng muốn duy trì mạng sống phải tự mình nghĩ biện pháp.

Tôi uống đến bình rượu thứ ba thì bên ngoài có tiếng động rất khẽ. Trần Đường bên cạnh đã cầm chắc kiếm và cung tên. Tôi đặt ly rượu xuống bàn, “cạch” một tiếng, trong đêm yên tĩnh, nghe như tiếng lưỡi hái của thần chết. Giọng tôi không nghe ra vui buồn:

“Nếu đã đến, sao lại không vào phòng ngồi một chút? Các anh cũng không phải đàn bà, thẹn thùng không lộ diện là muốn Trần Ngạn ra đón từng người

sao?”.

Sau câu khích tướng, mười bóng đèn phóng vào, ai nấy đều bịt kín mặt chỉ chừa hai con mắt, lúc này đang gườm gườm nhìn tôi. Vờ như không nhận ra sát khí toát ra từ kẻ địch, tôi nhàn nhạt cười:

“Ồ? Anh bạn lúc sáng tặng cho tôi cánh tay đâu rồi? Sao mấy anh đi tìm não nhiệt lại bỏ anh ta ở nhà vậy?”.

Tôi vừa dứt lời, sát khí xung quanh liền đậm đặc thêm mấy phần. Có ý nhắc đến chuyện tôi chặt tay, chặt đầu đồng bọn của đối phương là muốn chọc bọn chúng nổi điên. Quả nhiên, đám người nhất loạt rút kiếm xông thẳng tới.

Thành công dụ bọn chúng rời khỏi cửa sổ, tôi lập tức vung tay... ném bột trắng tung hóa mù, cùng Trần Đường vọt ra khỏi phòng, sập kín cửa sổ. Tôi cài then cửa bên ngoài, kéo tấm sắt đã chuẩn bị từ trước xuống, hoàn toàn lấp cửa không chừa một khe hở. Thử bột trong phòng đã được tôi gia công chứa rất nhiều bột ớt. Món quà của tôi nhất định khiến đám người trong phòng “cảm động” rơi lệ.

Vừa tiếp đất, tôi nhanh chóng lấy cung tên trên tay Trần Đường, dùng hỏa tiễn bắn đứt tất cả các sợi dây vải treo túi chứa dầu. Lửa lâu hai lập tức bùng lên. Trần Đường theo lời tôi chạy vào phòng bếp mang theo mấy thùng dầu lớn, tưới xung quanh quán trọ, không chừa chỗ nào. Tôi cho một mồi lửa vào chỗ dầu dưới đất, đắc ý cười to ba tiếng “ha ha ha”, rồi kéo Trần Đường... bỏ chạy.

Đề phòng kẻ địch lại kéo thêm bạn bè đến, tốt nhất nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đội trưởng thân vệ dẫn người đến đón, tôi lập tức lên ngựa, liếc mắt nhìn đám cháy lần cuối, rửa thẳm, Khương Nguyên, món nợ này tôi phải tìm ông đòi bằng được!

Đội bóng áo đỏ mười một người bọn tôi điên cuồng chạy cả đêm, đến lúc mặt trời ló dạng mới dám dừng chân để người, ngựa nghỉ ngơi. Cả bọn ngồi tựa lưng vào gốc cây, gặm bánh nướng. Lý Thiên Ngôn, đội trưởng thân vệ cung kính đưa túi nước cho tôi, thắc mắc:

“Nguyên soái, sáng hôm qua kẻ địch có ba mươi tên, chết mất hai phần, số còn lại tối qua cũng đã bị thiêu cháy. Hẳn là đã an toàn rồi chứ?”.

Trần Đường cũng nhìn tôi đợi nghe giải thích. Tôi nuốt xuống ngụm nước nhìn bọn họ:

“Khương Nguyên nếu đã bất chấp mọi thứ muốn lấy mạng tôi, tất nhiên sẽ không chịu dễ dàng bỏ cuộc. Trận chiến sáng ngày hôm qua, bọn chúng còn mười người, chúng ta cũng không có đông hơn, lại bị thương quá nửa, tại sao kẻ địch lại rút lui?”.

Lúc đó tôi mĩa mai nghĩ, bọn chúng có khi thấy tôi nổi điên nên sợ hãi mà chạy. Nhưng đội quân ngầm sao có thể là những kẻ nhát gan, chỉ có cách giải thích duy nhất, bọn họ là tạm thời rút lui để tập hợp thêm người tiếp tục tấn công. Tôi thấy mấy người xung quanh đều nhăn trán thì nhẹ nhàng nói tiếp:

“Bọn chúng rút lui bởi vì không nắm chắc sẽ hoàn thành nhiệm vụ, muốn lưu lại mạng sống rồi đi để đưa tin gọi thêm quân tới. Mà tối qua, không hề thấy có thêm người nào. Chúng tôi viện binh của chúng không tới kịp. Nhưng giờ thì chưa chắc, khả năng chúng đuổi theo sau chúng ta là rất lớn”.

Lý Thiên Ngôn nghiêng răng máng Khương Nguyên là lão già khôn kiếp.

Tôi nhìn những người đàn ông trẻ tuổi ngồi xung quanh, ai cũng dính máu, có máu của kẻ địch, cũng có máu của chính họ. Tôi mang theo mười người, hiện tại còn chín, lúc đến đại doanh sẽ còn lại được mấy mạng? Chỉ là một nhóm nhỏ đã như vậy, hai mươi vạn binh kia thì sao? Tôi dựa vào đâu để tin mình có khả năng thắng được Tô Khải Bạch, thắng được Tề quốc?

Lý Thiên Ngôn cầm trong tay một thanh đoản kiếm, ánh mắt chăm chú, có vẻ là vật quan trọng. Tôi thấy đó chỉ là thanh kiếm hết sức bình thường thì có chút hiếu kỳ:

“Thanh kiếm này có lai lịch gì đặc biệt à? Trông anh có vẻ rất coi trọng nó?”.

Anh ta mở to mắt nhìn tôi, ngưng vài giây rồi cúi đầu nhìn kiếm trong tay, thờ dãi:

“Trần phó tướng nói nguyên soái chuyện gì cũng đều không nhớ, thì ra là thật. Cái này vốn là của nguyên soái tặng cho Đại Đầu. Thăng nhóc đó lúc ngủ cũng ôm thanh kiếm này mà cười, mở miệng nói chuyện cứ ba câu lại nhắc đến nguyên soái hết hai câu rồi. Hôm qua nguyên soái bị năm, sáu kẻ địch vây lấy; sau lại có không ít kẻ muốn xông lại chỗ ngài. Đại Đầu một mình cản lại ba tên... Trước khi chết, còn nhìn thuộc hạ trừng trừng nói: “bảo vệ nguyên soái”.

Tôi cảm giác miếng bánh trong miệng có mùi như bã chuột, nghẹn ở cuống họng. Nếu hôm qua không phải tôi mà là Trần Ngạn ở đó, anh ta sẽ không để thuộc hạ của mình phải chết đau đớn như vậy. Mà gấp rút rời đi, xác cậu thiếu niên đó cũng phải để lại.

Đối với những người tôi chặt đầu, thiêu chết kia, tôi chỉ có cảm giác bất đắc dĩ, không hề thương cảm. Nhưng Đại Đồng là vì bảo vệ tôi mới phải chết. Mà câu xin lỗi, tôi cũng không có tư cách để nói. Tôi ngược mắt nhìn Lý Thiên Ngôn:

“Gia đình của Đại Đồng...”.

Anh ta buồn bã lắc đầu:

“Đại Đồng là trẻ mồ côi, nguyên soái nhặt được cậu ta ở trên đường sắp chết đói, mang về đại doanh, giao cho bọn thuộc hạ chiếu cố, dạy nó học võ”.

Tôi còn chưa kịp nói thêm câu gì, Trần Đường bên cạnh bỗng bật dậy hô:

“Lên ngựa”.

Bọn tôi phóng lên lưng ngựa chạy hết mã lực, nhưng chưa kịp chạy xa thì kẻ địch đã đuổi đến sát sau lưng, đành phải ghì cương, rút binh khí nghênh đón.

Tôi nhìn trước mặt lại xuất hiện ba mươi kẻ bịt mặt thì tức muốn nổ đom đóm mắt. Khương Nguyên quả thật chơi bóng không đếm xỉa luật! Lần này bọn tôi muốn chạy cũng không thoát nổi.

Đột nhiên bốn, năm kẻ địch trúng tên rơi khỏi mình ngựa. Những kẻ khác kinh hoàng đỡ làn mưa tên còn chưa ngừng lại. Mà bọn tôi bên này cũng kinh hãi ngó sang, thấy dẫn đầu đoàn người mới tới là Trần Ninh, trên tay còn đang giương cung ánh mắt dữ tợn nhìn bọn người áo đen.

Tôi nhìn cậu ta cười trên mình ngựa cao lớn, thân mặc giáp bạc, sau lưng giống như mọc thêm đôi cánh, hết như một vị thần Hy Lạp. Ôi chào, tư thế giương cung mạnh mẽ, ánh mắt sắc bén kia mới oai phong làm sao! Tôi lần thứ hai cảm thấy, có em trai quả thật là chuyện đáng để vui mừng!

Trần Ninh mang theo cả trăm người. Hệt như cỗ động viên cuối cùng không chịu nổi trò chơi xấu của Khương Nguyên, kéo nhau xuống sân đập cho đội đối thủ một trận. Bọn tôi đều biết ai là chủ mưu đằng sau nên cũng chẳng cần giữ lại kẻ nào để tra hỏi, toàn bộ giết sạch.

Chém giết xong, Trần Ninh mới vội vàng xuống ngựa, chạy tới trước mặt tôi, mắt đỏ hoe gọi:

“Đại ca!”.

Lại quay sang ngó Trần Đường bên cạnh gọi tiếng nữa:

“Nhị ca!”.

Tôi thấy cậu ta vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm, nay lại nghẹn ngào sắp khóc đến nơi thì buồn cười. Chả trách cậu ta lo lắng, cả ngày hôm qua bận rộn sắp xếp mai phục, rồi chạy trời chết, làm gì có thời gian tắm gội. Khắp đầu tóc, mình mẩy đều nhuộm một màu đỏ kinh hãi. Trần Đường nói Đại Chu này chuộm màu đỏ, xem là điềm lành. Tôi thấy đồng phục này tốt nhất nên đổi thì hơn.

Sau bao hiểm nguy, đội bóng áo đỏ cuối cùng cũng giành chiến thắng. Lấy đông hiệp ít, gây ông đập lưng ông, giáng cho lão tể tướng kia một đòn đích đáng!

Tôi nhìn Trần Ninh trấn an, lại quay sang gọi Lý Thiên Ngôn:

“Thiên Ngôn, anh mang theo mười người quay lại đưa Đại Đồng về đại doanh”.

Trần Ninh vội giao mười người khỏe mạnh cho Lý Thiên Ngôn.

Lý đội trưởng nhìn tôi gật mạnh đầu, tôi vỗ vỗ vai anh ta. Thấy Trần Ninh còn nhìn mình lo lắng, tôi cười:

“Chớ lo. Đại ca, nhị ca của đệ đều chỉ bị thương nhẹ. Chúng ta về đại doanh trước đã rồi nói”.

Mọi người thở phào, sau đó hướng đại doanh một đường chạy thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đại Doanh

Đoàn người giục ngựa chạy liên tục, chỉ dừng lại một buổi tối để nghỉ ngơi, mất gần hai ngày mới tới được thành Nhữ Bình. Trần Ninh lại có thể trong vòng một ngày tới cứu viện, nhất định là nghe tin tôi bị truy sát, đã điên cuồng mà chạy.

Tôi hỏi Trần Đường, làm sao báo tin cho Trần Ninh, cậu ta bảo trong các thành đều có trạm quan sát, dùng khói đặc thù mà đốt, ở cách rất xa cũng có thể nhận được tín hiệu. Tôi “à” một tiếng, cảm thấy cách này không tệ, chỉ có một nhược điểm là không thể dùng trong lúc đánh trận, bởi vì ngoài người của mình trông thấy, kẻ địch cũng có thể.

Trước cổng thành Nhữ Bình có cả ngàn người đứng sẵn. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt vuông vức, ánh mắt chính trực, mặc quân phục trông có vẻ là tướng quân. Anh ta không cưỡi ngựa mà đứng dưới đất, trông thấy tôi liền vui mừng tiến lên đón, một ngàn người sau lưng anh ta cũng đồng loạt hành lễ gọi:

“Nguyên soái”.

Trần Đường thấp giọng:

“Lục phó tướng, Lục Ca”.

Tôi gật gật đầu. Trong quân có ba người có chức vụ cao nhất. Ngoài tôi là đại nguyên soái, thì Trần Đường là phó tướng chinh Bắc, phụ trách bộ binh. Người còn lại, phụ trách kỵ binh, chính là anh chàng Lục Ca trước mặt. Trần Ninh là giáo úy dưới trướng Lục phó tướng.

Tôi mấy ngày ở trên lưng ngựa chạy thực mạng, vết thương sau lưng đã sớm bục ra, chẳng muốn ở nơi này khách sáo chào hỏi. Liên bảo bọn họ đứng dậy, lại nhìn Lục Ca nói:

“Lục tướng quân, chúng ta về đại doanh trước hẵng nói. Việc quân cấp bách”.

Thật ra quân tình chẳng có gì gấp gáp, mà cái lưng tôi không chịu được lâu nữa. Tôi không muốn lại lo nói nhảm mà mất máu ngất xỉu như lần trước.

Lục Ca ánh mắt ngạc nhiên, xong không nhiều lời, lập tức lên ngựa, hộ tống bọn tôi về chỗ đóng quân. Tôi thấy thái độ anh ta như vậy cảm thấy hơi lạ, quay đầu nhìn Trần Đường tỏ vẻ thắc mắc.

Trần Đường mỉm cười:

“Bình thường đại ca đều gọi anh ta là “lão Lục”, hai người ở trong quân rất thân thiết”.

Trần Ninh gật đầu lia lịa:

“Đúng vậy. Đúng vậy. Lục đại nhân so với mẫu thân chúng ta còn ấm hơn. Lúc nào cũng lo lắng cho đại ca không yên. Còn sốt ruột hơn cả nhị ca và đệ. Sau này đại ca lấy vợ, Lục đại nhân có khi sẽ khóc lóc không rời xa đại ca ấy chứ!”.

Tôi lườm Trần Ninh:

“Tôi thấy đệ mới là kẻ nói nhiều đấy”.

Cậu ta bĩu môi.

Về đến lều trưởng, Lục Ca lại gần hỏi tôi:

“Mặt tướng đã sai người chuẩn bị tiệc rượu để nguyên soái tẩy trần. Nhưng nếu việc quân cấp bách, vậy để mặt tướng gọi các quan quân đến họp”.

Tôi thấy anh ta xoay người định đi gọi quan quân khác thật thì vội kêu “khoan đã”, rồi xuống ngựa đi tới trước mặt anh ta. Nhìn người đàn ông trước mặt có vẻ mặt giống như bị “phụ bạc” tôi dở khóc dở cười. Quan hệ của anh ta và Trần Ngạn trước kia có lẽ rất thân thiết, tôi cũng không thể lạnh nhạt với người này được. Tôi cười cười:

“Lúc này tôi lấy cớ để mau chóng đi xử lý vết thương thôi, không có việc gì gấp đâu”.

Đêm qua nghỉ ngơi đã lau sạch máu trên người, thay bộ quần áo sạch sẽ. Nên tin tức tôi bị thương, những người ở đại doanh còn chưa biết. Tôi vừa nói hết câu, Lục Ca đã chớp tay lên vai tôi, xoay trái xoay phải, muốn kiểm tra xem tôi bị thương ở đâu. Lại ngẩng đầu lên thấy ánh mắt tôi có vẻ xa cách thì lúng túng, bước lùi lại.

Tôi gãi gãi đầu:

“Trước kia, anh gọi tôi là gì?”.

Anh ta hơi ngẩng đầu, khẽ giọng gọi:

“A Ngạn”.

Quả nhiên là thân thiết, tôi cười:

“Về sau, anh cứ gọi A Ngạn là được. Lúc này tôi không có ý. Chuyện tôi bị mất trí nhớ, mọi người hẳn cũng đã nghe rồi? Lão Lục, đừng trách nhé!”.

Lục Ca nghe vậy thì tươi tỉnh mặt mày, lại hỏi tôi bị thương ở đâu. Tôi bảo lưng bị chém một nhát, nhưng không nghiêm trọng. Trần Đường cũng đã xuống ngựa, đi tới bên này:

“Đại ca, đệ gọi quân y rồi. Huynh mau vào kiểm tra vết thương”.

Tôi “ừ” một tiếng, nói:

“Tay đệ cũng nên thay thuốc, đừng chủ quan”.

Trần Đường cười gật đầu. Tôi lại quay sang Lục Ca:

“Tiệc rượu không cần hủy bỏ đâu, chỉ là làm đơn giản một chút. Lão Lục cũng nghỉ ngơi đi, tối chúng ta uống rượu, ôn chuyện”.

Lục Ca đi rồi, tôi dặn Trần Đường:

“Chuyện lần này không cần để mọi người trong doanh biết. Tôi sẽ tính sổ với Khương Nguyên sau”.

Thế lực lão tử tướng quá lớn, không thể vạch tội ông ta. Hoàng đế thanh niên muốn dùng tôi làm quân cờ chiến lược đối phó Khương Nguyên, nhưng không có chuyện thay tôi đòi lại công đạo. Nếu tôi không có bản lĩnh giải quyết những chuyện như vậy, hoàng đế thanh niên sẽ vứt bỏ tôi mà chọn kẻ khác làm nguyên soái.

Lúc quân y thay thuốc xong rồi đi, trong lều chỉ còn tôi và hai cậu em trai. Trần Ninh nắm chặt nắm đấm, tức giận mắng rủa Khương Nguyên.

Đối với Khương Nguyên, tôi cũng không ưa gì, nhưng cũng không cần vội vã báo thù. Nếu tôi quyết định bằng mọi giá rồi đi, thì thù này không báo cũng được. Ông ta không phải muốn giết tôi hay giết Trần Ngạn, kẻ ông ta muốn trừ khử là con cờ của hoàng đế thanh niên. Tôi nếu không tiếp tục làm nguyên soái, tự nhiên sẽ biến khỏi tầm mắt lão tử tướng. Còn nếu như tôi bắt buộc phải ở lại nơi này. Muốn đối phó với cây đại thụ Khương Nguyên, càng không được hấp tấp.

Tôi không vội, nhưng lại có người khác vội. Trần Ninh nhìn tôi lo lắng:

“Đại ca, huynh tính thế nào? Không thể để yên cho lão hồ ly đó được”.

Tôi ung dung rót trà, nhấp một ngụm, nheo nheo mắt nhìn Trần Ninh:

“Nếu đệ đi đánh nhau mà kẻ địch đông gấp mười lần, một trăm lần, còn người của đệ thì chỉ toàn con nít hoặc thư sinh yếu đuối, đệ có định cườn ngành tấn công nữa hay không?”.

Trần Ninh khoanh tay ngẩng đầu như đang tưởng tượng cảnh cậu ta dắt theo một đám tú tài và trẻ nhỏ cầm ná bắn chim, chạy đi tìm Khương Nguyên. Mà đằng sau ông ta lại là thiên binh vạn mã, đứng đều tăm tắp, vũ khí sắc nhọn. Trần Ninh lắc đầu rứt cổ, khí thế giảm mất quá nửa, e dè hỏi:

“Vậy phải làm thế nào?”.

Tôi đặt cốc trà lên bàn, nhếch môi nhìn hai người đứng trước mặt:

“Phải nhẫn!”.

Trần Đường nghe vậy thì hỏi:

“Phải đợi đến khi nào?”.

Tôi cũng chẳng biết trước được khi nào thì thời cơ đến, lúc nào thì thực lực hai bên sẽ không còn quá chênh lệch. Nhưng người sốt ruột nhất là vị ngồi trên long ý kia, chứ không phải đại nguyên soái hàng rơm này. Tôi vừa nói vừa đứng dậy:

“Ông ta so với chúng ta còn gấp hơn, sẽ lại sớm ra tay. Đến lúc đó, chỉ cần tương kế tựu kế là được”.

Trần Ninh nóng vội nói:

“Nhờ lão ta lại sai người ám sát đại ca thì sao? Không được, như vậy quá nguy hiểm...”.

Tôi ngắt lời:

“Ông ta như thế lại vừa đúng ý tôi. Thế lực ông ta quá lớn mạnh, ngoài sáng chúng ta đấu không lại. Ngược lại, ông ta muốn ở trong tối giờ trò, chúng ta còn có cơ hội tóm đuôi ông ta. Chỉ là về đến đại doanh rồi, Khương Nguyên sẽ không hành động bất cẩn nữa, đệ chớ lo ông ta dùng lại trò cũ”.

Tôi bước tới vén cửa lều, quay lại nhìn hai người họ, hất hất cằm:

“Trước tiên phải ăn tối cái đã. Đi nào!”.

Trần Đường kéo Trần Ninh ra ngoài theo tôi, giọng nói đã không còn lo lắng:

“Đều nghe đại ca”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ý Định

Trong lều lớn, quan quân đã có mặt đông đủ. Tôi thấy bọn họ lục tục đứng dậy định nghênh đón, liền ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Ngoài Lục Ca, những người khác tôi chưa từng tiếp xúc qua. Bọn họ trước đó đã nghe đến chuyện tôi bị mất trí nhớ nên ai nấy đều có vẻ lúng túng, không biết tỏ thái độ thế nào. Khoan nói đến chuyện quyết định rồi đi hay ở lại, trước hết còn ở trong quân ngày nào cần phải sắm vai đại nguyên soái ngày ấy cho tròn trách nhiệm. Tôi chào hỏi qua một lượt, lại gọi Trần Đường muốn cậu ta giới thiệu những người quan trọng để tôi làm quen lại.

Trần Đường mỉm cười hướng về bàn gần nhất, người đàn ông ngồi bàn đó nhìn thấy liền đứng dậy. Người này để râu quai nón phủ kín nửa gương mặt, không rõ tuổi tác chính xác, đại khái khoảng ba đến bốn mươi tuổi. Anh ta không cao lắm nhưng hai vai gồ lên nổi rõ cơ thịt săn chắc, nhất định là một viên mãnh tướng. Trần Đường gọi anh ta là Ngụy Quân. Ngụy giáo đầu, phụ trách việc huấn luyện binh sĩ toàn doanh.

Tôi hơi cúi người, bung lấy vỏ rượu trên bàn rót vào cái chén bên cạnh, đưa cho Ngụy Quân. Bản thân cầm vỏ rượu lắc lắc nhìn anh ta cười, khẽ cụng chén. Anh ta chấp tay rồi sảng khoái uống cạn. Tôi cũng tu liền mấy ngụm, vỗ vỗ vai Ngụy Quân:

“Trước kia thế nào thì hiện tại cũng cứ như thế, chớ khách sáo. Trần Ngạn đối với những việc đã xảy ra đều có chút mờ hồ, về sau còn cần mọi người chiếu cố”.

Anh ta nghe tôi nói thì thả lỏng, không còn dè dặt nữa, tươi cười gật mạnh đầu:

“Nguyên soái cứ việc phân phó là được”.

Trần Đường bước về chiếc bàn kế tiếp. Người đàn ông thứ hai khiến tôi có cảm giác thập phần quen thuộc. Chà, người này chắc không có họ hàng gì với Dục quân sư ở thành Bắc Bình đây chứ?

Quả nhiên, Trần Đường thấy ánh mắt tôi thì tìm tìm cười:

“Quách Đông tiên sinh, tham quân”.

Chả trách lại quen mắt như vậy. Những người làm cái chức cổ vấn quân sự này ấy mà, mười người thì hết chín người để râu dài. Có lẽ các vị ấy cảm thấy mỗi khi bày mưu hiến kế mà không vuốt râu lại khiến người khác nghĩ họ không “cao thâm khó lường”. Tôi cũng uống với Quách tiên sinh, không vỗ vai ông ta mà chấp tay hơi khom lưng vãi một cái. Quách Đông vội nghiêng người, không dám nhận lễ của cấp trên. Tôi cười cười bước tới bàn thứ ba.

Trước mặt là một chàng trai còn khá trẻ, da dẻ trắng trẻo, trông cũng khá tuấn tú. Duy chỉ có cặp mắt là có chút giảo hoạt. Không đợi Trần Đường mở lời, cậu ta đã lên tiếng:

“Thuộc hạ Lạc Doanh, phụ trách lương thảo”.

Thì ra là một quan quân nhu. Chức quan này đảm đương từ việc vận chuyển lương thực cho toàn quân, đến việc phân chia thực phẩm, trang phục các mùa, binh khí các loại cho từng bộ phận. Tôi rót rượu cho cậu ta, rồi cầm vỏ rượu của mình, cười đùa nói:

“Việc ăn mặc sau này đều trông cậy vào Lạc tướng quân rồi”.

Cậu ta cười ngượng ngùng nói sẽ không phụ sự kỳ vọng của tôi, rồi uống cạn ly rượu.

Cứ đi chào hỏi như vậy một vòng, đến chỗ người sau cùng cũng là lúc vỏ rượu trong tay tôi chỉ còn vài hớp. Người đàn ông ở bàn cuối cùng trạc tuổi Trần Ngạn, khoảng hai lăm, hai sáu. Thân thể anh ta rất cường tráng, chiếc áo vải trên người hơi bạc màu, không che nổi vòm ngực rộng, khiến người ta dễ liên tưởng đến loài báo săn có cơ thể linh hoạt, mạnh mẽ trong tư thế bung mình như cánh cung đuổi theo con mồi.

Trần Đường nói cho tôi biết, người này tên Vệ Giai, là một Lữ tướng, dưới trướng Ngụy giáo đầu, quân hàm không cao, nhưng từng cứu mạng Trần Ngạn. Nên cho dù hộc bàn đánh trận không có phần anh ta, nhưng những bữa tiệc nhỏ như thế này lại không bỏ qua anh ta được.

Tuy nhiên, người đối diện ánh mắt rất sáng, mày rậm, mũi thẳng, nhìn tôi chấp tay gọi: “Nguyên soái”. Không hề tỏ vẻ được coi trọng mà làm cao. Anh ta tự rót rượu rồi nâng chén, cung kính gắp ra trước mặt. Trông thấy cách Vệ Giai uống rượu, tôi biết đây là một người biết uống. Tôi cười nói nhỏ, bảo anh ta rảnh rồi cứ tìm mình uống rượu. Vệ Giai vui vẻ đáp ứng.

Quay trở lại bàn của mình, tôi có chút cằn cào trong bụng. Không phải vì uống nhiều, từ năm mười bảy tuổi đến tận lúc chết vì động đất, hầu như mỗi ngày tôi đều bầu bạn với rượu. Trước khi đi ngủ đều uống vài ly mới có thể an ổn thiếp đi. Chỉ là bụng đói uống rượu, nên có cảm giác không được thư thái.

Tôi đặt vỏ rượu xuống bàn, đưa mắt nhìn khắp lượt những người đang có mặt trong lều. Bọn họ cũng tập trung ánh mắt nhìn tôi chăm chú. Tôi hơi cười, nói:

“Chuyện tôi mất đi ký ức, mọi người hẳn đều đã nghe nói. Lần này về kinh, hoàng thượng có lệnh muốn Trần Ngạn tiếp tục giữ ấn soái, cùng mọi người hợp lực đuổi quân giặc ra khỏi quan ải. Đối với quân tình, tôi có rất nhiều điều đã quên nên không nắm rõ tình hình. Các vị tướng quân nếu cảm thấy tôi nói sai, làm sai, nhất định phải lên tiếng cảnh báo, chớ để Trần Ngạn mắc sai lầm mà làm hỏng việc. Trong quân cũng không cần quá câu nệ, chúng ta tuân thủ quân quy là được, lễ tiết rườm rà thì nên bỏ qua. Mọi người có ý kiến gì không?”.

Lục Ca ngồi bên phải kéo tôi ngồi xuống:

“Đệ trước tiên ăn chút gì đi, trước kia cũng không biết đệ có thể uống nhiều như vậy”.

Trần Đường ngồi bên trái cũng cười:

“Đại ca lúc này còn than đói, này giờ lại mãi uống rượu”.

Nói rồi gấp đồ ăn vào đĩa trống trước mặt tôi.

Những người khác tươi cười phụ họa, nói không có ý kiến gì. Tôi thấy bọn họ không dám đụng đĩa trước mà đều đợi mình, thì gấp thức ăn cho vào miệng, lại bảo mọi người chờ khách sáo.

Trong lều không khí khá hòa hợp, ấm áp. Nghĩ một chút, tôi ngược mắt hỏi:

“Không biết tình hình quân ta và địch chênh lệch thế nào? Đối với việc hoàng thượng giao phó, các vị tướng quân có kế sách gì không?”.

Ngụy giáo đầu đặt đĩa xuống bàn, ngừng đầu đáp:

“Về quân số, địch và ta chênh lệch không lớn. Trong tay Tô Khải Bạch có khoảng ba mươi vạn binh mã. Bộ binh hai mươi lăm vạn, kỵ binh năm vạn. Đại doanh của chúng ta có hai mươi vạn, các thành khác có thể tập hợp thêm mười lăm vạn. Chỉ là việc mượn quân từ nơi khác sẽ mất thời gian”.

Tôi hiểu rõ gât đầu. Muốn xin viện quân phải hỏi ý hoàng đế thanh niên, cho dù anh ta đồng ý, việc đi lại, điều động nếu nhanh cũng phải nửa tháng. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, Tô Khải Bạch sẽ không cho tôi có cơ hội tập hợp thêm binh mã.

Mấu chốt của chuyện tôi có thể an toàn rời khỏi nơi nước sôi lửa bỏng này, chính là cái mũ đại nguyên soái đội ở trên đầu. Chỉ cần không còn là đại nguyên soái chinh Bắc, thì tôi già chết hoặc bỏ đi mới không có người truy tung. Mà biện pháp duy nhất chính là đá chân Tô Khải Bạch ra khỏi Chu quốc. Không còn giặc ngoại xâm, thì sẽ không còn cần đến đại nguyên soái gì nữa.

Tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, gọi binh sĩ mang sa bàn vào. Trên sa bàn mô tả chi tiết địa hình khu vực các thành trì và sông núi xung quanh. Đại bộ phận các thành đều cắm cờ nhỏ màu đỏ, biểu trưng chủ quyền của Đại Chu. Có một điểm cắm cờ đen, chính là thành Tuy Châu, bị quân Bắc Tề chiếm đóng. Tô Khải Bạch đang đóng quân ở đây.

Thành Tuy Châu cách nơi này mấy ngọn núi, nếu về thành một đường thẳng thì ở giữa chính là thành Bắc Bình. Lần trước Ngô Phi mà thực hiện gian kế thành công, phá được thành Bắc Bình, thì sẽ mở được đường cho quân Bắc Tề đánh thẳng tới đây. Chỉ cần hạ được thành Nhữ Bình, tập trung binh lực hạ thêm hai thành lớn sẽ chiếm được toàn bộ phía Bắc của Đại Chu, nuốt trọn nửa giang sơn của hoàng đế thanh niên.

Ngược lại, muốn đuổi Tô Khải Bạch cuốn gói về quê cày ruộng, phải chiếm lại thành Tuy Châu. Mà địa hình xung quanh nơi này nhiều sông ngòi, rừng núi, ít thảo nguyên. Không thích hợp dùng kỵ binh, quân số bên này so với kẻ địch lại chỉ bằng hai phần ba. Giao chiến trực diện phần thắng quá nhỏ. Nếu đánh du kích, dùng mưu lấy ít thắng nhiều lại cần thời gian. Bởi vì Tô Khải Bạch là danh tướng của Tề quốc. Đấu trí với anh ta, tôi cũng không biết có phải bản thân không biết tự lượng sức hay không. Nhưng anh ta không về nước, tôi cũng sẽ không thể phui mông bỏ đi được.

Có lẽ tôi suy nghĩ quá nhập tâm, Lục Ca thấy tôi ngưng thần không nói gì thì khẽ gọi:

“A Ngan?”.

Tôi lắc lắc đầu nói không có gì, lại quay sang hỏi Lạc Doanh:

“Tình hình quân thảo của ta và địch thì thế nào?”.

Hiện tại đã sắp vào đông. Thời tiết rét lạnh không thể đánh nhau. Thứ nhất, lương thực, quần áo ấm, thuốc men quá tốn kém. Các vị hoàng đế đều cảm thấy bỏ ra nhiều tiền như vậy thì rất lỗ vốn, có thắng được cũng mất đi quá nhiều tài vật. Thà để tiền ấy may xiêm áo, mua trang sức tặng cho mỹ nhân còn có ích hơn. Thứ nhì, gió lạnh, tuyết rơi, mọi người sẽ không có tâm trạng đi đánh trận. Mùa đông mà, so với việc đứng trong tuyết lạnh hô hào chém giết, chân tay run lẩy bẩy, thì ở trong nhà trùm chăn, uống rượu chẳng phải tốt hơn sao?

Không ngoài dự liệu, Lạc Doanh nói:

“Hoàng đế Bắc Tề đối với Tô Khải Bạch không bạc, quân lương cung cấp cho hắn rất đầy đủ. Chỉ là chiến sự kéo dài từ đầu năm đến giờ, nếu còn kéo dài quá lâu, hai bên đều sẽ bị giữ chân. Các nước khác nếu muốn nhân cơ hội làm nư ông, chúng ta cùng bọn chúng chỉ có thể đình chiến. Chúng ta không muốn mất thành Tuy Châu, mà Tô Khải Bạch cũng không muốn thất bại quay về. Đầu năm sau, nhất định sẽ lại có chiến sự. Còn lương thảo của ta, vì theo quân quy, trong thời gian không có trận chiến nào thì lương thực phải tự túc. Lương thảo dự trữ vẫn đủ để thoải mái vượt qua mùa đông, nhưng theo quy định, các binh sĩ vẫn hằng ngày lên rừng săn bắn, ra suối bắt cá, về doanh trồng rau, nuôi gà vịt. Cho nên, lương thảo chúng ta so với địch thì dồi dào hơn hẳn, nguyên soái cứ an tâm”.

Tôi gật gật khoe môi. Quá an tâm ấy chứ! Hoàng đế thanh niên à, anh cũng không phải keo kiệt bình thường đâu. Cũng không biết anh ta trả lương cho quân lính bao nhiêu mà có thể ngược đãi bọn họ như vậy. Lúc giặc tới thì quăng bọn họ ra tiền tuyến, đánh thắng mới được trở về, thua phải tiếp tục đánh, tới khi nào đuổi cổ quân địch ra khỏi quan ải mới hoàn thành nhiệm vụ. Lúc giặc nghỉ giải lao, an nhàn nghỉ đông, anh ta lại cho quân lính của mình

tham gia sản xuất, tự kiếm cơm nuôi miệng. Đúng là vị hoàng đế có đầu óc kinh tế! Tôi thật bội phục anh ta. Chẳng qua là, nhờ quy định đó của anh ta mà tôi không phải lo nghĩ chuyện nuôi quân. Đồng thời, tôi lại nảy ra một ý định.

Thấy tôi bỗng dưng cười rất gian ác, những người bên cạnh đều trở mắt nhìn. Lạc Doanh nuốt nước bọt, hỏi:

“Có phải nguyên soái nghĩ ra diệu kế gì hay không?”.

Tôi nhếch môi cười, liếc mắt nhìn bọn họ, vui vẻ đáp:

“Tôi có chút ý tưởng thôi. Còn phải suy xét kĩ càng. Hôm nay chúng ta nói đến đây thôi, nếu quân tình đã không có gì gấp gáp, chúng ta cứ án binh bất động, dưỡng sức đợi qua Tết quyết chiến với Tô Khải Bạch bọn chúng là được”.

Bọn họ nghe tôi nói vậy thì không hỏi thêm, chỉ có ánh mắt vẫn nhìn tôi đầy tò mò. Tôi cười thầm trong bụng. Thứ tôi nhắm đến, chính là lương thảo của Bắc Tề!

Tôi muốn xin viện quân từ triều đình rất phiền phức, lại mất thời gian. Tương tự, Tô Khải Bạch cũng không thể xin thêm quân và lương thảo. Hoàng đế Bắc Tề cung cấp cho anh ta đủ đồ chơi. Binh mã, lương thực đều không thiếu thốn. Tôi không thể mau chóng giết bớt người của anh ta, vậy chỉ còn đường cướp đi lương thảo của anh ta. Hoàng đế Bắc Tề hào phóng, hoàng đế thanh niên của tôi thì keo kiệt. Nhưng ngược lại, sự keo kiệt đó lại giúp tôi. Bọn tôi bên này có thể tạo thêm lương thực, còn Tô Khải Bạch cùng người của anh ta thì không thể!

Anh ta muốn sang năm đánh tôi? Nhưng tôi lại cứ muốn động thủ trước đây!

Tôi vui vẻ hạ lệnh giải tán, bảo mọi người ai về lều nấy ngủ. Tôi cũng ôm một vò rượu, định bụng tìm một chỗ vừa uống vừa suy tính kế sách để đánh cướp lương thảo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Uống Rượu

Tôi mang vò rượu một mình ra khỏi đại doanh, định bụng tìm nơi yên tĩnh uống cho thỏa thích. Đi đến chỗ rìa đồng cỏ, ngoài đầu lại có thể nhìn thấy ánh lửa từ chỗ binh sĩ, nhưng khoảng cách đủ xa, sẽ không ai tới đây làm phiền tôi.

Đặt vò rượu xuống chỗ đất bằng phẳng, tôi đi xa thêm một đoạn tìm chỗ giải quyết nhu cầu cá nhân. Đi giải xong quay trở lại, vò rượu đã biến mất không chút dấu vết. Tôi vỗ vỗ trán, nơi này chẳng nhẽ lại còn có trộm? Lại không trộm tiền, mà đi trộm rượu ư? Còn đang phiền chán định quay trở về kiểm vò rượu khác thì sau lưng có người bật cười ha hả:

“Lúc này trông thấy đệ xách theo vò rượu, lại vào lều tìm mà chẳng thấy bóng dáng đệ đâu. Mới đoán có lẽ đệ tìm nơi yên tĩnh trốn uống rượu một mình rồi. Quả nhiên là thật”.

Trong bóng đêm nhìn không rõ lắm, nhưng tôi nhận ra giọng nói này, là lão Lục đây mà. Tôi neho neho mắt nhìn, trong tay anh ta đang cầm chính là vò rượu vừa bị mất tích của tôi.

Anh ta còn vác trên lưng vật gì đó, lúc này mới gỡ xuống, trái bọc đồ ra mặt đất. Có vẻ là một con gà nướng. Lục Ca vẫy tay gọi:

“Còn ngáy ra đó làm gì. Mau lại đây, lúc này đệ nhất định ăn chưa no”.

Tôi đành đi tới, cầm lấy cái đùi gà anh ta vừa đưa cho, cắn một miếng, cảm thấy mùi vị không tệ. Lại há miệng cắn thêm mấy miếng lớn, nhai nuốt xong, cầm lấy vò rượu uống mấy ngụm. Lúc này mới thỏa mãn, lại hỏi:

“Sao mọi người không ở trong phủ của chủ thành mà lại ở đây?”.

Theo tôi biết thì binh lính nếu quá đông có thể ở đây đóng quân, nhưng các tướng lĩnh thì có thể ở trong phủ quan lại trong thành. Hiện tại quân tình lại không gấp gáp, không cần thiết phải túc trực trong lều rất khổ sở. Tuy là lều dựng rất kiên cố, rất lớn, bọn họ còn đóng cọc làm hàng rào nuôi trông được cơ mà. Chỉ là mùa đông lại ở nơi trống trải thế này thì sao chịu được?

Lục Ca lại bê nốt cái đùi còn lại đưa tôi, bản thân anh ta nhón một miếng thịt cho vào miệng, vừa nhai vừa cười:

“Chẳng phải đây vốn là ý của đệ hay sao. Lo lắng ảnh hưởng đến dân chúng trong thành nên đem quân đóng ở đây, lại không muốn người khác nói chúng ta lợi dụng việc công để mưu cầu tư lợi, liền dứt khoát không đến ở nhờ phủ Mạc đại nhân”.

Tôi thầm nghĩ Trần Ngạn là đồ ngớ ngẩn. Võ tướng mà cũng đòi làm quan thanh liêm. Anh ta không chỉ tự làm khổ bản thân, còn khổ lây người khác. Tôi không có rồi hơi như anh ta đâu, người phải ở chỗ tốt, trừ khi thật sự không có điều kiện, còn không nếu có thể ngon giấc nhất định đừng ngược đãi

bản thân. Tôi hỏi Lục Ca:

“Mạc đại nhân kia là người thế nào?”.

Lục Ca không suy nghĩ liền đáp:

“Mạc Triết cũng không phải kẻ thật thà, nhưng đối với việc chúng ta đến ở trong phủ thì rất nhiệt tình. Ông ta muốn lấy lòng đệ mà, đáng tiếc đệ lại không cho ông ta cơ hội”.

Tôi nghe vậy liền vui vẻ:

“Cho chứ! Sao lại không cho? Trước kia là tôi nghĩ ngợi quá nhiều. Hiện tại liền cho Mạc đại nhân cơ hội, toàn bộ quan quân và hai mươi vạn binh lính đều vào thành ở cả đi. Quan quân thì đến nhà Mạc đại nhân làm khách, binh lính tìm nơi rộng rãi trong thành đóng quân là được”.

Lục Ca cười:

“Đệ không khách sáo nữa à?”.

Tôi liền lấy lý do quang minh chính đại để nói:

“Mùa đông gió tuyết lạnh lẽo, ở đây không có tường thành che chắn, để binh lính chịu lạnh sinh bệnh, sang năm làm sao còn đánh giặc được. Ngày mai chúng ta đến Mạc phủ một chuyến, nói mấy câu tốt lành với ông ta rồi mau chóng đi thôi. Anh thấy thế nào?”.

Lục Ca lại bẻ cánh gà đưa tôi, thân nhiên nói:

“Rất tốt”.

Tôi cảm thấy định lực của anh mới là rất tốt ấy. Hai anh em họ Trần lúc đầu mỗi khi nhận thấy sự thay đổi của tôi đều tròn mắt kinh ngạc. Lục Ca lại chẳng có vẻ gì. Trừ lúc đầu tôi xưng hô xa cách khiến anh ta bối rối, nhưng sau khi tôi giải thích, lại bảo cứ đối đãi như trước đây, anh ta liền đối với tôi rất thân thiết. Tôi cũng từng có cảm giác này, chính là bạn thân lâu năm, quan trọng hơn bất kì mối quan hệ nào khác. Đáng tiếc, người bạn kia của tôi đã không còn. Mà Trần Ngạn, chiến hữu kẻ vai sát cánh của Lục Ca, cũng vậy.

Tôi gặm cánh gà, lại cùng anh ta yên lặng sòng vai uống rượu. Qua một lát, Lục Ca mới quay đầu sang hỏi:

“Lúc nãy trên sa bàn hình như đệ phát hiện ra điều gì?”.

Tôi nghĩ một chút rồi nói:

“À, cũng chưa tìm được kế sách chu toàn. Chỉ là cảm thấy tên họ Tô kia quá đáng ghét, tính cho hẳn nhện đối vài bữa ấy mà”.

Lục Ca cũng không quá ngạc nhiên:

“Đệ muốn đốt lương thảo của bọn chúng?”.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

“Sao lại đốt? Phí lắm. Lương thực là đồ tốt, lại là thứ chỉ thiếu chứ không bao giờ thừa. Phải cướp chứ!”.

Người bên cạnh trầm mặc. Tôi biết anh ta suy nghĩ cái gì. Bởi vì tôi cũng nghĩ giống anh ta. Đốt so với cướp dễ hơn rất nhiều. Muốn đốt chỉ cần tìm ra nơi cất giấu lương thảo, dùng chút mưu kế rồi châm lửa, hỏa thiêu mọi thứ là được. Nhưng cướp lương thảo đã khó, vận chuyển được vật vừa cướp về đại doanh lại càng khó!

Lục Ca đề nghị:

“Nếu đệ đã có ý định như vậy, hôm sau cùng Quách tiên sinh bàn bạc xem có kế sách gì tốt không. Dù sao cũng còn ba tháng mới tới thời điểm có chiến sự, không cần quá nôn nóng”.

Tôi gật đầu, nhưng bụng lại không cho là vậy. Mấy người có thể không vội, tôi thì không gấp không được. Nếu cứ chần chừ để lỡ thời cơ, đến lúc lâm trận quyết chiến với Tô Khải Bạch thật, chỉ e một phần thắng tôi cũng không có. Mà không thắng thì anh ta sẽ mãi ở Đại chu không chịu về, còn được nước lán tôi tấn công các thành trì khác. Hoàng đế thanh niên sẽ để yên cho tôi sống chắc?

Không được. Không được. Lương thảo này, tôi nhất định phải cướp! Cùng lắm không cướp được thì đốt sạch, tôi cũng không phải Trần Ngạn, con trai Bò Tắt đại nhân. Chuyện có lợi tôi sẽ không ngu ngốc bỏ qua.

Cảm thấy rượu đã sắp tới đáy, bản thân cũng ăn đủ uống đủ rồi, tôi đứng dậy nhìn Lục Ca cười:

“Về ngủ thôi. Trưa mai tôi gọi thêm A Đường, ba người chúng ta đến Mạc phủ tặng cho Mạc đại nhân niềm vui bất ngờ”.

Anh ta dọn dẹp một chút rồi cũng đứng dậy, vurun vai ngáp một cái:

“Được. Có khi Mạc Triết vui quá lại đem con gái gả cho đệ làm nguyên soái phu nhân ấy chứ”.

Tôi nói về nghiêm túc:

“Nếu ông ta có ý đó. Tôi sẽ bảo ông ta gả con gái cho anh. Đầu có chuyện đại ca chưa lấy vợ, tiểu đệ đã nạp thiếp”.

Lục Ca nghi hoặc nhìn tôi:

“Tôi đã có vợ rồi mà?”.

Tôi ngó ra. Đúng vậy, bản thân tôi là kẻ theo chủ nghĩa độc thân, Trần Đường, Trần Ninh cũng bảo suốt ngày ở trong quân nên chưa ai lấy vợ. Nên mới theo quán tính mà nghĩ rằng phó nguyên soái như Lục Ca cũng sẽ chậm trễ việc gia đình. Xem ra là không phải rồi. Tướng quân thì cũng cần lấy vợ sinh con mà.

Nhưng tôi cũng không muốn kết thân với Mạc Triết kia, liền đổi ý nói:

“Thế thì để A Đường hưởng phúc lợi này vậy. Chỉ cần Mạc tiểu thư xinh đẹp, hiểu chuyện thì hôn sự này cũng tốt lắm”.

Anh ta thông thả đi về phía trước, nhàn nhạt nói:

“Ồ, nghe nói là rất xinh đẹp”.

Tôi nhếch môi, cũng chỉ xem như tôi cùng Lục Ca nói đùa với nhau. Mạc Triết kia cũng chưa chắc có ý nghĩ đó. Liền quăng mọi chuyện ra khỏi đầu, về lều đắp chăn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tỷ Vỡ

Hôm nay là ngày đầu tiên thức dậy ở đại doanh. Đạo trước ở thành Bắc Bình chỉ dẫn theo một vạn quân, hơn nữa tôi lại bị trúng tên, phần lớn thời gian đều ôm bụng nằm trên giường, hết ăn lại ngủ. Sau khi khỏe lên cũng chỉ ở trong sân viện luyện võ. Vì vậy đối với cuộc sống trong quân ngũ, tôi cũng có chút hiểu kỳ.

Trần Đường không hề biết ý định tối hôm qua tôi muốn đem cậu ta đi “bán” cho Mạc Triết để đổi lấy chỗ ở, nên lúc ăn sáng vẫn rất săn sóc, tươi cười cùng Trần Ninh và tôi dùng bữa. Trần Đường mức cho tôi bát canh giải rượu, nhẹ giọng hỏi:

“Tôi qua đại ca và Lục đại nhân ở bên ngoài uống rượu à?”.

Tôi bụng bát canh uống hết mới gạt nhẹ đầu. Lại hỏi:

“Kể một chút chuyện về lão Lục cho tôi nghe đi”.

Trần Đường gấp thức ăn cho tôi và Trần Ninh, chu đáo như vợ hiền dâu thảo vậy. Xong mới mỉm cười nói:

“Trước khi hoàng thượng đăng cơ, trong nước có đại loạn, trong triều tham quan ăn hối lộ, sách nhiễu dân chúng nên có nhiều người hoặc đứng dậy khởi nghĩa, hoặc vào núi làm phi. Bảy năm trước, sau khi chấn chỉnh triều cương, hoàng thượng thấy đại ca có tài cầm binh, liền hạ lệnh cho huynh mang binh đi dẹp thổ phỉ”.

Tôi nhướn mày, cái này thì có liên quan gì đến Lục Ca?

Trần Đường chậm rãi nói tiếp:

“Lục đại nhân trước kia là thổ phỉ vùng Thiểm Xương, thủ lĩnh của mười mấy ngàn người, địa bàn trải rộng khắp mấy ngọn núi lớn. Không rõ đại ca làm thế nào thuyết phục Lục đại nhân quy thuận triều đình, hai người kết nghĩa huynh đệ. Đến lúc có chiến tranh, Lục đại nhân lại nhập quân ngũ, lập nhiều chiến công, cùng đại ca kề vai chiến đấu”.

Tôi trợn mắt. Không phải ngạc nhiên vì tiểu sử của Lục Ca. Mà vì anh ta rõ ràng là cướp, mà tôi đang đau đầu vì chuyện làm thế nào để đi cướp lương thảo của Tô Khải Bạch, anh ta lại ung dung nói chớ nóng vội. Hừ, người này nhất định là có ý chinh tôi.

Tôi nhíp tay gõ gõ bàn, cau mày không vui vẻ gì. Trần Đường thấy vậy hỏi:

“Sao vậy?”.

Sao trắng gì nữa, tôi đương nhiên không bỏ qua cho Lục Ca gian xảo rồi. Sở trường của anh ta, tôi mà không tận dụng thì còn ngốc hơn cả Trần Ngạn. Tôi lắm bâm:

“Hôm qua tôi có nói muốn cướp lương thảo của địch, lão Lục rõ ràng là kẻ có nghề, lại bắt nạt tôi không nhớ gì mà chẳng thêm giúp. Anh ta chắc muốn nhàn rồi để về chơi với lão bà đây mà”.

Trần Đường lắc đầu cười:

“Lục đại nhân có lẽ là lo lắng sợ đại ca lại đi mạo hiểm như trước đây thôi”.

Trần Ninh nẩy giờ chỉ vui đầu ăn, bỗng dừng ngẩng đầu nói:

“Đại ca, Lục đại nhân đã có vợ đâu?”.

Tôi ngó người. Há? Anh ta cứ nhiên là còn trên đầu tôi. Được lắm Lục Ca, lát nữa tôi sẽ đem anh bán cho Mạc Triết.

Cơm nước xong, tôi vẫn ôm một bụng tức giận, mặt hầm hầm đi ra khỏi lều. Thấy phía xa có vẻ huyền ảo thì vội bước đi đến. Ra là binh sĩ đang thao luyện.

Ngụy Quân trông thấy tôi thì xoay người chấp tay gọi:

“Nguyên soái”.

Chúng tướng sĩ cũng dừng lại, gần như đồng thanh hô theo. Tôi thấy bọn họ đều để mình trần, cơ thể rắn rỏi khỏe mạnh, động tác lưu loát thì cảm thấy rất vừa ý. Phất phất tay ra hiệu bọn họ cứ tiếp tục tập luyện, tôi quay sang Ngụy Quân gật đầu cười xem như chào hỏi. Trong đầu vẫn đang ghi hận chuyện với Lục Ca. Tôi cũng chỉ lơ đãng quan sát đám đông, bỗng dưng phát hiện một khoảng trống tập trung rất đông binh sĩ đang reo hò, liền thắc mắc:

“Ngụy giáo đầu, bọn họ đang làm gì vậy?”.

Ngụy Quân vừa đưa tay mời tôi đi tới đó, vừa mở miệng:

“Bọn họ là đang tỷ võ”.

Tôi liền cảm thấy hứng thú. Cái này là sở thích chung. Đàn ông thích xem đánh nhau, cũng giống như phụ nữ thì thích mua sắm, làm đẹp vậy. Tôi xoa xoa tay, bước lẫn vào đám đông đang hưng phấn cổ vũ. Một binh sĩ đứng cạnh thấy cấp trên đến thì định hành lễ, tôi lập tức ngăn lại, thấp giọng hỏi:

“Ai đang thắng thế vậy?”.

Một anh chàng mặt mày lạnh lợi, hớn hờ nói:

“Là Tiểu Bạch lại sắp thắng rồi”.

Tôi tò mò:

“Ai là Tiểu Bạch?”.

Một người khác ngoác miệng cười:

“Nguyên soái, chính là người nhỏ con, cậu ta tên thật là Tử Tuyết, nhưng cậu ta quá giống tiểu bạch kiểm, nên bọn thuộc hạ đều gọi là Tiểu Bạch”.

Tôi vượt tầm quan sát hai người trong cuộc tỷ võ, một người cao lớn như hùm, còi trần, trên ngực còn có vết sẹo dài, lúc này đang dùng sức muốn quật ngã đối thủ. Người còn lại thấp bé, chỉ cao tầm bảy thước, da dẻ trắng trẻo, vì vận động mà mặt có chút hồng hào, quả là giống tiểu bạch kiểm. Nhìn vào thì giống như người cao lớn kia sắm vai kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, cơ thể muốn gấp đôi Tiểu Bạch, nhưng anh ta vận hết sức lực cũng không đẩy ngã được kẻ nhỏ con hơn mình.

Binh sĩ mặt lạnh lợi lúc này sôi nổi bàn luận:

“Tiểu Bạch đúng là lợi hại, đã đánh liên tiếp sáu trận rồi, mà vẫn còn sung sức như vậy”.

Tôi tặc lưỡi, đúng là trâu thật. Ngụy Quân ở bên cạnh cũng đang chăm chú xem, tôi huych vào tay anh ta đùa:

“Ngụy giáo đầu, thuộc hạ của anh toàn người tài. Tôi có chút ghen tị rồi đấy”.

Ngụy Quân phụ trách huấn luyện binh sĩ toàn doanh. Bản thân anh ta là kẻ giỏi võ không nói, hôm qua tôi có gặp qua Vệ Giai là một viên mãnh tướng,

hôm nay lại tìm thấy một viên ngọc khác. Ngụy Quân lắc đầu nói:

“Từ Tuyết không giống binh sĩ bình thường khác, bản lĩnh kia là học được trước khi đầu quân. Thuộc hạ cũng chưa chắc có thể đánh thắng được cậu ta”.

Tôi kinh ngạc. Ngụy Quân là tổng giáo đầu, anh ta có thể thắng thần thừa nhận như vậy, Tiểu Bạch kia nhất định là có chỗ hơn người. Tôi cười:

“Ngụy giáo đầu khiêm tốn rồi”.

Anh ta nghiêm túc nhìn tôi:

“Thuộc hạ không phải khiêm tốn. Từ Tuyết có học nội công, muốn thắng cậu ta, e là phải liều chết mà đánh mới có cơ hội”.

Trước giờ tôi chưa từng gặp qua người nào có võ công như vậy. Bản thân Trần Ngạn luyện võ từ nhỏ, nhưng cũng chỉ là học ngoại công, chiêu thức tinh nhạy, mạnh mẽ. Còn nội công gì đó quá cao siêu, chỉ những kẻ trong giang hồ gia nhập môn phái cực khổ rèn giũa từ bé mới có thể học được. Mà trong quân, cho dù là tướng hay lính, đều chỉ cần học cưỡi ngựa, bắn tên, dùng đao để giết giặc là đủ rồi. Tôi không khỏi đưa mắt nhìn kỹ Tiểu Bạch. Cậu ta còn trẻ hơn cả Trần Ninh, tuổi như vậy đã có bản lĩnh lớn, rất đáng để thưởng thức.

Một tiếng “rầm”, kế tiếp là một tiếng “hự” vang lên trầm đục. Tiểu Bạch đã đánh ngã được đối thủ. Mọi người xung quanh huyết khí, cười đùa nói:

“Tiểu Bạch khá lắm”.

Tiểu Bạch thắng không kiêu, đưa tay đỡ người nằm dưới đất dậy, khiêm tốn nói:

“Đã nhường rồi”.

Người kia ngực phập phồng mắng:

“Mẹ nó, Tiểu Bạch. Nhường cái rắm nhà cậu. Thua tức là thua. Lần sau lão tử lại đánh với ngươi”.

Mọi người cười ầm lên.

Tiểu Bạch trông thấy tôi trong đám người thì đi đến hành quân lễ:

“Tham kiến nguyên soái”.

Tôi ra về chiêu hiền đãi sĩ, vội nâng cậu ta dậy, hơi cười nói:

“Vừa rồi Ngụy giáo đầu còn khen ngợi cậu hết lời. Nghe nói cậu biết dùng nội công?”.

Tiểu Bạch hơi ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn tôi. Nếu không phải thấy cậu ta có hầu kết, tôi đã nghi ngờ người này không phải đàn ông. Gương mặt cậu ta rất đẹp. Không góc cạnh như đàn ông trưởng thành, lại không bầu bĩnh như thiếu nữ, sự pha trộn kì lạ khiến Tiểu Bạch có sức thu hút ánh nhìn người đối diện. Cậu ta nhẹ nhàng nói:

“Thuộc hạ có học qua một chút”.

Mấy người bên cạnh nhao nhao:

“Tiểu Bạch, cậu khiêm tốn cái gì chứ. Một chút của cậu đã cho bọn tôi mỗi lần đánh một trận xong đều nửa tháng đi đứng không thẳng người nổi đấy!”.

“Đúng thế. Cậu nói vậy chả khác gì bọn tôi là lũ yếu đuối à?”.

“Có giỏi cậu so tài với nguyên soái ấy”.

Tôi lườm người vừa xúi bẩy. Giỡn mặt à? Ngụy Quân còn không dám đánh thắng được Tiểu Bạch, tôi chẳng dại mà đánh nhau với cậu ta. Nhưng rõ ràng mọi người đều muốn xem náo nhiệt. Người vừa mới thua dưới tay Tiểu Bạch liền nói:

“Nguyên soái, ngài mau dạy cho tên tiểu tử này một bài học, để cậu ta biết núi cao còn có núi khác cao hơn”.

Tôi gạt gạt khóe môi, lại cố nín cười ra vẻ độ lượng:

“Mọi người chớ có ăn hiếp Tiểu Bạch. Cậu ta vừa đánh liên tiếp mấy trận rồi. Để dịp khác đi”.

Tiểu Bạch lại không hề hiểu chuyện, chấp tay nhìn tôi:

“Thuộc hạ không có vấn đề gì. Có thể luận võ với nguyên soái, là phúc phận của Từ Tuyết”.

Mọi người lại thay nhau phụ họa. Cậu ta đã nói như vậy, tôi còn từ chối sẽ rất mất mặt. Máu huyết trong người sôi sục, háng giọng nói:

“Vây được, chúng ta hoạt động một chút cũng tốt”.

Xung quanh hò hét nói, hay lắm! Nói xong nhanh chóng lùi lại tạo thành một vòng người vây tôi và Tiểu Bạch ở giữa. Tôi xoay xoay cổ tay, cổ chân làm nóng người, ra dấu mời. Tiểu Bạch không nói hai lời liền điểm mũi chân xông thẳng tới. Động tác quả thực rất nhanh. Cậu ta tay trái nắm thành quyền nhắm thẳng vào mặt tôi, ra đòn rất không kiêng dè. Tôi lắc người sang phải né, tay phải cậu ta liền chém vào cổ tôi. Ngụy Quân nói không sai, đánh nhau với người này đúng là phải dốc toàn lực. Tôi chộp cổ tay cậu ta, vận sức siết mạnh. Tuy Trần Ngạn không có nội công, nhưng lực bạo phát rất mạnh, có thể tay không đánh vỡ xương người. Tiểu Bạch lại không hề nao núng, xoay cổ tay rút mạnh về, chân trái ở dưới quét ngang. Tôi chỉ còn cách nhảy lên để tránh.

Ngay khi tôi còn ở trên không, cậu ta đã tung chưởng, tôi muốn né cũng không còn kịp, chỉ có thể ngửa người ra sau để giảm bớt chấn thương, hai tay che trước ngực đỡ đòn. Chỉ cảm thấy giống như vừa bị xe tông, đau đến hít thở không thông. Nội công đúng là thứ biến thái!

Thấy cậu ta còn muốn tặng mình thêm một chưởng, tôi búng mình tiếp đất. Chân vừa chạm đất liền dứt khoát xông tới. Đấu với người này, phải thu hẹp khoảng cách, áp sát tìm cách chế trụ cậu ta. Tiểu Bạch cũng nhận ra ý đồ của tôi, nhanh nhẹn lắc nửa người sang một bên, lại dùng chiêu của võ sĩ quyền anh, đâm móc từ dưới lên. Được lắm! Muốn “knock out” tôi? Tôi đập mạnh hai tay theo tư thế chấp tay của nhà Phật, cậu ta vội rút tay về. Tôi nhếch môi, xem như cậu thông minh! Đòn vừa rồi cậu ta không né, xương tay nhất định vỡ vụn.

Nhưng tôi lại có chút xem thường đối thủ rồi, Tiểu Bạch kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chẳng xem đòn tấn công của tôi ra gì. Vừa lui lại lập tức tung một cú đá móc nhắm vào thái dương tôi. Tôi cũng không ngu ngốc cố chống đỡ, lập tức né đòn. Mặc dù đã tránh khỏi, nhưng vẫn cảm thấy da mặt bỏng rát. Dù thấy cú đá của cậu ta nguy hiểm cỡ nào.

Xung quanh im lặng như tờ. Binh sĩ không ồn ào cổ động như trận đấu lúc này, mà đều mở to mắt nhìn. Tôi cười khổ không thôi. Giờ mới hiểu tại sao bọn họ muốn tôi “dạy cho tên tiểu tử này một bài học”. Hiềm nỗi, tôi không có cái khả năng đẩy đầu.

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, người trước mặt bỗng dung tươi cười rạng rỡ. Thời đi học, mỗi khi giáo viên ra đề làm văn miêu tả, lần nào phát bài cũng phê mực đỏ: “miêu tả quá tẻ, vốn từ hạn hẹp, đề nghị trau dồi từ vựng”. Lý do là bởi vì khi phải miêu tả người, kho từ điển của tôi chỉ có duy nhất một chữ: đẹp! Tôi lại phân chia theo cấp độ thành: khá đẹp, đẹp, rất đẹp, cực kì đẹp, vô cùng đẹp, đẹp đến mức không nói nên lời.

Nụ cười kia chính là ở cấp độ cao nhất rồi: đẹp đến mức không nói nên lời! Tôi cảm thấy giống như trăm hoa đua nở, lại như pháo bông bùng sáng. Mà chỉ một thoáng thất thần này đã khiến tôi hối hận không kịp! Tiểu Bạch đã áp sát, tung cho tôi một đấm vào bụng. Cảm thấy trong miệng ngòn ngọt, liền phun ra một búng máu. Ngực chấn động, đau đến hít thở không thông. Đồng thời sau lưng cũng truyền đến cảm giác đau rát. Tiêu rồi! Quên mất còn đang bị thương! Chả nhớ là lần thứ mấy bất cẩn rồi. Bỗng có cảm giác mỉa mai. Kẻ ngốc nhất trên đời, không phải Trần Ngạn quá cố, mà là tôi mới đúng!

Bên cạnh có người hét lên:

“Đại ca”.

Tôi không ngã xuống đất mà gục vào vai Trần Đường. Chà, đúng là em trai tốt! Ít nhất không để tôi ngã úp sấp xuống đất mất hết mặt mũi. Trần Đường vừa đỡ tôi vừa quay đầu nhìn Tiểu Bạch, chưa bao giờ tôi thấy Trần Đường giận dữ như vậy, ánh mắt đờ đờ sắc khí, giọng nói âm trầm phần nộ:

“Làm càn!”.

Trần Đường vừa dứt lời, bên phải lại có một bóng người phóng tới, đâm thẳng vào mặt Tiểu Bạch. Thấy Trần Ninh vừa tới còn định đánh tiếp, tôi liền la lên:

“Dừng tay!”.

Trần Ninh quay đầu nhìn tôi, ngực vì tức giận mà phập phồng. Tôi nén nhịn đau, lắc đầu nói:

“Chỉ là tỷ võ, chớ đánh người. Không phải lỗi của Tiểu Bạch...”.

Tôi còn định nói tiếp, Trần Đường đã hốt hoảng la lên:

“Đại ca! Vết thương của huynh!”.

Tôi đưa tay ra sau lưng, cảm thấy uồn ướt, nhìn bàn tay dính máu thì nhếch môi cười, quả nhiên vỡ thật. Ngụy Quân đi tới quỳ gối, áy náy nói:

“Là thuộc hạ hồ đồ, xin nguyên soái trách phạt!”.

Tiểu Bạch đã đứng dậy, quệt vết máu trên miệng, nhỏ giọng:

“Thuộc hạ không biết nguyên soái... bị thương từ trước...”.

Trần Đường lại trừng trừng nhìn Tiểu Bạch, tôi vỗ vỗ vai an ủi em trai, cười nói đùa:

“Đệ giận cái gì chứ. Nóng giận hại gan, nào, đỡ đại ca dậy”. Lại quay sang Ngụy Quân đang quỳ:

“Ngụy giáo đầu mau đứng lên đi. Là tự Trần Ngạn không cần thận”.

Trần Đường đỡ tôi dậy, Trần Ninh cũng đi tới phụ dìu tôi. Binh sĩ xung quanh đã theo Ngụy Quân quỳ hết cả dưới đất. Tôi đành thở dài:

“Mọi người mau đứng dậy, đỡ Ngụy giáo đầu dậy đi. Cũng may vừa rồi không ai đặt cược, nếu không đều thua sạch cả rồi”.

Tôi nói đùa nhưng chẳng ai cười phụ họa. Lúc này lại nhác thấy bóng Lục Ca lao thẳng tới. Chắc, lão Lục anh cũng tới góp vui à? Lần này tôi đúng là mất hết thể diện rồi. Lục Ca vừa tới, không nói hai lời liền cho Tiểu Bạch một cước. Tôi không kịp cản lại, trợn mắt mắng:

“Lão Lục! Cái đồ điên nhà anh. Mau dừng tay cho tôi!”.

Mọi người sững sờ. Lục Ca mặt còn đờ đờ sát khí hơn cả Trần Đường ban nãy, liếc tôi một cái rồi quay đầu sang binh sĩ bên cạnh, lạnh nhạt phun ra mấy chữ:

“Đem ra chém!”.

Tôi trợn mắt:

“Nói nhảm! Tiểu Bạch phạm tội khi khô gì...”.

Lục Ca ngắt lời tôi:

“Đã thương nguyên soái, còn chưa đủ tội?!”.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta, lại bị anh ta trừng lại. Bốn con mắt nhìn nhau gườm gườm. Tôi chán nản chả thèm đấu mắt với anh ta nữa, quát lên:

“Còn không đứng hết lên cho tôi! Quỳ cái gì hả? Chém đầu cái rắm ấy!”.

Có lẽ bọn họ chưa từng thấy nguyên soái chửi thế bao giờ, đều há hốc mồm nhìn tôi, lại thấy ánh mắt tôi quá đáng sợ, vội vàng lần lượt đứng dậy. Trần Đường xuống nước:

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Mang Từ Tuyết đi lãnh một trăm roi”.

Tôi quay đầu lờ mờ Trần Đường. Mấy người này đúng là hết thuốc chữa mà. Cứ tranh cãi thế này, quan tâm tôi thì mang tôi đi chữa thương cho mau lành được.

Tiểu Bạch vẫn yên lặng quỳ, nghe vậy thì ngẩng đầu:

“Thuộc hạ nguyện lãnh roi, đa tạ nguyên soái tha chết”.

Tôi cảm thấy hơi chóng mặt, Trần Đường vội thấp giọng hô:

“Đại ca!”.

Lục Ca thấy tôi lao đảo thì chạy tới:

“Tôi đưa đệ đi trị thương”.

Anh ta không nói nhiều, lập tức xoay người hạ trọng tâm, muốn công tôi. Nhìn bóng lưng trước mặt, tôi thật sự muốn sút vào mông anh ta cho hả giận. Tôi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn khắp mặt binh sĩ, nhún từng từ:

“Ai cũng không được đánh Tiểu Bạch! Muốn phạt, để Trần Ngạn này phạt. Đợi tôi khỏe lại, phạt cậu mỗi ngày phụ trách cùng tôi luyện võ”.

Khi nói câu cuối, tôi nhìn Tiểu Bạch hơi cười, lại trông thấy một bên mặt cậu ta sưng vù, cả mình lấm bẩn, thì lắc đầu thở dài. Tiểu Bạch ngạc nhiên nhìn tôi, mím môi không nói gì.

Lục Ca giục:

“Nhiều lời, mau lên, tôi đưa đệ đi trị thương”.

Tôi quay đầu sang bên:

“Không đi. Tôi đi rồi, mấy người lại bắt nạt Tiểu Bạch”.

Lục Ca hai tay đặt trên đùi siết chặt nắm đấm, hằn học nói:

“Không phạt nữa! Mau lên!”.

Tôi đắc ý cười, thế mới ngoan chứ. Nhưng đường đường là đàn ông thân cao tám thước, lại để anh công chắc? Tôi vỗ hai người đang diu mình:

“Hai đệ còn ngăn người cái gì, mau đỡ đại ca”.

Lục Ca bật dậy cau mày nhìn tôi, thở dài một tiếng rồi xoay người đi mất. Chắc không phải bị tôi lạnh nhạt nên nổi giận đấy chứ? Cũng không phải cố ý chọc giận anh, chỉ là sao tôi có thể để đàn ông công mình, à, đàn bà cũng không được. Để người khác công đi, thà khiêng tôi đi còn đỡ mất mặt hơn. Tôi nhếch môi, nhìn Trần Đường:

“Anh ta đi đâu vậy? Không phải bỏ về nhà với vợ đấy chứ?”.

À, quên mất, anh ta không có vợ. Là anh ta lừa tôi. Hừ, bốn thiếu gia còn chưa tính sổ với anh, lại còn giận đối cái nỗi gì.

Trần Đường cẩn thận diu tôi, nhìn theo hướng Lục Ca chạy đi, nói:

“Lục đại nhân chắc là đi gọi quân y”.

Tôi nuốt nước bọt. Thật ngại quá, đã “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử” rồi. Thôi vậy, chuyện anh ta trêu đùa hôm qua, coi như bỏ đi.

Ba người bọn tôi đi một quãng xa, tôi ngoái đầu nhìn lại thấy đám đông vẫn đang dõi mắt nhìn theo thì chân run run. Trần Ninh vội dùng lực đỡ trụ tôi, hỏi:

“Đại ca, huynh có sao không?”.

Tôi lắc đầu nói không sao. Trong bụng buồn rầu vô hạn, lần này đúng là bị quét sạch mặt mũi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đến Mạc phủ

Vì tôi bị thương ngoài ý muốn, chuyện đến Mạc phủ phải lùi lại mười ngày. Thật ra thương tích cũng không nghiêm trọng đến thế, nhưng lần này không chỉ lão Lục mà hai em trai trước nay đều rất nghe lời của tôi, ai nấy đều nổi giận! Vốn chuyện này là tôi sai, tự bản thân cũng thấy mình rất ngu ngốc, nên ngoan ngoãn im miệng, nằm trên giường để bọn họ phục vụ.

Vừa ăn sáng xong, đang định bảo Trần Ninh đi gọi lão Lục đến thì Tiểu Bạch lâu ngày không gặp lại đột nhiên xuất hiện trước cửa lều. Hai cậu em trai vừa trông thấy Tiểu Bạch liền nhủ chặt chân mày, ánh mắt tỏa ra nộ khí. Tôi dở khóc dở cười đành mở miệng bảo Tiểu Bạch đi vào. Cậu ta vừa vào liền quỳ xuống, ngẩng đầu thẳng thắn nhìn tôi:

“Từ Tuyết đến xin vào đội thân vệ của đại nguyên soái”.

Tôi chưa kịp nói gì, Trần Ninh bên cạnh bật cười một tiếng, giọng trào phúng:

“Ngươi tính toán cũng hay thật. Đã đã thương đại ca ta, huynh ấy tốt bụng miễn cho ngươi quân pháp, một roi cũng không phạt. Ngươi ngược lại còn có thể mặt dày chạy đến đây cầu chức tước?”.

Tiểu Bạch quay đầu nhìn Trần Ninh:

“Trần giáo úy, thuộc hạ đầu quân là để giết giặc, không phải để bợ đỡ, nịnh nọt người nào. Từ Tuyết trong lòng áy náy, muốn sau này trên chiến trường có thể bảo vệ nguyên soái, lập công chuộc tội, không dám có ý nghĩ nào khác. Huống hồ, thân vệ cũng chẳng phải chức quan to lớn gì”.

Trần Ninh tức giận há miệng:

“Ngươi...”.

Tôi mất kiên nhẫn, xua tay nói:

“A Ninh, đệ đi mời lão Lục đến đây, nói đại ca muốn nhờ anh ta cùng đến Mạc phủ một chuyến”.

Trần Ninh hậm hực rời đi, lúc vén lều còn ngoái đầu nhìn bóng lưng đang quỳ của Tiểu Bạch mà hừ một tiếng. Tôi không quen nhất là thấy người khác quỳ gối, đập đầu, liền nói:

“Đứng lên đi”.

Rồi hỏi ý Trần Đường, vì chuyện sắp xếp chức vụ trong quân, tôi vốn không rành rọt gì:

“A Đường, đội thân vệ có thiếu người không?”.

Trần Đường nhẹ giọng đáp:

“Thân vệ của đại nguyên soái có một ngàn người. Lần trước Đại Đầu chết, vốn định bổ sung binh sĩ khác vào, nhưng đại ca có ý muốn để Từ Tuyết làm thân vệ, chỉ cần đại ca nói được là được”.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

“Đội thân vệ đông người như vậy?”.

Trần Đường mỉm cười:

“Đại nguyên soái cũng không phải là tướng quân bình thường. Có điều trước kia đại ca cũng không thích có nhiều người bên cạnh, nên chỉ giữ lại mười người. Những người khác đều được Lạc tướng quân đến “mượn” rồi. Trên danh nghĩa bọn họ vẫn là thân vệ của đại ca, nhưng lúc không đánh nhau đều theo lệnh Lạc tướng quân lên rừng săn bắn”.

Lạc Doanh? Cái cậu tướng quân trẻ tuổi có ánh mắt giảo hoạt đó đúng là rất biết nắm bắt cơ hội. Tôi không giống Trần Ngạn. Anh ta thứ gì cũng không cần, tôi ngược lại, cái tốt tuyệt đối không bỏ! Tôi tươi cười nói:

“Tiểu Bạch kể từ hôm nay sẽ trở thành thân vệ của tôi. Còn chín trăm chín mươi thân vệ kia, ngày mai đệ cùng tôi đến chỗ Lạc tướng quân thăm họ. Đều là những người có võ nghệ không tệ, cả ngày đi bắt thỏ bầy gà thì quá phí phạm rồi”.

Tiểu Bạch chấp tay, ánh mắt vui mừng:

“Tuân lệnh nguyên soái!”.

Lời vừa dứt, đã thấy Lục Ca tay vén lều đi vào. Tôi đi đến tú lùc tìm áo, Trần Đường thấy vậy mang áo khoác dày định khoác lên người tôi, bị tôi đưa tay ngăn lại:

“Đừng. Chúng ta là đi nhờ vả. Ăn mặc rách rưới một chút, người ta mới tin là chúng ta đói khổ”.

Tôi lựa một tấm áo choàng khá dày chỉ có điều hơi cũ kỹ, lớp lông trên áo đôi chỗ còn bị rụng mất, xoay người lại thì thấy Trần Đường trên mặt có chút mất tự nhiên, Tiểu Bạch khoe môi giật giật, chỉ có Lục Ca là thản nhiên khoanh tay đánh giá tôi từ trên xuống dưới, mắt đầy ý cười, gật đầu một cái:

“Rất hợp. Đi thôi, đừng để nhạc phụ đại nhân của đệ phải đợi”.

Tôi đi tới sóng vai bên cạnh, giả bộ lo lắng:

“Lão Lục à, anh chưa có tuổi mà đã có chút hồ đồ rồi này. Lần trước nhớ nhầm bản thân đã có vợ, bây giờ lại nhầm lẫn lần nữa. Mạc đại nhân là nhạc phụ của anh mới đúng”.

Thấy Tiểu Bạch vẫn đứng im sau lưng, tôi hát hát cầm:

“Ngây ra đây làm gì, cậu là thân vệ, không theo bên cạnh bảo vệ tôi, không muốn nhận lương hả?”.

Lão Lục bên cạnh không lên tiếng phản bác, chỉ có khoe miệng cong cong.

Bốn người bọn tôi cưỡi ngựa từ đại doanh thẳng một đường đến Mạc phủ. Nhữ Bình là thành lớn, tuy không thể so với kinh thành, nhưng ở phương Bắc này cũng được tính là một trong những thành thị phồn hoa, náo nhiệt nhất. Cho nên, phủ của chủ thành đương nhiên cũng không nhỏ. Tôi xuống ngựa, nhìn chữ “Mạc” đầy khí thế trên đầu, trước mặt lại là hai cánh cửa khép chặt trông rất uy nghiêm. Lính canh cửa một người tiến lên hành lễ với tôi, một người chạy đi thông báo cho Mạc Triết. Tôi nhìn binh lính quỳ với mình, Trần Ngạn xem ra đã từng đến phủ này rồi.

Mạc Triết tốc độ thực sự rất nhanh, trong chốc lát đã đích thân chạy tới nghênh đón. Thấy ông ta vừa định hành lễ, tôi liền bước nhanh tới đỡ lấy, nâng ông ta dậy, cười rất thân thiết:

“Mạc đại nhân không cần đa lễ”.

Tôi hiện tại là đi “xin cơm”, sao có thể để chủ nhà quỳ với mình? Vậy còn xin xỏ gì được nữa. Mạc Triết thấy tôi cười liền có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn tươi cười đưa tay mời:

“Nguyên soái, Trần tướng quân, Lục tướng quân, mời vào”.

Nhìn Mạc Triết tôi liền biết đây là một người khôn khéo. Ông ta hơn bốn mươi tuổi một chút, người nhiều thịt, da dẻ hồng hào. Cuộc sống khăng định rất sung túc. Không sợ ông ta “béo tốt”, chỉ sợ ông ta không béo mà thôi.

Vào đến đại sảnh, Mạc Triết và tôi lại khách sáo một hồi, ông ta mới chịu ngồi ở ghế chủ vị. Trần Đường ngồi bên cạnh tôi, Lục Ca ngồi ở đối diện, Tiểu Bạch thì đứng ở đằng sau. Tôi cảm thấy cách “bày trận” này rất tốt, Mạc Triết bị vây ở trong cùng, muốn chạy cũng khó!

Thấy ba người bọn tôi từ lúc vào chẳng ai lên tiếng, chỉ tập trung uống trà, chủ nhà muốn dò ý xem hôm nay mấy người khách này đột nhiên ghé thăm là “rồng đến nhà tôm” hay “cáo chúc tết gà”, nhưng lại không tiện mở miệng. Hồi lâu, rút cục mất kiên nhẫn, Mạc Triết dùng tay áo lau lau mồ hôi trên trán, cười lấy lòng hỏi:

“Không biết... trà có hợp ý các vị tướng quân hay không?”.

Lục Ca bên kia chỉ lạnh nhạt gẩy gẩy nắp trà, không khen ngon cũng chẳng chê dở. Tôi vừa lắc đầu vừa thờ dãi nhìn Mạc Triết:

“Mấy người chúng tôi lâu rồi không được uống trà. Ở trong doanh, nguồn nước cách xa, các binh sĩ mỗi lần muốn pha trà đều tốn rất nhiều công sức. Mà đội bọn họ mang được nước về, đun sôi nấu trà... bọn tôi đều đã không nhận được khát mà uống nước trong cả rồi. Thật là xấu hổ, này giờ tham uống trà ngon, đã để Mạc đại nhân chê cười rồi”.

Mạc Triết nghe tôi kể lể thì dần mặt, sau lại vội vàng nói:

“Không dám, không dám. Các vị tướng quân vì nước vì dân, quả thực vất vả. Hạ quan khâm phục, nào dám chê cười”.

Tôi vẫn tiếp tục giữ vẻ mặt đáng thương, không ngừng thờ dãi, ánh mắt đau đốn như nhà có tang:

“Mạc đại nhân ở đây nhiều năm, chắc có biết cửa hàng bán quan tài nào vừa chất lượng mà giá cả phải chăng? Có thể giới thiệu cho Trần Ngạn hay không?”.

Mạc Triết hết sức sùng sốt:

“Không biết nguyên soái vì sao lại nói lời này? Trong quân có vị tướng quân nào chẳng may qua đời ư?”.

Tôi buồn rầu lắc đầu:

“Tôi là chuẩn bị trước, hai mươi vạn cái quan tài, nếu lúc đó mới đặt mua chỉ sợ các cửa hàng trong thành này không kịp làm”. Vờ như không thấy Mạc Triết đang há hốc mồm, tôi tranh thủ nói cho hết ý: “Mùa đông đến rồi, gió lạnh hiu hắt, tuyết trắng phủ khắp nơi, hai mươi vạn binh sĩ đáng thương chỉ mặc một lớp áo mỏng chịu đựng cái lạnh giá rét. Trần Ngạn chỉ hận bản thân vô năng, ngoài sớm chuẩn bị hậu sự cho bọn họ, cũng không còn cách nào khác”.

Mạc Triết cuối cùng cũng hiểu rõ mấy câu nói bóng nói gió của tôi, cúi đầu suy nghĩ. Tôi thấy ông ta chần chừ, thì cười nhạt trong lòng. Kẻ này sợ bọn tôi “ăn bám” đây mà. Không chỉ người làm kinh doanh mới quan tâm đến lợi nhuận, những kẻ làm quan cũng chẳng khác chút nào. Quả nhiên, ông ta cũng học tôi bày ra bộ dạng “manh chiếu áo rách”:

“Nguyên soái nặng lời rồi. Cái khó của ngài, hạ quan cũng hiểu, dân chúng trong thành này mùa đông đến cũng là thiếu thốn vô cùng, chúng ta đều chỉ có thể cố gắng chống đỡ...”.

Tôi đang cầm ly trà, tay đặt mạnh xuống bàn, nắp trà va vào chén loảng xoảng. Tôi phẩy phẩy y phục vốn chẳng có bụi bặm gì, nhàn nhạt nói:

“Tô Khải Bạch ở Tùy Châu chơi lâu như vậy, có lẽ cũng chán rồi. Không quá ba tháng nữa, anh ta sẽ đến đây du ngoạn. Không biết Mạc đại nhân có hứng thú làm “hướng dẫn viên du lịch” cho anh ta hay không?”.

Ông ta không muốn bỏ ra cái gì, tôi lại muốn cho ông ta hiểu rõ, kẻ nào muốn an ổn giữ của đến lúc tính mạng nguy hiểm, có hối cũng không kịp! Thành Như Bình này, Tô Khải Bạch nhất định sẽ đánh chiếm. Mạc Triết không phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên là biết điều này. Chẳng qua ông ta muốn để cho bọn tôi đứng ra tiếp “khách”, còn bản thân thì thoải mái ở trong phủ uống trà xem ca vũ. Ông ta tính toán rất tốt, có điều Trần Ngạn thích làm cao, chứ tôi thì không.

Mạc Triết im lặng suy tính một hồi, mới ngẩng đầu nhìn tôi hỏi:

“Không biết, nguyên soái định an bài thế nào?”.

Tôi không thèm khách sáo nữa, lập tức nói ngay:

“Bọn tôi chỉ phiền Mạc đại nhân sắp xếp chỗ ở cho quan quân và binh sĩ. Lương thực sẽ không cần Mạc đại nhân cung cấp, tuy nhiên quần áo mùa đông vẫn phải phiền đại nhân may giúp vài bộ. Đầu năm sau có chiến sự, năm vạn binh của thành này, nhờ đại nhân chỉ huy bọn họ cùng đại quân hợp lực giữ thành”.

Mạc Triết không ngờ tôi trước kia từ chối “lòng tốt” của ông ta, tự lực cánh sinh, nay vừa mở miệng đã đòi món lợi to như vậy. “Vài bộ quần áo” nghe thật nhẹ nhàng, tính ra lại không biết sẽ tốn của ông ta hết bao nhiêu bạc. Mà tôi lại còn muốn mượn binh từ trong tay ông ta để dùng. Mạc Triết trong lòng tức giận, nhưng không dám phát tác, chỉ có thể nói năng nhỏ nhẹ:

“Y phục cho binh sĩ của nguyên soái, hạ quan sẽ cố gắng lo đủ. Chỉ là... năm vạn quân, nếu không có ý chỉ của hoàng thượng, hạ quan không dám gặt bừa”.

Tôi nhếch môi:

“Mạc đại nhân nói lời nhầm lẫn rồi. Binh sĩ là của hoàng thượng, của Đại Chu, không phải của Trần Ngạn này. Còn chuyện điều động binh mã, nếu quân tình có biến, đương nhiên phải hỏi ý hoàng thượng. Nhưng năm vạn quân trong thành Nhữ Bình, đại nhân ngài có toàn quyền sai khiến. Tôi đã nói từ trước, Trần Ngạn là kẻ vô năng. Muốn kẻ bất tài này dùng hai mươi vạn quân ta đánh tan ba mươi vạn quân địch, chẳng phải là đang nói đùa ư? Mạc đại nhân muốn đợi đến lúc Tô Khải Bạch một đường giết thẳng đến đây mới đổi ý, e là đã muộn rồi!”

Mạc Triết cũng không ngờ tôi lại có thể nói năng hùng hồn, lời lẽ cứng rắn như vậy, không chừa cho ông ta một lý do nào để thoái thác. Tôi cũng không dón ép thêm, điều cần nói đều đã nói, cứ để ông ta ngồi đấy suy nghĩ, chẳng sợ ông ta trốn thoát được. Ai bảo chức chủ thành này là ông ta nắm giữ!

Tôi uống đến ly trà thứ ba, Mạc Triết mới đứng dậy, chấp tay nghiêm túc nói:

“Mọi chuyện hạ quan đều nghe nguyên soái phân phó. Chỉ mong nguyên soái cùng các vị tướng quân có thể đánh đuổi quân giặc ra khỏi quan ải, bảo vệ tính mạng dân chúng trong thành”.

Tôi liền bước tới, nắm chặt vai ông ta, giống như lâu ngày gặp bạn tốt, vui mừng khôn xiết:

“Sớm đã nghe tiếng đại nhân yêu dân như con, ngài có thể trợ sức, mấy tên giặc cỏ thì có đáng gì”.

Mạc Triết thấy tôi vừa nãy còn bảo quân địch người đông thế mạnh, chỉ thoát cái đã thán nhiên nói ba mươi vạn “đàn em” của Tô Khải Bạch chỉ là cỏ rác không đáng nhắc tới, ông ta liếc mắt nhìn rồi vội cúi đầu nói:

“Nguyên soái quá lời rồi”.

Tôi thừa biết ông ta cúi đầu, không dám nhìn thẳng, nhất định là đang ở trong bụng chửi rủa tôi đây mà. Không sao, tôi cũng chẳng so đo với ông ta chút chuyện còn con này. Lục Ca nãy giờ chỉ ngồi uống trà, giờ mới mở miệng:

“A Ngạn, đệ đã hai ngày chưa ăn gì rồi, chúng ta mau hồi doanh, trong quân có lẽ còn vài củ khoai lang chưa nướng”.

Mạc Triết hai chân run rẩy. Lão Lục này đứng là không lên tiếng thì thôi, hể hể môi là nói câu nào khiến người ta giật mình câu nấy. Ngoài lúc ăn sáng thì hai bữa trưa, chiều, ngày nào anh ta chẳng mò đến lều tôi cùng dùng cơm. Không lẽ miệng anh ta so với tôi còn rộng hơn, không chỉ muốn đòi Mạc Triết chỗ ở, quần áo; còn đòi thêm lương thực? Mạc Triết có lẽ cũng nghe ra thâm ý, sợ bọn tôi được nước lấn tới, dấn thêm bước nữa, ông ta có mà phá sản, liền vội vã nói:

“Trong phủ hạ quan có cơm canh nhạt, nếu các vị tướng quân không chê, xin mời ở lại dùng bữa”.

Lục Ca híp mắt cười, thản nhiên nhìn ông ta:

“Đa tạ”.

Bữa cơm thân mật ngoài mấy người đàn ông bọn tôi thì có thêm vợ cả và con gái của Mạc Triết. Mạc phu nhân cứ nhìn tôi với ánh mắt như đang kén rể. Tôi vừa cụng chén nói mấy lời khách sáo với chồng bà ta xong, còn chưa kịp đụng đĩa, Mạc phu nhân đã lên tiếng hỏi:

“Không biết Trần nguyên soái đã có ý trung nhân hay chưa?”.

Mạc Triết thấp giọng mắng:

“Chớ có vô lễ”.

Nhưng bản thân ông ta cũng nhìn tôi chằm chằm chờ câu trả lời. Lục Ca bên cạnh vui vẻ ngồi uống rượu. Tôi ra hiệu cho Mạc Triết cho người hầu lui hết ra, lại làm ra vẻ thần bí, hơi cúi người về phía trước nói nhỏ:

“Tôi... chỉ thích đàn ông”.

Gia đình ba người trước mặt há hốc mồm, hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Trần Đường và Lục Ca, thấy thái độ hai người bên cạnh tôi chẳng có vẻ gì là bất ngờ, vẫn dửng dưng ăn uống thì liền tin là thật. Mạc Triết cúi đầu thờ dài. Mạc phu nhân và con gái nhìn nhau lắc đầu. Tôi hài lòng gấp thức ăn, nghiêng đầu nháy mắt với Trần Đường, khóe mắt lại liếc thấy Tiểu Bạch đang lạ lùng nhìn mình.

Mạc Triết thấy hụt mắt miếng thịt là tôi, liền muốn tranh thủ miếng mỡ là Lục Ca bên cạnh:

“Nghe nói Lục tướng quân nhiều năm chinh chiến, cũng trễ nải chuyện hôn sự, không biết là...”.

Lục Ca nhìn ông ta ngắt lời:

“Đa tạ ý tốt của đại nhân, tôi và A Ngạn tình nghĩa sâu nặng, không nỡ khiến đệ ấy đau lòng”.

Miếng thịt tôi đang gấp giữa chừng rơi xuống bàn. Tôi quay đầu nhìn anh ta chằm chằm, tên yêu quái này, đúng là không chính tôi thì không chịu được!

Vợ chồng Mạc Triết lại hiểu lầm cái nhìn của tôi là “liếc mắt đưa tình”, cuối cùng nhìn nhau lắc đầu từ bỏ ý định.

Hai lần “kinh hi” quá độ, vừa xong bữa cơm, Mạc phu nhân và con gái đều nhanh chóng xin phép về phòng. Tôi lúc này mới quay lại chuyện chính sự:

“Chuyện chỗ ở cho binh sĩ vẫn mong đại nhân nhọc lòng. Trần Ngạn không có ý thức giục, chỉ là quân tình gấp rút, sắp xếp xong sớm ngày nào, mới có thể nghĩ ra đối sách đối phó với quân địch ngày ấy”.

Mạc Triết biết không thể thoái thác nên cũng chẳng rề rà thêm, nhận mệnh nói:

“Xin nguyên soái cứ an tâm. Bảy ngày sau, hạ quan sẽ tự mình đến đón nguyên soái và đại quân. Chỉ là, trong thành có nhiều phủ, không biết nguyên soái định ở nơi nào để hạ quan đi sắp xếp?”.

Tôi làm ra vẻ cảm động:

“Tôi ở đây không người thân thích, không có may mắn quen biết các vị đại nhân khác, chỉ có thể lại làm phiền ngài, hi vọng Mạc đại nhân không ghét bỏ”.

Ông ta có ghét cũng không dám nói thật, liền khách sáo nói:

“Nguyên soái chịu ở đây là phúc của hạ quan, trong phủ có tiểu viện đằng sau, hạ quan cùng phu nhân sẽ chuyển đến đấy. Viện lớn đằng trước sẽ quét dọn lại sạch sẽ, nguyên soái có thể vào ở bất cứ lúc nào”.

Tôi giả bộ giật mình la lên:

“Sao tôi dám làm xáo trộn cuộc sống của ngài, bọn tôi ở nhờ tiểu viện đã là tốt lắm rồi. Bảy ngày sau, Trần Ngạn cùng huynh đệ trong doanh sẽ đến, thời gian tới xin nhờ cả vào đại nhân”.

Mạc Triết cung kính khom lưng, chắp tay:

“Hạ quan nhất định không để nguyên soái thất vọng”.

Tôi đã đàm phán xong, rất hài lòng với kết quả, vui vẻ nói:

“VẬY Trần Ngạn chờ tin của đại nhân. Trong quân còn có việc, tới đây được rồi, đại nhân không cần tiễn xa”.

Ông ta đáp “vâng”, nhưng vẫn cho người hầu đưa bọn tôi đến tận cửa phủ. Bốn người lại leo lên ngựa, tâm tình thoải mái hồi doanh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chín Trăm Chín Mươi Thân Vệ

Chiến trường là nơi thế nào? Chính là nơi khoảng cách giữa hai đầu sinh tử ngắn nhất. Đi ra chiến trường là đi dạo quanh quỹ môn quan, đương nhiên phải mang theo càng nhiều “vệ sĩ” càng tốt!

Thế là không đợi sang ngày mai, buổi tối tôi đã lôi kéo Trần Đường đi cùng mình đến chỗ Lạc Doanh “đòi” người. Tất nhiên Tiểu Bạch cũng đi theo. Nhặt được bảo bối như cậu ta, sao tôi có thể không dùng cho tốt.

Đến chỗ Lạc Doanh thì nghe được một màn đối thoại rất đặc sắc:

“Này, cậu cho gà ăn hay cho cá ăn đấy hả? Còn không nhanh tay lên?”.

“Tiểu tử thôi, bảo cậu đi kiếm củi, cậu mang mấy cái cây cành lá sum sê này về để trồng làm cảnh hả? Cút lên rừng hái bó củi khác cho tôi”.

“Cả cậu nữa, tôi đã dặn đi dặn lại các cậu cả trăm lần. Vũ khí không phải trang bị cho các cậu bắn chim, có bản lĩnh thì dùng đá mà ném, không có bản lĩnh thì tự mà trèo lên cây lấy trứng cho tôi. Cuối ngày ai “không cẩn thận” làm mất vũ khí của mình thì đừng trách tôi trị tội theo quân pháp”.

Lại gần, trông thấy Lạc Doanh ngực phập phồng, chỉ tay chửi mắng khắp nơi mới biết, thì ra không phải đối thoại, mà là... độc thoại. Tôi cảm thấy cậu chàng này đúng là thú vị, rất hợp khẩu vị của tôi. Không chỉ ánh mắt gian xảo, mà tính cách cũng rất đặc biệt. Chỉ là tôi đến đây cũng không phải để nghe cậu ta hát xướng, tôi đến là để đòi người! Vì bọn tôi không ai mở miệng nói chuyện nên Lạc Doanh không phát hiện sau lưng có người, sau khi độc diễn xong liền rời sân khấu đi làm việc khác. Lúc này tôi mới quay lại hỏi Trần Đường:

“Những thân vệ kia có mặt ở đây không?”.

Trần Đường chỉ tay về một góc hoi xa phía bên phải, tôi đi theo đường vòng đằng sau những lều trại, để tránh kinh động binh sĩ khác. Mấy trăm người đang xoay lưng về phía bọn tôi, vì nơi tôi đứng là đằng sau một căn lều lớn nên rất khuất, không dễ ý kiến sẽ không phát hiện ra. Không phải tôi thích làm chuyện lén lút, mà chỉ muốn quan sát những thân vệ này một chút.

Những người lính thân hình săn chắc, cơ thể khỏe mạnh, đang tập trung làm đủ thứ việc. Nhìn những hán tử khuôn ngực vạm vỡ ngồi nhặt rau, tôi cảm thấy bọn họ quả thật... không dễ dàng gì! Vừa nghĩ vậy liền nghe một anh chàng trên đầu đầy mồ hôi, đứng dậy ném mạnh cái búa trong tay xuống đất:

“Mẹ nó chứ, lão tử cũng không phải tiểu phụ, hét lên rùng đốn củi, lại về doanh chẻ củi. Các cậu cũng nhìn lại mình xem, có còn ra dáng thân vệ nữa hay không?”.

Một người khác ở gần anh ta liền khuyên:

“Lão Lâm, nói nhỏ một chút. Đề Lạc tướng quân nghe thấy, cả bọn lại bị phạt nửa đêm đi bắt chim bây giờ”.

Lão Lâm nhỏ toẹt một bãi nước bọt, vung tay vung chân:

“Lão tử nói không đúng chắc?”.

Lại một anh chàng khác lên tiếng:

“Nhưng mà cùng đâu phải chỉ có chúng ta, doanh nào mà chẳng phải cắt cử một nửa số người đến đây làm việc. Hiện tại không có trận đánh nào, anh có đi theo nguyên soái cũng có tác dụng gì?”.

Rất nhiều người đều gật đầu nói phải. Lão Lâm vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu bị thuyết phục:

“Cho dù không có ra chiến trường, nhưng ở cạnh nguyên soái nhất định tốt hơn ở đây chẻ củi, nhặt rau. Nghe nói trên đường nguyên soái từ kinh thành trở về, gặp phải thích khách. Nguyên soái vì vậy mới bị thương, lúc tỷ võ mười ngày trước không cẩn thận làm rách vết thương đó thôi. Nếu chúng ta đều theo bên cạnh bảo vệ nguyên soái, ngài ấy đã không bị mất sợi lông mao nào rồi”.

Mọi người lâm vào trầm tư. Lúc này tôi mới nhàn nhã đi tới, khẽ hắng giọng một tiếng. Bọn họ quay đầu trông thấy người đến là tôi thì vừa mừng vừa sợ, vội vàng hành quân lễ. Tôi cho bọn họ đứng dậy, cười cười hỏi:

“Mọi người ở đây có tốt không?”.

Đám thân vệ nhìn nhau không biết đối đáp thế nào. Bọn họ vừa mới phản nản xong, sao có thể nói là tốt? Nhưng nếu nói không tốt, dù sao bọn họ cũng là lính, Lạc Doanh là tướng, có khác nào đang nói Lạc Doanh không đúng? Nhưng Lâm thân vệ lại là kẻ nóng tính, chẳng nghĩ ngợi nhiều như người khác, chấp tay với tôi:

“Nguyên soái, bọn thuộc hạ đều là thân vệ của ngài. Tuy không dám nói võ nghệ xuất chúng gì, nhưng mọi người đều có chút bản sự. Các huynh đệ đều muốn đi theo bên cạnh, bảo vệ nguyên soái”.

Thấy anh ta tự tin như vậy, tôi cảm thấy rất hài lòng. Ai chẳng muốn có vệ sĩ giỏi? Những người khác không nói gì nhưng ánh mắt đều tỏ ý bọn họ có cùng suy nghĩ với Lâm thân vệ. Tôi chỉ tay vào Tiểu Bạch:

“Nếu các cậu đã tự nhận có bản lĩnh, vậy được. Tôi cho các cậu cơ hội thể hiện. Ai có thể thắng được Tiểu Bạch, thì có thể trở về đường đường chính chính làm thân vệ”.

Lâm thân vệ trông thấy Tiểu Bạch người giống như tên, trắng trẻo khá ái, liền lập tức xem cậu ta là tên tiểu bạch kiếm có thể đánh bại dễ dàng. Một thân vệ khác đứng cạnh huých huých vào hông Lâm thân vệ, nhỏ giọng nói:

“Cậu ta chính là người đã thương nguyên soái đó!”.

Câu nói này khiến cho khí thế của đám thân vệ giảm mất quá nửa. Giống hệt như vẻ mặt Trần Ninh lúc tôi hỏi cậu ta dắt con nít đi khiêu chiến với Khương Nguyên thì có đi không vậy. Như vậy rất tốt, cứng quá dễ gãy, Trần Ngạn quá cố chính là ví dụ điển hình.

“Sao thế? Vừa rồi không phải rất mạnh miệng ư? Thôi vậy. Tiểu Bạch, đi! Chúng ta về lều cùng các huynh đệ thân vệ uống rượu, bọn họ chắc đang nướng thịt đợi nãy giờ”.

Tôi vừa nói xong lập tức xoay người. Đi được hai bước đằng sau đã có giọng nói vang lên:

“Khoan đã”.

Kẻ nóng tính như Lâm thân vệ sao đỡ nổi một chiêu “khích tướng” của tôi. Bọn họ ở đây khom lưng nhặt rau, mười thân vệ khác lại có thể cùng nguyên soái uống rượu xưng huynh đệ. Trong lòng đương nhiên đã uất nghẹn nay càng khó chịu hơn. Tôi quay lại cười cười:

“Lâm thân vệ có gì chỉ bảo?”.

Cả đám thân vệ giật mình vội vàng quỳ xuống, cho rằng tôi đang nổi giận. Lâm thân vệ vừa quỳ vừa nói:

“Thuộc hạ không dám. Chỉ muốn cùng... Tiểu Bạch tỷ thí một ván. Nếu thua, thuộc hạ tình nguyện ở lại đây, không dám xin trở về nữa”.

Những người khác cũng lên tiếng:

“Thuộc hạ cũng muốn xin tỷ thí một ván”.

Ồ? Kẻ khích tướng đúng là rất có tác dụng. Tôi gật đầu:

“Được. Tiểu Bạch cũng không phải thân vệ bình thường. Thế này đi, mỗi trận các cậu cử ra mười người đánh với cậu ta. Nhóm nào thắng thì có thể trở về”.

Tôi nói xong đám thân vệ nhìn nhau mờ mịt. Tôi cũng không có thời gian chờ đợi bọn họ từng người lên đánh. Chín trăm chín mươi trận, Tiểu Bạch có kiên nhẫn thì tôi cũng không có. Chẳng phải vô duyên vô cớ mà tôi nhắm đến đám người này. Trong đại doanh nếu nói người nào thích hợp với nhiệm vụ đánh cướp nhất thì chỉ có thể là những thân vệ võ công không tệ này. Tôi cần sự nhanh nhẹn và bản lĩnh của bọn họ. Đem bọn họ về huấn luyện để tặng cho Tô Khải Bạch kia một cái kinh hi!

Vẫn là Lâm thân vệ không nhận được nói:

“Nguyên soái, ngài như vậy là đang xem thường bọn thuộc hạ? Lâm Thân này dù thua, cũng không sợ mất mặt. Lấy mười đánh một, hành vi ý đồ đồng hiệp yếu có thắng cũng chẳng về vang gì”.

Kẻ này, cha anh ta đặt sai tên rồi, thiếu mất một chữ “Tâm”, phải gọi là Lâm Tâm Thần mới đúng! Tôi cười lạnh:

“Ngu ngốc!”.

Lâm Thân ngực phập phồng, những người khác cũng có vẻ mặt không phục. Tôi nhìn bọn họ:

“Có biết tôi vì sao mà mắng các cậu không? Thứ nhất, lúc tôi đưa ra yêu cầu muốn các cậu tỷ võ với Tiểu Bạch, các cậu có thể chọn cách khác. Chín trăm chín mươi người các cậu tự đánh với nhau, ai thắng có thể trở về. Đầu nhất định phải nghe theo yêu cầu vô lý của tôi? Thứ nhì, trên chiến trường gặp kẻ địch số lượng ít hơn, các cậu muốn nhường bọn chúng chắc? Ngồi đếm xem bọn chúng nhân số bao nhiêu thì cử bấy nhiêu người ra ứng chiến? Đây là doanh trại, các cậu là quân nhân, không phải đại hội anh hùng để mấy người các cậu ra về. Sao? Lâm đại hiệp không phục?”.

Lâm Thân nghe tôi gọi “đại hiệp” thì lúng túng nhưng vẫn hỏi lại:

“Ngài là nguyên soái, bọn thuộc hạ sao có thể không nghe theo lệnh? Hơn nữa hiện tại là tỷ võ, trên chiến trường chúng ta đương nhiên không nhân nhượng với địch nhân”.

Tôi cười:

“Lúc tôi đưa ra yêu cầu có dùng quân lệnh không? Các cậu phục tùng cấp trên là tốt, không hề sai. Nhưng phải biết linh hoạt, chỉ cần các cậu có lý, không phải e sợ. Chín trăm chín mươi người các cậu là bốn trăm chín mươi lăm trận. Chẳng cần phải đợi người trước thắng mới bắt đầu trận tiếp theo, ở đây đất rộng, các cậu cứ việc đánh. Giúp tôi tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Đó gọi là lý do chính đáng! Còn nữa, các cậu bảo chỉ cần lên chiến trường sẽ vút đi tự tôn cao ngạo. Nhưng nếu như vừa rồi tôi chấp nhận, liệu mấy người trong các cậu sẽ thắng được Tiểu Bạch mà trở về làm thân vệ? Chiến trường hay ở đâu cũng như nhau. Các cậu ở đây lâu như vậy, còn không học nổi một phần bản lĩnh của Lạc Doanh!”.

Cả đám thân vệ cúi đầu ủ rũ. Tôi hít một hơi, đã nói thì nói cho hết ý:

“Nếu mọi người đã muốn đi theo Trần Ngạn này, có một việc nhất định phải ghi nhớ! Chúng ta lên chiến trường không phải để đi nạp mạng. Những kẻ hữu dũng vô mưu, tôi không cần!”.

Chín trăm chín mươi thân vệ chấp tay hô lớn:

“Thuộc hạ biết sai”.

Tôi hài lòng bảo bọn họ đứng lên, lại nói:

“Rất tốt, các cậu thoải mái... đánh nhau đi”.

Lại quay sang Tiểu Bạch và Trần Đường phân phó:

“Tiểu Bạch làm trọng tài, bốn trăm chín mươi lăm người thua đầu tiên sẽ tỷ rõ trận thứ hai, chọn ra một nửa đánh tiếp. Người nào còn sót lại cuối cùng thì ở lại đây nhặt rau giúp Lạc tướng quân. Ai đánh xong không đứng dậy nổi thì cũng ở lại. Người nào thắng được một trận, thì cứ cho về. Từ ngày mai, cậu huấn luyện cho bọn họ. Trần Đường, đệ đi mời Lạc tướng quân đến đây”.

Đám thân vệ mặt mày rạng rỡ. Chỉ cần bọn họ không bất tỉnh nhân sự thì cuối cùng sẽ chỉ có một người bị loại. Tôi cần dùng người, chỉ muốn đã thông tư tưởng cho bọn họ. Đã đến đây “cướp người” đương nhiên phải mang đi càng nhiều càng tốt.

Lạc Doanh theo sau Trần Đường, nhanh chóng trở lại. Cậu tướng quân trẻ tuổi nhìn mấy trăm thân vệ để mình trần đang hùng hục vật nhau thì suýt vấp té. Tôi híp mắt cười:

“Lạc tướng quân”.

Lạc Doanh chỉ dám “đô vật”:

“Nguyên soái, thế này là...”.

Là tôi đang tuyển “vệ sĩ” chứ là gì. Tôi cười càng tươi:

“Trần Ngạn muốn để những thân vệ này quay về bên cạnh, Lạc tướng quân thấy thế nào?”.

Lạc Doanh vẻ mặt cực kì đau lòng, cực kì tiếc... của, giọng nói như muỗi:

“Thuộc hạ thấy... rất tốt”.

Tôi phì cười, vỗ vỗ vai cậu ta:

“Yên tâm đi. Bọn họ ở đây cùng lắm chỉ giúp Lạc tướng quân chẻ củi, nhặt rau, không có mấy tác dụng. Bảy ngày nữa chúng ta sẽ có thêm lương thực, chỗ ở. Mùa đông cũng không lo thiếu quần áo”.

Cậu ta hai mắt phát sáng. Tôi lại nói thêm:

“Nếu những thân vệ này hoàn thành nhiệm vụ, sắp tới chúng ta còn có thêm không ít lương thực. Lạc tướng quân sẽ không phải vất vả nữa!”.

Lạc Doanh đảo mắt, hai tay xoa xoa cực kì hưng phấn. Nhưng cũng không hỏi kĩ tôi nói như vậy là có ý gì. Cậu ta phụ trách quân lương, có lẽ cũng đoán được mấy phần ý định của tôi. Tướng quân trẻ tuổi này, tôi càng nhìn càng thấy thích!

“Tôi còn chưa nghĩ ra kế hoạch chu toàn. Lạc tướng quân có thời gian thì hôm sau đến lều tôi, chúng ta cùng nhau thảo luận”.

Lạc Doanh chấp tay:

“Thuộc hạ tuân mệnh”.

Tôi dặn dò Tiểu Bạch mấy câu rồi cùng Trần Đường trở lại lều của mình. Vừa về tới đã nhận được thánh chỉ của hoàng đế thanh niên. Người đến truyền chỉ vừa rời đi, đã có binh lính đến báo:

“Khương tướng quân đã đến rồi”.

Tôi cười nhạt, lão già Khương Nguyên này, đúng là không đợi nổi nữa. Đã ra chiêu mới rồi! Trần Đường lo lắng nhìn sang, tôi ngược lại cảm thấy bình thản. Ông ta không đá được tôi ra khỏi cái ghế “đại nguyên soái” này, liền đưa con trai bảo bối tới đây làm tướng quân để tính kế tôi. Tô Khải Bạch bên ngoài đã không dễ đối phó, lúc này lại còn thêm một kẻ bên cạnh muốn giờ trò. Định đâm sau lưng tôi? Không dễ ăn như vậy đâu. Tôi phân phó binh sĩ còn đang đợi lệnh:

“Khương tướng quân đi đường nhất định mệt mỏi rồi, bảo anh ta không cần đến, cứ trực tiếp về lều nghỉ ngơi. Tối mai mời các quan quân đến lều chính, chúng ta mở tiệc đón gió tây trần cho Khương tướng quân!”.

Binh sĩ nhận mệnh lui ra. Trần Đường lại hỏi:

“Đại ca không để anh ta đến bái kiến, bọn họ sẽ có cớ nói đại ca cố tình lạnh nhạt. Chỉ sợ sẽ lại gây rối...”.

Tôi cười ngắt lời:

“Tôi và Khương Dương cũng chẳng phải huynh đệ, sao phải thân thiết tay bắt mặt mừng với anh ta? Đây là địa bàn của chúng ta, tôi chính là muốn các quan quân khác nhìn rõ, tôi không ưa anh ta đấy! Để yên tâm, đừng nói lạnh nhạt, cho dù tôi có hành động quá đáng gì, Khương Dương cũng sẽ không dám lên tiếng. Anh ta không muốn cũng phải nhịn. Bởi vì anh ta đợi thời cơ. Chờ cơ hội tóm đuôi chúng ta”.

Trần Đường gật đầu:

“Đệ hiểu. Vậy đại ca có kế sách gì không?”.

Tôi nhún vai:

“Đại ca của đệ cũng không phải Gia Cát Lượng. Binh tới tướng ngăn, nước lên đất chặn. Đệ đừng gấp, bọn chúng chính là muốn chúng ta mất bình tĩnh mà lộ ra điểm yếu. Kẻ nên sốt ruột không phải là chúng ta!”.

Đi bất biến ứng vạn biến.

Khương Nguyễn chỉ chăm chăm muốn xử lý tôi mà không nghĩ đến “bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau”. Hoàng đế thanh niên muốn giăng một tấm lưới lớn, muốn hốt con bộ ngựa Khương Nguyễn và đám người của ông ta. Tôi chỉ có thể thuận theo nước cờ của hoàng đế, vui vẻ làm con ve sấu, dụ bọn chúng sa lưới.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Khương Dương

Chân trước người truyền thánh chỉ vừa rời đi, chân sau của Khương Dương đã tới. Tốc độ nhanh như vậy, không bỏ phí chút thời gian nào. Hơn nữa, hoàng đế thanh niên cũng không ngăn được việc Khương Nguyễn muốn đưa con trai lên làm tướng quân, ra tiền tuyến lập công trạng. Điều này nói lên, căn cơ của hoàng đế thanh niên còn chưa có vững! Trận này, e là lại phải “trường kỳ kháng chiến” mất thôi.

Buổi tối hôm sau tôi cùng hai em trai của mình bước ra khỏi cửa lều, vừa vặn trông thấy tên gia hỏa đang đứng đợi. Lục Ca khoanh tay trước ngực đánh giá tôi từ đầu xuống chân, mắt đầy ý cười:

“A Ngạn hôm nay đã không còn là A Ngạn hôm qua”.

Cái tên yêu quái này đang nói móc tôi đây mà. Hôm qua là đi xin xỏ, hôm nay là đi lập uy. Tất nhiên không giống. Tôi chấp tay sau lưng, ngẩng cao đầu, môi thoáng nét cười:

“Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”.

Lục Ca gật đầu:

“Có đạo lý”.

“Còn có một đạo lý nữa. Thân sơ hữu biệt. Anh thấy có phải hay không, lão Lục?”.

Lục Ca dừng bước, vẻ mặt nghiêm túc:

“Phu xướng phụ tùy, tôi đương nhiên không để đệ lâm vào cảnh đơn thương độc mã”.

Trần Đường phì cười. Tôi lườm Lục Ca trắng mắt. Ai là vợ chồng với tên yêu quái nhà anh.

Bốn người đi tới lều chính, quan quân đã tập hợp đông đủ. Ngoài những người lần trước, đêm nay có thêm một vị. Tôi đã dặn binh sĩ sắp xếp chỗ ngồi của Khương Dương, vị trí của anh ta chỉ dưới tôi và hai phó soái. Bên ngoài là thể hiện tôi đối với anh ta rất khách khí, coi trọng. Nhưng những quan quân khác tất nhiên không phục. Khương Dương là đi cửa sau mà ngồi lên vị trí tướng quân, đã không có công trạng lại còn ngồi phía trên bọn họ. Ngụy giáo đầu ngồi đối diện Khương Dương nên cũng còn tạm, những người khác vẻ mặt đều có chút không vui. Tôi xem như không nhìn thấy, vừa bước vào đã đi đến chỗ Khương Dương ân cần hỏi han:

“Khương tướng quân đi đường có vất vả hay không?”.

Khương Dương bước ra hành quân lễ, vẻ mặt bình thản nhìn tôi:

“Đa tạ nguyên soái quan tâm, thuộc hạ đi đường rất thuận lợi”.

Nửa chữ cũng không nhắc đến việc hôm qua tôi “bơ” anh ta. Tôi cười thâm, xem ra là kẻ không dễ đối phó rồi. Ngoài mặt lại làm ra vẻ lo lắng chân thành, đỡ anh ta dậy:

“Khương tướng quân là đích thân hoàng thượng hạ chỉ sắc phong. Trần Ngạn quan tâm tướng quân là lẽ đương nhiên. Nào, tướng quân ngồi đi. Mọi người cũng ngồi đi. Đêm nay, Khương tướng quân là nhân vật chính. Các vị cứ thoải mái, không cần câu nệ”.

Khương Dương chấp tay đa tạ. Những quan quân khác đợi tôi yên vị mới ngồi xuống. Tôi nâng ly rượu nhìn Khương Dương cười:

“Khương tướng quân, Trần Ngạn kính tướng quân một chén. Thay tôi đa tạ tể tướng đại nhân đã “chăm sóc” Trần Ngạn”.

Khương Dương vẻ mặt bình thản, nói “không dám” rồi nâng ly rượu hướng tôi cung kính, uống cạn. Trần Ninh ngồi phía dưới lại nghiêng răng nhìn anh ta. Tôi cười cười uống rượu, thấy không khí trong lều không được tốt lắm thì vui vẻ nói:

“Sáu ngày nữa chúng ta sẽ dời đại doanh vào trong thành. Mạc đại nhân đã hứa sẽ an bài chỗ ở và cung ứng trang phục mùa đông cho toàn doanh”.

Quách Đông vuốt râu cười rất thỏa mãn:

“Chúc mừng nguyên soái”.

Những người khác cũng vẻ mặt rạng rỡ. Lạc Doanh cười đến mức không thấy hai con mắt đâu. Tòilắc lắclý rượu:

“Quách tiên sinh nên chúc mừng Lạc tướng quân của chúng ta mới phải”.

Mọi người nghe vậy quay sang nhìn Lạc Doanh, thấy cậu ta cười đến ngo ngẩn thì bật cười ha ha. Lạc Doanh nâng ly rượu:

“Đa tạ nguyên soái”.

Quan quân ngồi cạnh cậu ta trêu chọc:

“Lạc Doanh à, lần sau đội thám báo bọn tôi muốn mượn ngựa chắc không phải cả ngày đi nện cậu nữa chứ? Tiểu Thác còn nói lần trước ngựa của đội cậu ta gây đến rạc xương, muốn xin của cậu mấy bao cỏ còn phải năn nỉ gây lười. Sau này cậu đừng có viện cớ thiếu thốn mà hành hạ bọn tôi nữa đây”.

Lạc Doanh bày ra bộ mặt oan ức:

“Thảm tướng quân, Lạc Doanh cũng đâu muốn làm khó ai. Cái chức quan quân nhu này vốn dĩ là làm dâu trăm họ, không tránh được đắc tội người khác. Chỉ có nguyên soái chịu thông cảm, hiểu được nỗi khổ tâm của thuộc hạ”.

Trần Đường nghe ra thâm ý của Lạc Doanh, lắc đầu nói:

“Lạc tướng quân có muốn cũng không có thêm đâu. Nguyên soái chúng ta thể diện cũng không lớn như vậy. Suýt chút nữa đã bị Mạc đại nhân bắt ở lại làm con rể rồi. Nhưng mà Mạc tiểu thư cũng xinh đẹp lắm, nếu Lạc tướng quân chịu ở rể, về sau chúng ta cũng không lo đời nữa rồi”.

Thẩm Bác vỗ bàn:

“Ý này rất hay. Lạc Doanh tuần tú thế này, Mạc đại nhân khẳng định hài lòng. Cậu cũng chẳng chịu thiệt gì, vừa có vợ đẹp, vừa giải quyết được vấn đề lương thực cho đại doanh. Ngày mai bọn tôi lập tức vào thành chuẩn bị đồ cho cậu đi hỏi vợ”.

Lạc Doanh nhảy dựng lên.

“Đại Thẩm, anh nôn có vợ thì anh đi mà lấy. Ai hôm trước mới than với tôi, bảo mẹ già ở nhà muốn có con dâu?”.

Thẩm Bác giận dữ mắng:

“Đã bảo đừng có gọi tôi là “đại thẩm”.

Mọi người ôm bụng cười. Tòilạihướng Ngụy Quân mời rượu:

“Còn chưa cảm ơn Ngụy giáo đầu đã cho Trần Ngạn một thân vệ có thân thù không tỵ”.

Ngụy Quân tươi cười.

“Tiểu Bạch được nguyên soái coi trọng là phúc của cậu ta. Tiểu tử đó tính tình trẻ con, hành sự lỗ mãng. Nguyên soái cứ việc dạy dỗ, chớ để cậu ta làm hỏng việc”.

Tiểu Bạch đúng là có chút nóng tính. Nhưng cậu ta có tài, tôi không thể bỏ phí được. Tôi gọi người mang sa bàn vào, lại nói:

“Tiểu Bạch đang huấn luyện cho đội thân vệ. Một ngàn binh sĩ này sẽ là nhân tố then chốt trong nhiệm vụ sắp tới. Chúng ta bàn bạc một chút xem khi nào thì hành động, tấn công ở đâu thì thích hợp”.

Các quan quân rời bàn con đi tới vây quanh sa bàn, vẻ mặt nghiêm túc. Quách Đông vuốt râu nhìn tôi:

“Nguyên soái muốn nhắm đến lương thực của kẻ địch?”.

Tôi còn chưa gạt đầu, Lạc Doanh đã nôn nóng nói:

“Nguyên soái, đồ tốt thì không nên đốt. Nếu có thể cướp số lương thực kia về, trận này chúng ta không cần đánh cũng thắng”.

Tòithậtsự hận không quen biết cậu ta sớm hơn. Đúng là chí lớn gấp nhau.

“Trần Ngạn cũng có ý này. Tuy cướp lương thực cũng không nhất định sẽ đánh bại được quân Bắc Tề, nhưng ít ra có thể gây tổn thất lớn cho bọn chúng. Chỉ là việc này không dễ, các vị tướng quân có kế sách gì không?”.

Khurong Dương nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng:

“Nguyên soái, cướp lương thực chỉ dùng hai từ ‘không dễ’ e là hơi coi nhẹ”.

Tôi đương nhiên biết khó. Quan quân khác không nói gì, nhưng bọn họ cũng đều nghĩ như vậy. Chỉ là, không ngờ anh ta lại là người đầu tiên phản đối. Nóng lòng như vậy sao?

“Không biết Khurong tướng quân có cao kiến gì?”.

Anh ta chấp tay với tôi:

“Cao kiến thì không có, thuộc hạ chỉ cảm thấy, quân ta cũng không thiếu lương thực. Chỉ cần phá hủy quân lương của kẻ địch là đủ. Sao phải nhọc công đi cướp? Huống hồ nếu thất bại, không chỉ không có lợi, ngược lại còn gây tổn thất cho quân ta”.

Những người khác chau mày trầm mặt. Tôi cười cười, tay chỉ vào một điểm trên sa bàn:

“Cướp lương thực từ trong đại doanh của Bắc Tề chắc chắn không có khả năng. Nhưng cướp giữa đường lại có thể”.

Quách Đông hai mắt phát sáng:

“Ý nguyên soái là...”.

Tôi gật đầu:

“Quân Bắc Tề có chuẩn bị kỹ càng thế nào cũng không thể trừ sạch quân lương bốn mùa cho mấy chục vạn nhân mã. Lương thực và quần áo mùa đông phải dựa vào tình hình thực tế báo về để hoàng đế Bắc Tề chuẩn tầu mà phân phát tới. Thứ chúng ta nhắm đến chính là thời gian và địa điểm. Chỉ cần xác định rõ hai điểm này, có thể mai phục để cướp lấy quân lương của bọn chúng”.

Khurong Dương ngẩng đầu nhìn tôi. Mặc kệ anh ta có ý gì, tôi quay sang Thẩm Bác hỏi:

“Người của chúng ta trong đại doanh Bắc Tề có bao nhiêu? Có thể lấy được tin tức để mai phục không?”.

Thẩm Bác ngần ra. Những người khác cũng đắn đo. Tôi khó hiểu nhìn bọn họ:

“Sao vậy? Ít nhất cũng có một, hai người chứ?”.

Trần Đường háng giọng:

“Không có ai cả. Lần trước Quách tiên sinh đưa ra ý kiến cài người vào phe địch, đại ca... đã bác bỏ rồi. Nói là dùng gian tế không quang minh chính đại”.

Tôi tức giận mắng:

“Quang minh chính đại cái rắm”.

Bọn họ há hốc mồm. Tôi ôm trán bất lực. Trần Ngạn, cái tên đầu gối này! Lại hại tôi rồi. Giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Lục Ca ung dung nói:

“Có một người”.

Tôi ngẩng phắt đầu nhìn anh ta. Lục Ca lại giờ què:

“Lần trước đệ không cho binh sĩ đi trà trộn. Ta chỉ còn cách cho huynh đệ của mình đến đấy ở tạm. Đệ không trách ta không nghe quân lệnh chứ?”.

Tôi làm gì có thời gian mà chơi đùa với anh ta.

“Thôi đi, thôi đi. Cùng lắm phạt anh ba ngày không được đến lầu tôi ăn chực là được. Mau nói đi, người của anh có thể lấy được tin tức chính xác không?”.

Lục Ca híp mắt:

“Người đó trà trộn không lâu, chức quan không cao. Nhưng là người trên giang hồ, võ công không tệ. Có thể... nghe lén”.

Các quan quân thở phào. Lục Ca nhướn mày nhìn tôi, kéo dài giọng:

“Vậy tôi có thể lấy công chuộc tội, đến lầu dùng bữa với đệ hay không, A Ngạn...”.

Tiếng Lạc Doanh nuốt nước bọt nghe rõ mồn một. Tôi giật giật khóe miệng. Mạc Triết cũng không có ở đây, anh giờ trò mập mờ cho ai xem hả? Tôi mất

kiên nhẫn xua xua tay:

“VẬY VIỆC NÀY XIN TRÔNG CẬY VÀO LỤC ĐẠI NHÂN”.

Tôi gõ gõ vào lá cờ đen trên sa bàn:

“BẮT KỂ BỌN CHÚNG VẬN CHUYỂN QUÂN LƯƠNG THEO HƯỚNG NÀO, MUỐN TỚI THÀNH TÙY CHÂU PHẢI CHỌN MỘT TRONG HAI ĐƯỜNG NÀY. MỘT KHI CÓ ĐƯỢC TIN TỨC CHÍNH XÁC, CHÚNG TA PHẢI BỐ TRÍ MAI PHỤC CHẶN QUÂN TIẾP VIỆN. SAU ĐÓ MỘT NGÀN THÂN VỆ SẼ NHẬN NHIỆM VỤ MANG SỐ QUÂN LƯƠNG ĐÓ VỀ ĐÂY. LÃO LỤC, THẨM TƯỚNG QUÂN, HAI NGƯỜI PHỤ TRÁCH PHỤC KÍCH”.

Thẩm Bác chấp tay:

“Thuộc hạ tuân mệnh”.

Lục Ca gật gù đầu. Tôi lại quay sang Khương Dương:

“KHƯƠNG TƯỚNG QUÂN LÚC NÀY NÓI CŨNG KHÔNG PHẢI KHÔNG CÓ LÝ. VẬY VIỆC ĐỘT KÍCH ĐẠI DOANH BẮC TỀ GIAO CHO TƯỚNG QUÂN. CHỈ CẦN GÂY RỐI LÀ ĐƯỢC, CHO TÔ KHẢI BẠCH KHÔNG CÓ THỜI GIẠN MÀ QUẢN CHUYỆN KHÁC”.

Quách Đông gật gù liên tục:

“Hay cho kế dương Đông kích Tây”.

Tôi nhin cười, nhìn Khương Dương hỏi:

“Khương tướng quân có ý kiến gì không?”.

Anh ta chấp tay cung kính đáp:

“Thuộc hạ lĩnh mệnh”.

Tôi hài lòng, gọi Trần Ninh:

“A Ninh, đệ nhận một vạn quân, nghe theo lệnh Khương tướng quân. Nhớ kĩ, chỉ cần kéo dài thời gian, không được liều mạng”.

Cậu ta gật đầu đáp ứng. Vốn dĩ một giáo úy thì không đủ tư cách tham dự việc quân cơ mật. Nhưng tôi lấy cớ nhiệm vụ lần này cần Trần Ninh, muốn để cậu ta có cơ hội thăng chức, mới đem theo cậu ta đến. Tôi nhìn đám quan quân ý chí sục sôi, cười nói:

“CÁC VỊ VỀ CHUẨN BỊ, SÁU NGÀY SAU VÀO THÀNH. CÒN CHUYỆN CƯỚP QUÂN TRANG. ĐỘI NHẬN ĐƯỢC TIN TINH BÁO, CHÚNG TA SẼ BÀN LẠI CHI TIẾT SAU”.

Đám quan quân đều rời đi mà Khương Dương vẫn còn ở lại. Tôi ngồi bên bàn uống rượu, ngược mắt nhìn anh ta:

“Khương tướng quân còn có việc gì sao?”.

Anh ta đón lấy ánh mắt tôi, một lúc sau mới nhẹ nhàng cười:

“Thuộc hạ chỉ có chút ngạc nhiên. Trước đây đều nghe nói nguyên soái là vị tướng Bò Tát, đánh trận chỉ dựa vào trận pháp. Hôm nay mới biết, nguyên soái lại còn có tài bày mưu lập kế”.

Tôi bật cười:

“KHƯƠNG TƯỚNG QUÂN NÓI ĐÙA RỒI. DÂN CHÚNG KHÔNG HIỂU RÕ NÓI MẤY CÂU VUI TAI THÌ THÔI, TƯỚNG QUÂN NẾU ĐÃ RA TRẬN ĐÁNH GIẶC THÌ NÊN HIỂU RÕ: “BINH BẮT YẾM TRÁ”. TÔ KHẢI BẠCH NẾU SỢ BÒ TÁT, ĐÃ CHẴNG LÃNH BINH ĐẾN ĐÂY. TRẦN NGÂN TÀI HÈN SỨC MỌN, CHỈ LÀ NHẬN SỰ ỦY THÁC CỦA HOÀNG THƯỢNG, KHÔNG DÁM LƠ LÀ VIỆC QUÂN. NẾU KHƯƠNG TƯỚNG QUÂN ĐÃ LẶN LỘI ĐƯỜNG XA MÀ ĐẾN, NÊN NHỚ MỌI SỰ LẤY QUÂN TÌNH LÀM TRỌNG. ĐÂU LÀ CÔNG, ĐÂU LÀ TƯ. MONG TƯỚNG QUÂN ĐỪNG SỢ Y MÀ LẶN LỘI”.

“ĐA TẠ NGUYÊN SOÁI CHỈ ĐIỂM. GIỮA THUỘC HẠ VÀ NGUYÊN SOÁI VỐN TRƯỚC SAU CHỈ CÓ CÔNG, KHÔNG CÓ TƯ. CHẴNG QUA LẦN TRƯỚC NGUYÊN SOÁI TẶNG ĐÈN LỒNG CHO BIỂU MỤI, KHƯƠNG DƯƠNG CÒN CHƯA KỊP TỚI PHỦ HOÀN LỄ”.

“Chỉ là việc nhỏ. Khương tướng quân không cần khách khí”.

Anh ta mỉm cười, để lại hai tiếng “đa tạ” rồi mới rời đi. Trần Ninh hừ lạnh:

“ĐỂ XEM HẮN CÒN VÊN VÁO ĐƯỢC BAO LÂU. ĐẠI CA, HUYNH ĐỂ HẮN NHẬN NHIỆM VỤ, CHẴNG PHẢI LÀ CHO HẮN CƠ HỘI LẬP CÔNG SAO? KHÔNG BẰNG ĐỆ MANG NGƯỜI ĐI DẠY CHO HẮN MỘT BÀI HỌC, CHO HẮN MỘT THÁNG KHÔNG BƯỚC NỔI XUỐNG GIƯỜNG”.

Tôi cốc đầu cậu ta:

“Đệ có ghét anh ta thế nào cũng đừng có gây chuyện. A Đường, nói cách nghĩ của đệ xem”.

Trần Đường rót rượu cho tôi và Lục Ca, xong mới trả lời:

“Anh ta nếu đã tới, cũng không thể lạnh nhạt. Nhiệm vụ lần này dù anh ta có hoàn thành, người khác cũng chỉ nhớ đến đại ca là người có công lớn nhất. Anh ta chẳng qua chỉ nhận mệnh mà làm. Đại ca giao cho anh ta nhiệm vụ quan trọng, các quan quân khác sẽ cảm thấy đại ca không sai, ai cũng biết chúng ta và Khương gia có mâu thuẫn, bọn họ sẽ thông cảm cho đại ca là bất đắc dĩ mới phải nể mặt Khương Dương”.

Trần Ninh hấp tấp hỏi:

“Nhờ hán cố tình giở trò, làm hỏng kế hoạch của đại ca thì sao? Cuối cùng không cướp được quân trang, lại đổ cho đại ca tham công nên mới thất bại”.

Trần Đường lắc đầu:

“Anh ta không dám! Khương Dương đến đây danh chính nhưng ngôn không thuận. Đã méch lòng các tướng quân khác. Anh ta thất bại, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội bắt anh ta nhận trách nhiệm. Mà anh ta muốn có được lòng quân, bắt buộc phải hoàn thành tốt nhiệm vụ. Hơn nữa, chẳng phải có đệ bên cạnh giám sát anh ta hay sao?”.

Trần Ninh vỗ đùi:

“Thì ra là vậy”.

Tôi thở dài:

“A Ninh, bao giờ đệ mới trưởng thành được đây”.

Cậu ta gãi gãi tai cười:

“Còn có đại ca, nhị ca mà”.

Lục Ca gấp cho tôi cặp chân gà:

“Muốn trưởng thành phải có thời gian, A Ninh còn nhỏ. Không vội, nào, ăn trước đã. Đệ cả buổi chỉ lo uống rượu. Mau ăn đi”.

Tôi thở hắt ra một hơi. Ngày nào tháng nào mới thoát khỏi nơi này đây...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chiến Dịch Huyết Câu

Tôi ngồi trong sân viện, nhìn sa bàn đặt trên bàn đá trước mặt, thở dài một tiếng.

“Mới sáng ngày ra, đệ thở dài cái gì vậy?”.

Lục Ca tay cầm bánh bao đã cắn dở một nửa, đi tới ngồi đối diện. Tôi liếc anh ta một cái rồi lại quan sát sa bàn. Lục Ca mồm nhai bánh, nhóp nhép hỏi:

“Ăn sáng chưa?”.

Tôi đang cố tập trung suy nghĩ, người này lại cứ lải nhải đến phát bực. Tôi hần học nói:

“Không có tâm trạng ăn uống”.

“Đại doanh đã sắp xếp ổn thỏa. Lương thực không thiếu, quần áo mùa đông cho binh sĩ cũng sắp có rồi. Chuyện cướp quân lương của địch, chẳng phải đệ cũng đã có kế sách? Còn lo lắng gì nữa?”.

Đúng là mọi chuyện đều suôn sẻ. Bọn tôi đã chuyển vào trong thành trú quân. Chỗ tôi đang ngồi chính là cái viện nhỏ của Mạc phủ. Một ngàn thân vệ huấn luyện cũng đã có tiến bộ. Chỉ còn đợi có được tin tình báo nữa thôi. Tôi có cảm giác bất an, bởi vì dù sao đây cũng là chiến dịch đầu tiên tôi tham gia. Thành bại lần này sẽ ảnh hưởng tới cả cuộc chiến lẫn cuộc đời của tôi. Sao có thể thoải mái được đây?

Tôi còn đang tính toán trong đầu thì một binh sĩ chạy đến báo:

“Lục tướng quân, có một người lạ báo giao cho ngài vật này”.

Lục Ca nhận lấy, mở ống trúc ra xem rồi nhoen miệng cười, đưa tờ giấy chứa tin tức cho tôi.

Mùng 10 tháng 11, Huyết Câu.

Tôi nhướn mày. Đội quân áp tải lương thực của Bắc Tề sẽ xuất phát vào ngày 10 tháng 11, đi qua Huyết Câu. Đó là một trong hai con đường mà tôi đã bảo rằng quân địch bắt buộc phải đi. Huyết Câu là một con lạch, có tên gọi như vậy vì nước chảy ở đó có màu đỏ rất kì quái. Tôi đã cho quân đi xem trước địa hình nên không ngạc nhiên gì. Nước đỏ là do xung quanh nơi đó, cả vùng có rất nhiều đất đỏ. Chỉ là không rõ từ ngày mùng 10 quân địch xuất phát, đến lúc tới Huyết Câu sẽ mất bao lâu? Đội quân áp tải sẽ có bao nhiêu nhân số? Bao nhiêu bộ binh, bao nhiêu kỵ binh được cử đi? Những điều này đều sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch đánh cướp của tôi.

“Nếu ngày 10 bọn chúng bắt đầu di chuyển, mấy ngày sau thì sẽ đi qua Huyết Câu? Tin tức cũng không có nói cụ thể nhân số của địch. Anh có ý gì không?”.

Tôi không quen thuộc với thời đại này, cũng không có kinh nghiệm đánh trận, rất nhiều thông tin còn chưa nắm được, chỉ có thể hỏi Lục Ca. Anh ta xoa cằm, nói với về chẳng mấy quan tâm:

“Tốc độ hành quân phụ thuộc vào việc bọn chúng vận chuyển nhiều hay ít lương thảo, nhiều kỵ binh hay nhiều bộ binh, thời tiết có thuận lợi hay không. Tôi làm sao biết được hôm nào thì bọn chúng sẽ dẫn xác tới, tới bao nhiêu kẻ”.

Tôi cố nhịn để không đấm một phát vào mặt anh ta. Lục Ca lại cười rất vui vẻ, vỗ vai tôi mấy cái rồi nhấc mông đứng dậy bỏ đi. Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể tự nghĩ lấy. Lục Ca tuy rằng khó ưa, nhưng cũng đã quảng cho tôi gọi ý.

Đại quân Bắc Tề trong tay Tô Khải Bạch có ba mươi vạn. Lương thực và quần áo mùa đông cho đám người đó không thể ít, tốc độ di chuyển sẽ không nhanh được. Đại khái sẽ mất trên dưới mười ngày. Tôi vạch tay trên sa bàn, dừng lại ở Huyết Câu. Đội quân kia đến được nơi đó sẽ là ngày 17, 18. Từ Huyết Câu tới nơi đóng quân của Tô Khải Bạch mất khoảng ba ngày, tới đại doanh của tôi cũng mất gần ấy thời gian. Bọn chúng sẽ cử bao nhiêu quân đi áp tải? Nếu dựa trên số lượng và tầm quan trọng của lương thảo lần này, tôi thiếu cũng có hai vạn quân. Bắc Tề không có ưu thế kỵ binh, trong tay Tô Khải Bạch có năm vạn đã là số kỵ binh chủ lực rồi. Hơn nữa, hoàng đế Bắc Tề còn phải đề phòng các nước khác, không thể cấp cho Tô Khải Bạch thêm quân nữa. Tôi thiếu hai vạn, tôi đa ba vạn. Tuyệt đối không hơn! Kỵ binh cử đi mục đích là để bảo vệ cho quân áp tải phía sau. Nhân số ước lượng một vạn. Tất nhiên những số liệu này chỉ là suy đoán của tôi. Muốn chứng thực chỉ có thể đợi bọn chúng tới mới biết đáp án chính xác.

Quan trọng là, tôi phải đánh úp được hai đến ba vạn quân đó để cướp lấy lương thảo. Cướp rồi phải dùng tốc độ nhanh nhất để đem đồ cướp được vận chuyển về đại doanh của mình. Tô Khải Bạch có nhận được tin, cũng không thể lập tức tới chặn đường. Nhưng vận chuyển số lượng lớn lương thảo, bọn tôi cũng không thể di chuyển với tốc độ nhanh nổi. Tôi lại chú mục vào sa bàn. Trong đầu lóe lên ý định, lập tức sai người đi chuẩn bị.

Ngày 15 tháng 11, khe Lũng Sơn. Tôi xoa xoa tay vì lạnh, cũng may vùng này không có tuyết rơi nếu không phải ở bên ngoài khi nhiệt độ xuống mức dưới 0 cho dù không công chết thì sức lực đánh nhau cũng chẳng còn.

“Ồ kinh thành chắc đang có tuyết rơi phải không?”.

Trần Đường đứng cạnh nghe vậy mỉm cười.

“Đại ca nhớ nhà sao?”.

Tôi cười cười lắc đầu. Ở thời không này tôi làm gì có nhà để nhớ. Chỉ là so với nơi khói lửa chiến tranh thì vẫn mong muốn được sống cuộc đời bình yên tại mảnh đất thanh bình hơn.

“Nguyên soái không cho binh sĩ đốt lửa liệu có ổn không? Đêm nay trời có vẻ lạnh. Theo tin tức thì quân địch nhanh nhất cũng hai ngày nữa mới tới mà?”. Tiểu Bạch hỏi bằng vẻ mặt khó hiểu.

“Một chút gió cũng không chịu được sao có thể tự nhận mình là người lính? Yên tâm đi, không chết được đâu. Cậu cử mười người thân thủ tốt, ẩn nấp ở lối vào khe. Quân địch đến thì rút về. Bọn chúng nhất định sẽ cho thám báo đi trước dò đường, sẽ tới trước đại quân áp tải. Chúng ta cần đề phòng chính là thám báo của địch. Đi đi”.

Tiểu Bạch nhận lệnh êm ái rồi khò. Tôi phân phó Trần Đường:

“Hạ quân lệnh. Ngăn cấm toàn bộ việc đốt lửa. Trái lệnh: chém!”.

“Đại ca yên tâm”.

Trần Đường đáp rồi cũng rời đi. Tôi cup mắt. Dù có tính toán cẩn thận thế nào, một khi giao chiến sẽ có người phải bỏ mạng. Rút cục thì ý nghĩa của việc chém giết nhau nằm ở đâu?

Tôi đứng trên triền núi, gió lớn thổi tới làm áo choàng bị thốc lên, kêu phàn phật. Khe Lũng Sơn này nằm ở phía Bắc một nhánh nhỏ của Huyết Câu. Đây là con đường tắt tốt nhất mà tôi tìm được. Lương thảo cướp rồi chỉ cần vượt qua khe Lũng Sơn là có thể đưa về thành Nhữ Bình thuận lợi. Nhưng trước đó có hai cuộc chiến bọn tôi bắt buộc phải thắng. Một là giải quyết đội quân áp tải ngay tại Huyết Câu. Hai là cầm chân Tô Khải Bạch ở bên kia để hắn không thể cứu viện kịp thời.

Đêm ngày 17 tháng 11.

Tiểu Bạch chạy về báo:

“Nguyên soái, phát hiện thấy thám báo của địch”.

“Bảo các huynh đệ thân vệ toàn bộ rút lui. Cậu theo dấu bọn chúng xem địch hạ trại ở đâu rồi trở về, chớ đánh rần động cỏ”.

Trần Đường nhìn theo bóng lưng của Tiểu Bạch, lo lắng hỏi:

“Để một mình Tiểu Bạch đi liệu có ổn không?”.

Tôi lờm Trần Đường. Không cử một mình Tiểu Bạch, chẳng lẽ lại cho đại quân đi theo cậu ta chắc? Chính vì không muốn địch phát hiện hành tung mới càng ít người đi dò la càng tốt, không ai có thân thủ tốt hơn Tiểu Bạch. Nhiệm vụ lần này thành bại hoàn toàn dựa vào việc bọn tôi có nắm chắc được thời cơ hay không. Một khi bị địch phát hiện trước thì chỉ có thể lập tức giao chiến. Mất đi yếu tố bất ngờ sẽ rất bất lợi. Chỉ khiến máu đổ càng nhiều thêm thôi.

“Cho quân lui về, giữ khoảng cách an toàn với thám báo của địch. Ai gây tiếng động chém ngay lập tức!”.

“Đại ca yên tâm. Đệ đã cho binh sĩ thu dọn từ trước, không để lại dấu vết gì đâu. Mọi việc cứ giao cho đệ, huynh đi nghỉ một lát đi”.

Lạnh thế này sao mà ngủ cho nổi, tôi xua xua tay:

“Đệ đi hạ lệnh cho binh sĩ lui về sau đi. Không cần lo cho đại ca”. Thấy đối phương vẫn còn lo lắng nhìn mình, tôi vỗ vai cậu ta. “Muốn ngủ, đợi xong trận này rồi về thành tha hồ ngủ là được. Đệ cho các đội thay phiên nhau nghỉ ngơi, đầu giờ Mão chiến dịch sẽ bắt đầu”.

Trần Đường đi rồi, tôi quán áo choàng ngồi xuống tựa lưng vào gốc cây nhắm mắt dưỡng thần. Nói thế nào cũng phải tích trữ sức lực mới được. Đột nhiên cảm giác bên cạnh có người, tôi mở bừng mắt.

“Anh không ở cạnh coi sóc binh lính của mình, chạy đến đây làm gì?”.

Lục Ca thân nhiên ngồi xuống đối diện với tôi. Anh ta cứ nhìn chăm chú khiến tôi thấy ngứa ngáy.

“Giữ chứ hả?”. Tôi cau có.

“Đệ có bệnh à?”.

“Hả?!” . Tôi trợn mắt.

“Không phải có bệnh trong người sao đệ cứ làm cái vẻ đứng ngồi không yên vậy? Đây cũng đâu phải lần đầu chúng ta đánh trận. Tôi chẳng rõ sao đệ phải mất bình tĩnh rồi lo nghĩ loạn cả lên. Đã nghĩ ra kế sách chu toàn, mọi thứ cũng đều chuẩn bị kỹ lưỡng. Đệ chỉ cần giữ cho cái đầu đừng nóng lên là ổn thôi”.

Tên này quả thật cứ như yêu quái vậy. Tôi không nghĩ mình để lộ ra vẻ bồn chồn trước mặt người khác, thế mà anh ta vẫn nhìn ra được. Tôi xoay cổ nhìn rừng cây phía xa, nhẹ giọng nói:

“Tôi không còn nhớ được chuyện trước kia nên lần này có khác gì lần đầu đánh trận đâu. Bất kể thành công hay thất bại, kết quả cũng là có người phải bỏ mạng. Khác chăng là chết nhiều hay chết ít mà thôi”.

Mà cái chết của bọn họ lại hoàn toàn phụ thuộc vào tôi, là trách nhiệm của tôi. Có thể nhập vai Trần Ngạn, ngay cả đứng trước mặt hoàng đế, tôi cũng không sợ hãi. Có thể nói cười với binh sĩ, diễn tốt vai đại nguyên soái. Thế nhưng đứng trước quân địch đồng nghĩa với việc phải gánh trên vai mạng sống của mấy vạn người. Bọn họ không phải quân cờ trên bàn gỗ mà tôi có thể tùy ý sử dụng hay vứt bỏ. Thứ sẽ chảy xuống ngày mai là máu người, không phải nước đỏ của con lạch nhuộm màu từ đất đá.

Lục Ca lắng lắng nghe, sau đấy phì cười. Anh ta cười cái quái gì cơ chứ? Có gì đáng cười ở đây sao!

“Ra trận đánh giặc không phải mong muốn giết càng nhiều quân địch càng tốt, mà hi vọng có thể cứu được càng nhiều bách tính thoát khỏi vận mệnh nhà tan cửa nát. Lời này chẳng phải chính đệ nói ra hay sao? Hay ngay cả điều này đệ cũng quên mất rồi? Đệ vẫn cứ yếu đuối như vậy nhì. Binh sĩ của đệ khi tòng quân đều đã sẵn sàng da ngựa bọc thây. Bọn họ là vì muốn bảo vệ người thân ở quê nhà mới cầm đao xông ra chiến trường. Điều họ trông chờ ở đệ là niềm tin có thể thắng trận chứ không phải chống cự yếu ớt, tự coi mình là kẻ ở thế yếu. Tôi tin đệ có thể thắng được Tô Khải Bạch. A Ngạn, đệ không có lòng tin với bản thân ư?”.

Lục Ca nói rồi phì mũi đứng dậy bỏ đi. Tôi nhìn cái bóng lưng đáng ghét của anh ta mà muốn chửi thề. Anh ta nói nghe nhẹ nhàng góm. Thắng Tô Khải Bạch? Kẻ đó là danh tướng, chỉ mỗi cái tên cũng khiến người người e sợ. Còn tôi là ai nào? Một nguyên soái giả mạo, kiếp trước sống một cuộc đời thất bại. Là một kẻ yếu, sống như con kiến bị giẫm đạp đến lòng tự trọng cũng mất sạch. Những binh sĩ đứng đằng sau, người mà bọn họ tin tưởng phó thác tính mệnh là Trần Ngạn chứ không phải kẻ chỉ biết lo nghĩ cho bản thân là tôi đây.

Nhưng anh ta nói không sai. Tôi không thể đánh mất sĩ khí của binh lính. Mặc kệ đối thủ là Tô Khải Bạch hay Tô Khải Hắc, trận này tôi nhất định phải

thắng.

Một canh giờ sau, Trần Đường và Tiểu Bạch lần lượt quay lại.

“Đúng như nguyên soái dự đoán, quân địch đóng quân ở thung lũng trung tâm con lạch. Quân số trên dưới ba vạn. Thuộc hạ không dám tới quá gần nên không xác định kẻ cầm đầu là ai. Chỉ thấy lều chính có cờ lớn thêu một chữ “Tô”. Tiểu Bạch mím môi báo cáo tình hình.

Tôi thấy ớn lạnh. Không phải là đàn em của Tô Khải Bạch đấy chứ hả? Đang nghĩ vậy thì Trần Đường lên tiếng:

“Đệ nghĩ người đến là Tô Khắc, đường đệ của Tô Khải Bạch. Tình hình triều đình Bắc Tề đệ không rõ lắm. Nhưng nghe nói Tô Khải Bạch cũng giống đại ca, không có xuất thân hiền hách. Có thể anh ta muốn người trong dòng họ mình có thể lập công trạng, gây dựng uy thế trong triều”.

À, cũng tương tự với việc tôi muốn giúp đỡ Trần Ninh đây mà.

“Quan hệ giữa hai người đó thế nào?”.

“Nghe nói rất tốt. Tô Khải Bạch không có em trai ruột. Mà Tô Khắc có vẻ cũng rất có tài. Có thể nói bọn họ thân thiết không khác gì huynh đệ ruột thịt”.

Tôi ngoác miệng ra cười. Trần Đường gật gật khoe miệng nhìn tôi với ánh mắt như muốn nói: Đại ca lại này ra gian kế ác độc gì nữa đây? Tôi ngoắc Tiểu Bạch lại gần thì thầm:

“Giao cho cậu một nhiệm vụ quan trọng. Bắt cóc Tô Khắc!”.

“Bắt không được có thể giết luôn không?”. Tiểu Bạch mặt lạnh tanh hỏi lại.

“Không được giết! Phải bắt sống, anh ta phải lành lặn mới có giá trị làm con tin chứ!”.

“Thuộc hạ rõ rồi. Vậy còn việc vận chuyển lương thảo?”.

Tôi nghĩ một chút rồi nói:

“A Đường, đội thân vệ giao cho đệ”.

Việc vận chuyển lương thảo do đội thân vệ đảm nhận. Trần Đường sẽ chỉ huy bọn họ. Trong tay tôi có hai vạn quân. Thẩm Bác và Lục Ca mỗi người chỉ huy một vạn binh sĩ có trách nhiệm đánh úp ba vạn quân địch. Tôi không cần trực tiếp xông lên phía trước. Chắc, con người ta một khi rảnh rồi liền có thời gian nghĩ đến những chuyện mờ ám. Tô Khải Bạch, anh đừng trách tôi. Ai bảo em họ của anh tự dẫn xác tới. Không bắt thì phí quá!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Giết “Bồ Tát”

Gần cuối giờ Dần, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi. Tôi hít sâu một hơi, gọi binh lính truyền tin cho Lục Ca và Thẩm Bác. Thời điểm này quân địch hẳn là đang ngủ ngon lắm đây. Tôi ngồi ở chỗ vừa có thể giấu mình vừa thuận tiện quan sát tình hình bên dưới. Nuốt xuống miếng lương khô cuối cùng, tôi quay đầu dặn dò Tiểu Bạch:

“Lát nữa Lục tướng quân sẽ giúp cậu cô lập Tô Khắc, cậu phối hợp với anh ta, ra tay phải nhanh đấy nhé!”.

Tiểu Bạch không nhiều lời, đáp vâng rồi xuất phát đến vị trí mai phục. Nơi tôi đang đứng là rừng cây nhỏ phía trên thung lũng. Bên dưới là kẻ địch đang say ngủ. Phải hành quân dài ngày bọn họ có lẽ là rất vất vả, mệt đến chết đi được ấy chứ. Xin lỗi nhé! Tôi chép miệng, giương cung bắn mũi hỏa tiễn đầu tiên nhắm vào lều trại ở giữa. Ngay sau hiệu lệnh của tôi, một rừng mưa tên phùng phục lửa phóng xuống thung lũng. Những binh sĩ này bị ngăn cấm đốt lửa ba ngày đêm liên tục, bị giày vò bởi cái lạnh đã khiến bọn họ ức đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi. Đòn phủ đầu này vừa giúp bọn họ xả giận, vừa làm sĩ khí tăng cao ngàn ngút.

Tiếng la hét của quân Bắc Tề như hồi chuông điểm cho một cuộc chiến đẫm máu. Kẻ địch chỉ vừa chạy ra khỏi lều lập tức bị trận mưa tên thứ hai, thứ ba rơi xuống đầu. Tôi đã hạ lệnh từ sớm, đội cung thủ chỉ được phép nhắm vào lều trại, tránh xa những chiếc xe vận chuyển lương thực.

Âm thanh hoảng loạn nhỏ dần. Tôi nhếch môi. Có vẻ Tô Khắc đã trấn áp được binh sĩ Bắc Tề, phản ứng cũng thật mau lẹ. Nhưng anh có xoa dịu thế nào cũng chỉ trấn an được con người, có tài giỏi đến đâu cũng chẳng thể điều khiển được bản năng của động vật.

“Lệnh cho đội cung thủ nhắm vào lũ ngựa”.

Binh sĩ truyền tin chấp tay nhận mệnh, lập tức lên ngựa phóng đi. Chưa đầy một khắc đồng hồ sau, tiếng ngựa hí pha lẫn với tiếng la đau đớn của con người so với lúc này còn thảm thiết hơn. Lửa là điểm yếu trí mạng của loài ngựa, cho dù là ngựa hoang hay ngựa được huấn luyện thì cũng như nhau cả thôi. Hơn vạn con ngựa chạy loạn, giẫm đạp lên bộ binh Bắc Tề. Những kỵ binh cố gắng điều khiển chúng nhưng hỏa tiễn vẫn ập xuống không ngừng. Lũ ngựa đã hoàn toàn mất kiểm soát. Chúng hất văng những kỵ binh cố gắng leo lên người mình, giẫm lên những binh lính bất lực dưới đất. Đây không phải là trận chiến giữa chừng ứng biến, thứ mà tôi chuẩn bị sớm nhất, nhiều nhất chính là những mũi tên tẩm dầu. Hai mươi vạn binh sĩ được lệnh của tôi, mỗi ngày đều tập trung chế tạo thứ vũ khí không khó làm này. Tất nhiên không thể quên công Mạc Triết đã phối hợp cung cấp nguyên vật liệu, toàn bộ xưởng rèn trong thành đều bí mật “tham gia sản xuất”. Dưới đồng nước bọt của Lạc Doanh, binh sĩ đã vót tên như điên. Mà lúc này đây, tác dụng của quá trình chuẩn bị còn vượt qua cả sự mong đợi.

Âm thanh chết chóc như muốn xuyên thủng màng nhĩ. Mắt tôi bị ánh lửa nhuộm đỏ rực. Những kẻ bỏ mạng bên dưới kia là quân Bắc Tề, kẻ địch của hoàng đế thanh niên, của Chu Quốc. Bọn họ với tôi chỉ là người xa lạ, không có thù oán. Việc tôi làm cho dù có khoắc lên cái tên hoa mỹ thế nào thì bản chất vẫn là một tội ác. Tôi có thể thuyết phục mình, đây là bất đắc dĩ, là không còn cách nào khác. Nhưng tôi đã giết bọn họ. Đó là sự thật, rõ ràng và chân thực không thể chối cãi. Sau hôm nay, cái danh Bồ Tát của Trần Ngạn e là sẽ bị chôn vùi dưới đồng thi thể tầng tầng lớp lớp nơi này.

Tô Khắc, anh sẽ làm thế nào đây? Bỏ lại lương thảo rồi dẫn quân ra khỏi thung lũng? Hay là liều chết bảo vệ số quân lương quan trọng cùng với danh dự của bản thân, danh dự của họ Tô? Anh chọn thung lũng để đóng quân vì những xe lương thực và đội kỵ binh áp tải chỉ có thể đóng ở nơi rộng rãi thoáng đãng. Chính vì thế nên việc mai phục của tôi lại càng thuận tiện. Mấy người có muốn xông lên cũng không thể.

Đội hình quân Bắc Tề có sự thay đổi. Dường như Tô Khắc đã nhìn ra ý đồ của tôi là cướp chứ không phải đốt lương thảo. Anh ta dùng cờ hiệu chỉ huy quân sĩ tập trung đến chỗ những xe lương thực, muốn dùng nơi đó như một vòng tròn an toàn tránh khỏi hỏa tiễn. Quả nhiên là có tác dụng. Một binh sĩ truyền tin chạy đến chỗ tôi hỏi:

“Nguyên soái, Thảm tướng quân hỏi có nên dẫn binh xông xuống không ạ?”.

Tôi vừa định lệnh cho bọn họ chuyển sang dùng tên thường thay cho hỏa tiễn thì trông thấy mé bên phải một trận mưa tên trút xuống. Là những mũi tên không mang lửa. Tôi hét cảnh:

“Nói Thảm tướng quân học tập Lục tướng quân kia kia”.

Binh sĩ nọ ngẩn ra một chút sau đó liền hiểu ý, phóng lên ngựa chạy đi truyền lệnh. Sau hai khắc đồng hồ, kết quả có vẻ không được khả quan. Tô Khắc bố trí đội hình phòng thủ quả là có chút đáng nể cộng thêm tầm bắn quá xa nên lực lẫn độ chính xác của những mũi tên không có trợ giúp của lửa thì chẳng còn nhiều tác dụng. Thứ duy nhất thu được là vị trí của Tô Khắc. Đã đến lúc Tiểu Bạch ra tay rồi đây. Tôi quay đầu nhìn hai binh sĩ đã đợi lệnh ở bên cạnh này giờ:

“Truyền lệnh: Toàn quân xông xuống thung lũng. Ai bắt sống được Tô Khắc, thăng liền hai cấp”. Hai người đồng loạt đáp lời rồi leo lên mình ngựa. Tôi bổ sung thêm một câu: “À, bảo Lục tướng quân đừng có mà lười biếng đấy nhé!”.

Lục Ca, Tiểu Bạch. Bát com của tôi trông cậy vào hai người cả đấy!

Trận giáp công kéo dài gần hai canh giờ, đến trưa mới kết thúc. Tôi vốn chỉ định bắt cóc Tô Khắc và cướp lương thảo. Nhưng kẻ địch lại chống trả quyết liệt, chết cũng không bỏ chạy. Ba vạn quân Bắc Tề bị tiêu diệt hoàn toàn. Ánh mặt trời gay gắt có chút chói mắt. Tôi dựa lưng vào thân cây, trượt người ngồi phịch xuống. Dù không trực tiếp tham gia chém giết thế mà lại có cảm giác lòng bàn tay dính đầy máu thịt nhầy nhụa. Tôi kéo vạt áo choàng lau hai bàn tay mướt mồ hôi. Nặng nề thở hắt ra một hơi.

Tiểu Bạch áp giải tướng địch bị trói như cái bánh chưng tới trước mặt tôi. Tô Khắc nằm trên mặt đất, mình mẩy lấm đầy bụi đất và máu tươi, mắt đỏ ngầu nhìn tôi. Từ cái miệng bị nhét giẻ phất ra âm thanh găm giữ như con thú. Tôi một mắt phất tay.

“Không cần giới thiệu anh ta với tôi đâu, mang đi đi. Giao cho đội thân vệ đem người này với lương thảo trở về đại doanh trước”.

Tôi ra hiệu cho hai binh sĩ lôi Tô Khắc tới chỗ Trần Đường. Cánh tay Tiểu Bạch vẫn đang nhỏ máu tí tách, tôi vỗ vai cậu ta:

“Cậu nghỉ ngơi bằng bỏ vết thương đi”.

Dọn dẹp chiến trường, chôn cất binh sĩ chết trận xong xuôi đã là đầu giờ Thân. Tôi tập hợp toàn quân, hạ lệnh:

“Tôi biết mọi người đều mệt mỏi cả rồi, nhưng chúng ta phải lên đường ngay lập tức. Những ai bị thương thì lên ngựa, ai lành lặn thì đi bộ. Có ý kiến gì không?”.

“Không có”. Gần hai vạn người đồng thanh hô lớn.

Cho dù chết hơn một ngàn người, song lần này là bọn tôi thắng áp đảo nên tâm trạng binh sĩ có vẻ rất tốt. Tiểu Bạch dắt Dương Quá đi tới. Tôi nhú mày nhìn cậu ta.

“Đã bảo cậu tự lo cho mình là được. Không cần theo bên cạnh tôi đâu”.

“Đội thân vệ chỉ còn mình thuộc hạ ở đây. Từ Tuyệt phải bảo vệ ngài”.

“Lên ngựa đi. Tôi lệnh cho cậu đấy!”.

Tôi đã không tham chiến, đầu thế mặt dày để “thương binh” đi bộ còn mình thì ung dung cưỡi ngựa trở về. Tiểu Bạch vẫn bất động như tượng. Lục Ca đi tới sai binh sĩ đứng gần nhất:

“Đặt một con ngựa cho Tiểu Bạch”.

Anh ta lại quay sang nhếch môi với tôi:

“Dương Quá của đệ có chịu để ai cưỡi bao giờ. Lên ngựa đi. Chúng ta không thiếu ngựa đâu”.

Tôi nhìn Dương Quá kiêu ngạo đứng bên cạnh. Con ngựa này quả thật là có chút cá tính, thế nên tôi mới đổi tên cho nó thành Dương Quá. Một phần cũng vì cái tên “Tiểu Xú” mà Trần Ngạn đặt đến là khó nghe. Tôi leo lên ngựa dẫn đầu đoàn quân phóng hết tốc lực trở về. Tuy rằng khả năng Tô Khải Bạch kéo quân đến truy sát không lớn, nhưng đề phòng vạn nhất vẫn hơn. Nếu anh ta đưa đại quân đến thật thì bọn tôi cảm chắc phản chết.

Tiểu Bạch cưỡi ngựa chạy song song bên cạnh, lo lắng hỏi:

“Nguyên soái, liệu bọn họ có cảm chân được Tô Khải Bạch không?”.

Tôi gật mạnh đầu:

“Chắc chắn là được”.

Trần Ninh tuy rằng nóng tính nhưng tôi để Khương Dương chỉ huy. Người này tính tình trầm ổn có thừa, sẽ ngăn không cho Trần Ninh ham chiến. Hơn nữa tôi cũng đã chuẩn bị phương án để bọn họ rút lui an toàn. Hắn là không có vấn đề gì. Thứ phải lo còn ở phía trước. Tô Khải Bạch bị tôi chơi cho một vỏ đầu như vậy, nhất định sẽ đáp trả lại.

Mà đại nguyên soái quân chinh Bắc – Trần Ngạn, từ nay về sau đã không còn là một tướng quân được người người ca tụng là Bò Tát nữa rồi. Một trận đánh ngắn ngủi, chôn vùi ba vạn quân địch. E là Trần Ngạn trong mắt Ngũ Quốc sẽ được gọi bằng một cái tên mới: sát tướng! Cũng chẳng có vấn đề gì, đầu sao tôi đã sớm không ưa cái danh Bò Tát này ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thu Hoạch

Chiều tối ngày 19 tháng 11, bọn tôi đuổi kịp đội thân vệ áp tải lương thảo đi trước. Nghỉ ngơi một đêm, hôm sau lại phóng hết tốc lực trở về. Đến được thành Nhữ Bình là trưa ngày 21 tháng 11.

Trần Ninh cùng những quan quân khác đợi sẵn trước cổng thành. Vì không biết chính xác ngày nào đội quân áp tải lương thảo của địch sẽ đến Huyết Cầu nên tôi đã lệnh Khương Dương tấn công quấy rối Tô Khải Bạch vào ngày 17. Bọn họ trở về trước tôi vậy hẳn là mọi việc đều thuận lợi. Trần Ninh thấy tôi lãnh lặn thì cười tươi rói, thấy Tiểu Bạch bị thương lại cười càng nham hiểm hơn. Mỗi hận với Tiểu Bạch từ chuyện tỷ thí lần trước xem ra vẫn chưa nguôi chút nào. Tôi giục đám quan quân:

“Đều lên ngựa cả đi. Chúng ta về đại doanh trước rồi nói”.

Trần Ninh đi theo bên cạnh, liến thoắng không ngừng:

“Nhờ kẻ của đại ca, bọn đệ ngay cả một người cũng không bị thương. Huynh không nhìn thấy vẻ mặt tên họ Tô đó, đúng là đáng tiếc. Hắn muốn đuổi theo lắm mà có được đâu. Giờ chắc bọn chúng đã nhận được tin lương thảo bị chúng ta cướp sạch. Không biết Tô Khải Bạch có tức quá rồi ngất luôn không đây. Ha ha”.

Tôi lắc đầu cười. Lần này từ đầu đến cuối đều dựa vào một chữ: LỪA. Đánh cướp lương thảo dùng hỏa tiễn phát huy tối đa ưu thế. Bên Trần Ninh cũng tương tự, sau khi dùng hỏa tiễn bắt ngờ tấn công đại doanh của Bắc Tề thì rút lui. Nếu Tô Khải Bạch chặn chừ thì tiếp tục công kích, dụ anh ta đuổi theo. Sau đó phóng hỏa đốt cháy phong tỏa cả hai con đường độc đạo đã bố trí sẵn vật liệu dẫn cháy. Một đường là nơi thông tới thành Nhữ Bình. Đường còn lại là nơi đi tới Huyết Cầu. Tôi hầu như đã dùng sạch số dầu hỏa của cả thành Nhữ Bình cho chiến dịch này. Trận này có thể nói tôi may mắn chiếm được “thiên thời địa lợi nhân hòa”. Nhờ mặt thám của Lục Ca mới có được tin tức để sớm chuẩn bị. Lợi dụng yếu tố bất ngờ khiến địch không kịp trở tay. Nhờ trời không mưa không tuyết mới có thể đốt lửa thành công. Nhờ địa hình vắng vẻ không ở gần thành trấn, không sợ ảnh hưởng đến dân chúng. Nếu thiếu một trong ba điều kiện trên thì e là mọi chuyện không suôn sẻ như vậy, binh sĩ Chu quốc cũng không đơn giản chỉ chết một ngàn người.

Trong lều lớn của đại doanh, ai nấy đều mang vẻ mặt vui mừng. Đặc biệt là Trần Ninh và Lạc Doanh. Bởi vì hoàng đế Bắc Tề hào phóng với quân đội của ông ta nên số lương thảo cướp được lần này đối với bọn tôi mà nói là món lợi không hề nhỏ. Tôi mời quan quân ngồi xuống. Có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ làm tôi cảm giác như trút được gánh nặng vậy. Một quan quân nhu ở bên ngoài xin phép vào báo cáo. Tôi cười gật đầu:

“Cho vào”.

Binh sĩ trẻ tuổi tiến vào hành quân lễ rồi đồng dục hô lớn:

“Bẩm nguyên soái. Số quân lương lấy được gồm có: một trăm xe lương thực, tám mươi xe quần áo, hai mươi xe thuốc. Ngoài ra còn mười xe nhu yếu phẩm như: chất đốt, muối, than, rượu, thịt bò khô... Tổng số thu hoạch là hai trăm mười xe. Số hư hại là không đáng kể”.

Lạc Doanh dùng ống tay áo lau miệng, cười đến mức cả người lắc lư.

“Tuyệt quá! Có số lương thảo này thì không chỉ mùa đông không cần lo mà cả mùa xuân năm sau đại quân cũng có thể thoải mái rồi”.

Thẩm Bác đặc ý nói:

“Đó là đương nhiên. Mấy cỗ xe này không phải cỗ xe vận chuyển thông thường đâu. Nếu binh sĩ bình thường phải hai mươi người hợp sức mới đẩy đi nổi. Ấy vậy mà đội thân vệ của nguyên soái chỉ cần bốn, năm người là đẩy được một xe to. Mùa đông này quân Bắc Tề có khi khóc gọi mẹ không biết chừng. Ha ha”.

Những người khác càng nghe càng mừng rỡ. Tội hăng giọng, nghiêm túc nhìn bọn họ:

“Tôi không muốn làm hỏng tâm trạng của mọi người. Nhưng vì sự ích kỷ của Trần Ngạn mà một ngàn một trăm mười bảy binh sĩ đã phải hi sinh tính mạng”.

Việc đánh cướp lương thảo hoàn toàn là ý của tôi. Thật ra nếu không cướp thì đại quân hoàn toàn không thiếu lương thực, trận đánh này không phải là bắt buộc mà xuất phát từ đề nghị cá nhân. So với ba vạn quân Bắc Tề thì hơn một ngàn binh sĩ bỏ mạng tại Huyết Cầu càng khiến tôi có cảm giác tội lỗi. Suốt quãng đường trở về tôi luôn tự hỏi, trận đánh này có thật sự cần thiết hay không?

“Nguyên soái nói gì vậy. Bọn thuộc hạ đều vui mừng vì có thể thắng trận mà. Từ khi quân Bắc Tề kéo tới đến nay, chúng ta hầu như đều bị bọn chúng trấn áp. Trước giờ mỗi lần ra chiến trường, số quân trở về lúc nào cũng chỉ còn một nửa, dù thắng lớn nhiều lắm sống sót được bảy phần. Ngài có thể tiêu diệt toàn bộ ba vạn quân địch, đem lại thắng lợi lớn cho binh sĩ. Đã vậy còn cho Tô Khải Bạch và Bắc Tề quân tôn thất đáng sợ như thế. Thuộc hạ không dám nói những lời có lỗi với các huynh đệ đã hi sinh, nhưng quả thật chưa từng có trận nào quân ta thắng áp đảo như lần này. Hi sinh của bọn họ là cần thiết. Nếu người chết là mặt tướng thì mặt tướng cũng không hối hận. Tôi tin là các huynh đệ đó đều nghĩ giống mình”.

Quách Đông cũng lên tiếng:

“Thẩm tướng quân nói không sai. Nếu quân ta chỉ ngồi yên không làm gì thì đầu năm sau tình hình sẽ rất khó đối phó. Ưu thế của quân địch quá lớn. Có thêm ba vạn quân đồng nghĩa với việc trong tay Tô Khải Bạch sẽ có ba mươi ba vạn, cho dù chúng ta có mượn được trợ sức của binh sĩ trong thành thì phần thắng cũng không cao. Lão hủ đầu quân luôn hi vọng có thể giúp sức cho một nguyên soái tài đức. Bản lĩnh của ngài khiến lão hủ vừa kính trọng vừa thấy tự hổ thẹn không thôi”.

Những người khác đều phụ họa theo. Nhìn ánh mắt kiên định, đầy nhiệt huyết của bọn họ khiến tôi thấy lúng túng. Ngay cả Khương Dương có cũng biểu cảm rất khác bình thường. Tôi cười chịu thua.

“Được. Sau này tôi sẽ không nói mấy lời tự trách vô nghĩa như vậy nữa. Nhưng mà những binh sĩ hi sinh trong trận chiến cần được đền đáp xứng đáng. Lạc Doanh, hai trăm mười xe quân lương toàn bộ đều giao cho cậu phụ trách. Ưu tiên phân thưởng cho người nhà của binh sĩ hi sinh và những binh sĩ tham gia chiến dịch lần này trước. Có ai có ý kiến gì không?”.

“Không có”. Đám quan quân đồng thanh hô to.

Chỉ có Lục Ca là bĩu môi:

“Nếu lần nào đánh nhau xong đệ cũng làm cái lễ truy điệu thế này thì quân sĩ sẽ ủy mị suốt ngày sụt sùi khóc lóc đấy”.

Tôi lườm. Tên này hễ mở miệng là lại thấy khó ưa thật. Kể cả không mở miệng cũng thấy không ưa nổi! Những người khác đã quen với cách nói chuyện của Lục Ca, chỉ lắc đầu cười. Tôi gọi Tiểu Bạch phân phó:

“Lần này cậu và đội thân vệ đều lập công không nhỏ. Trở về đường thương cho khỏe đi. Tô Khắc giao cho thân vệ các cậu canh giữ, nhớ trông coi cho cẩn thận”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”. Tiểu Bạch nghiêm cẩn đáp rồi nghe lời rời đi.

Ngụy Quân hai mắt sáng bừng nhìn tôi hỏi:

“Nguyên soái vừa nói bắt được Tô Khắc? Là Tô Khắc, đường đệ của Tô Khải Bạch? Nổi danh là hổ tướng, có thể một mình địch lại trăm người, tay nhẹ nhàng múa long đao nặng bảy mươi cân?”.

Ngụy Quân có vẻ đánh giá rất cao Tô Khắc. Chả trách mà Lục Ca với Tiểu Bạch phải chật vật lắm mới bắt sống được anh ta. Tôi chỉ vào Lục Ca bên cạnh, ý bảo muốn biết thì cứ hỏi tên yêu quái này đi.

“Lục tướng quân, có thật vậy không?”.

Không chỉ Ngụy Quân mà những người khác cũng sốt sắng đợi câu trả lời. Song Lục Ca chỉ ừ hừ rồi nhún vai với điệu bộ chẳng có gì quan trọng. Thế nhưng cái nhún vai này lại khiến tôi giật nảy mình. Lấy cớ cần nghỉ ngơi tôi cho quan quân giải tán, tối sẽ mở tiệc ăn mừng chiến thắng sau. Người đều đi cả rồi. Lục Ca cũng toan đứng dậy. Tôi ấn anh ta ngồi xuống ghế rồi gọi binh sĩ đi mời quân y đến. Lục Ca ngó tôi từ đầu xuống chân, tỉnh bơ hỏi:

“Đệ bị thương lúc nào vậy?”.

Tôi làm quái gì có tham gia đánh nhau mà thương với tích. Quân y vừa vén lều bước vào tôi liền quay đầu gục Lục Ca:

“Cối áo!”.

Anh ta nhướn mày, miệng mím mím cười với vẻ mặt ám muội. Quân y trẻ tuổi thấy vậy lùi về phía sau, lắp bắp:

“Thuộc... thuộc hạ... ra ngoài trước...”.

Tôi nổi giận quát:

“Còn không mau trị thương cho Lục tướng quân!”.

Người nọ lúc này mới “à” lên vội vàng đi tới. Lục Ca đúng là tên yêu quái, nếu không phải vô tình phát hiện thì tôi cũng không nhận ra anh ta bị thương. Quân y băng bó xong rời khỏi lều, tôi chép miệng:

“Tô Khắc đó khó đối phó đến vậy sao?”.

Tôi chưa từng giao đấu với Lục Ca nhưng anh ta so với Tiểu Bạch chỉ hơn chứ không kém. Chỉ là bình thường anh ta đều mang dáng vẻ ẻo oải biếng nhác. Không phải anh ta cố ý giấu tài, chẳng qua anh ta không thích so tài mà thôi. Bản lĩnh Lục Ca khó lường. Tô Khắc lại có thể lấy một địch hai, hơn nữa còn là hai cao thủ. Vậy mà đồng thời khiến cả Tiểu Bạch lẫn Lục Ca mang thương tích. Tôi thấy có chút tò mò, không rõ Tô Khắc so với đường huynh của mình thì kém hơn hay lợi hại hơn?

“Lần này đệ đúng là may mắn”.

Câu nói không đầu không đuôi của Lục Ca khiến tôi rất bất ngờ. Anh ta bình thường chẳng hứng thú bàn luận việc quân cơ mà? Tôi ngồi xuống chống tay lên bàn con, làm ra vẻ suy nghĩ dữ lắm xong mới quay sang nhìn Lục Ca bên cạnh mà gật mạnh đầu:

“Chắc là ở hiền gặp lành, người tốt nên có số hưởng”.

Lục Ca ôm bụng cười to. Anh ta cười chán chê mới xoa thái dương mà nhếch môi nói:

“Đệ nên biết ơn người đến lần này là Tô Khắc. Kẻ này hữu dũng vô mưu, so với A Ninh còn giống đầu gỗ hơn. Sau đợt mưa hỏa tiễn đầu tiên nếu anh ta chỉ huy kỵ binh dàn trận phía trước thì bộ binh sẽ không đến mức rối loạn. Sau đó đệ theo tình hình sẽ tập trung nhắm vào lỗ ngựa. Lúc ấy bộ binh đã ổn định, chỉ việc cho kỵ binh chia làm hai cánh. Tồn thất có, nhưng nhỏ. Kế tiếp bắn tên đáp trả chúng ta. Tuy bên ta có rừng cây che chắn song tầm bắn là như nhau, ít ra có thể giữ được sĩ khí”.

Tôi vuốt cằm làm bộ gật gù. Lục Ca híp mắt:

“Sai lầm thứ hai của anh ta là khi phát hiện đệ có ý cướp lương thảo, anh ta lại không lui binh. Ngược lại cố sống cố chết bảo vệ. Đúng là đệ đã đánh vào tâm lý của kẻ địch, nếu không phải Tô Khắc mà là kẻ khác thì cũng không thể không coi trọng số quân lương đó. Chỉ là kẻ khác sẽ khôn ngoan lựa chọn lui binh trước, đợi chúng ta áp tải giữa đường thì đánh lên giành lại. Với số binh lực hai bên cộng thêm thân thủ của Tô Khắc, anh ta vẫn chiếm ưu thế hơn. Dù không nhất định thắng thì giữ chân chúng ta đợi Tô Khải Bạch mang quân đến cứu viện là ổn. Đáng tiếc là tên đó vì cậy mạnh nên mới cho rằng có thể thủ thành công. Đệ nói xem, nếu không may mắn gặp được Tô Khắc thì đệ sẽ làm gì?”.

Tôi thật sự rất hài lòng với biểu hiện của đồng chí Tô Khắc. Thế nhưng không phải anh ta mà là kẻ khác cũng chẳng sao. Chỉ là Tô Khắc cho tôi thắng lợi dễ dàng và nhanh chóng hơn mà thôi.

“Nếu đối phương dùng ưu thế kỵ binh có lẽ sẽ phiền phức hơn thật. Nhưng chỉ cần lấy hư làm thực, vờ đốt lương thảo. Tôi đảm bảo chỉ vài trận hỏa tiễn nhỏ nhỏ nhắm vào chỗ trạm cổ xe đó, bọn chúng sẽ hốt hoảng mà chạy tới che chắn. Có dùng hư chiêu hay không sẽ tùy tướng địch là ai, chẳng có gì bất lợi cả”.

Chủ yếu vẫn là tôi đã sớm có chuẩn bị, lại thêm yếu tố bất ngờ. “Công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý”. Thay vì nói tôi may mắn thì nên thông cảm cho Tô Khắc gặp xui xẻo. Lục Ca vẫn dùng ánh mắt nửa thâm ý nửa khiêu khích thấy tôi phát ghét.

“Nếu đối thủ khó đối phó hơn, như Tô Khải Bạch chẳng hạn thì tôi chỉ việc đốt sạch đồng lương đó rồi rút quân cũng đủ khiến bọn chúng khốn đốn tới sang năm. Thuận lợi thì cướp, không xuôi thì bỏ”. Tôi gãi gãi mũi. “Nói đi nói lại vẫn là nhờ có tin tức tình báo của anh”.

Lục Ca nhìn tôi chăm chú.

“Tô Khắc khiến tôi có cảm giác anh ta giống hệt đệ trước kia. Đệ vẫn là đệ khi trước... kết quả thắng thua sẽ rất khó nói. Chỉ chắc chắn một điều đệ sẽ

lao vào quyết đấu một mắt một còn với đối phương. Rút cục thay vì đệ gọi quân y cho tôi có lẽ ngược lại tôi phải gọi quân y tới cứu mạng đệ”.

Lần này quả thật tôi không hề tham gia, từ đầu chí cuối chỉ đứng nơi an toàn chỉ tay năm ngón. Trong lòng có chút ngại ngùng...

“Lão Lục, có phải anh thấy tôi rất hèn nhát?”.

Cứ nghĩ anh ta sẽ như mọi lần, dùng lời nói châm chọc để trêu tức tôi. Song khi ngẩng đầu thì lại trông thấy Lục Ca cười rạng ngời, đôi mắt trong veo như một đứa trẻ. Trong ký ức của tôi cũng tồn tại một người có gương mặt như vậy.

“Như bây giờ rất tốt. A Ngạn của hiện tại khiến tôi thấy an tâm”.

Đang lúc tôi còn ngẩn người thì Lục Ca lại bồi thêm một câu:

“Đáng tiếc võ nghệ đúng là tệ hại”.

Tên yêu quái nhà anh không đim người khác thì ăn không ngon hả?!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Được Và Mất

Trải qua một trận chiến, cho dù không trực tiếp cầm đao thì hai tay vẫn có cảm giác dính nhớp khó chịu. Tiếng la hét của những binh sĩ chết trận vẫn vang vọng bên tai. Cứ thế này e là chẳng thể nào chợp mắt nổi. Tôi chán nản ngồi dậy đi đến bên bàn mở hũ rượu mang về từ bữa tiệc lúc nãy uống một hơi cạn tới đáy rồi quay về giường nằm xuống, đợi hơi men ngấm vào người, dùng nó để ru ngủ bản thân. Không rõ ngủ được bao lâu, chợt nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài, còn đang mang giày đã trông thấy một thân vệ hấp tấp chạy vào bẩm báo:

“Nguyên soái, cháy rồi!”.

“Cái gì?”.

“Những xe lương thực, toàn bộ đều bị đốt, lửa đang cháy lớn. Mọi người đang dập lửa nhưng...”.

Cậu ta còn chưa kịp nói hết câu, một thân vệ khác đã theo sau vào, bộ dạng so với người trước càng hốt hoảng hơn.

“Bẩm nguyên soái, tù binh đã trốn thoát mất rồi”.

Lần này tôi chẳng còn hơi sức đâu mà hỏi lại, vội vàng mang giày chạy ra bên ngoài. Phía xa ánh lửa rọi sáng cả một vùng kèm theo mấy cột khói lớn màu đen bốc lên cao ngút, mùi dầu hắc theo gió phân tán khắp nơi. Binh sĩ vừa hô dập lửa, vừa ho sù sụ. Khi tôi chạy đến nơi, hơn hai trăm cỗ xe đang bị lửa ngẫu nhiên. Dùng mắt cũng đoán được, có dập được lửa thì e số lương thực và nhu yếu phẩm cũng không còn lại bao nhiêu. Lạc Doanh ôm đầu vừa gào khóc vừa chửi mắng. Nhớ ra việc quan trọng hơn, tôi xoay người đi đến chỗ giam giữ Tô Khắc. Vừa đến nơi đã trông thấy mấy thân vệ, kẻ bị thương người mất mạng được đặt trên cán mạng đi. Tôi lướt qua bọn họ, xông thẳng vào lều.

Bên trong chỉ còn mình Tiểu Bạch mặt tái mét ngồi dưới đất, máu tươi từ cánh tay tí tách từng giọt như mưa rơi từ mái hiên, nhỏ xuống đất. Tiểu Bạch ôm cánh tay bị thương, dập đầu sát đất, không dám ngẩng lên.

“Thuộc hạ vô dụng, xin nguyên soái trách phạt”.

Tôi đi tới trước mặt cậu ta, nghiêng răng nhìn xuống.

“Nói! Rút cục xảy ra chuyện gì? Chẳng phải bảo thân vệ các cậu trông coi cẩn thận Tô Khắc hay sao?”.

“Là Tô Khải Bạch dẫn người tới”.

Tôi ngẩn ra.

“Tô Khải Bạch?”.

“Thuộc hạ nghe Tô Khắc gọi kẻ đó là đại ca. Hắn chỉ mang theo khoảng hai mươi người nhưng không ai can nổi. Lý đội trưởng đã dẫn người truy bắt...”.

Tôi lão đảo, ngồi phịch xuống đất cười khò. Tiểu Bạch cùng nhiều người như vậy còn không làm gì được, Lý Thiên Ngôn cho dù đuổi kịp e là cũng chẳng ngăn nổi hai huynh đệ đó, nói gì đến chuyện bắt về. Trong lúc tôi mơ mơ màng màng, dùng rượu giải sầu, kẻ địch đã thân không biết quý không

hay mà đột kích. Không ngờ Tô Khải Bạch kia lại dám liều mạng như vậy. Anh ta dùng chính những thùng chất đốt trên những cỗ xe để phóng hỏa. Khi người của tôi lo chú ý vào chuyện dập lửa cứu đồng lương thực, Tô Khải Bạch đã âm thầm đánh nhanh rút gọn, cứu người đi mất. Cuối cùng thì một ngàn một trăm mười bảy binh sĩ tử trận, còn có những thân vệ vừa hy sinh; tôi dùng mạng sống của bọn họ đổi lại được cái gì vậy?

”Nguyên... soái...“.

Tiểu Bạch khe khẽ gọi. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, cười nhạt. Nguyên soái? Tôi thì có tư cách gì làm nguyên soái. Trong bụng hết lần này đến lần khác rủa xả Trần Ngạn ngu ngốc, nhân từ đến mức làm liên lụy người khác. Kết quả, bây giờ tôi thế nào? Còn ngu ngốc hơn cả Trần Ngạn, vô dụng tặc trách hơn cả Trần Ngạn. Tiểu Bạch vẫn dùng ánh mắt lo lắng nhìn tôi, tôi nặng nề thờ dài.

”Đứng dậy đi, tìm quân y băng bó vết thương cho tốt. Đối phương là Tô Khải Bạch, không thể trách cậu được“.

Tiểu Bạch mím môi, nhỏ giọng đáp vâng. Tôi vừa đứng dậy đã nghe bên ngoài có người gọi.

”Nguyên soái có đến đây không?“.

Một thân vệ đáp lời: “Có, nguyên soái ở bên trong“.

Không đợi binh sĩ kia đi vào, tôi nhanh chóng bước ra khỏi:

”Có chuyện gì?“.

”Bẩm nguyên soái, Trần giáo úy dẫn một trăm người đuổi theo kẻ địch rồi“.

Trần Ninh? Tôi túm cổ áo binh sĩ, tức giận suýt không thở nổi.

”Cái gì? Đi được bao lâu rồi?“.

”Ngay sau khi Lý thân vệ xuất phát, nói là không thể để tướng địch chạy thoát, nhân cơ hội bất bằng được cả hai người Tô Khải Bạch và Tô Khắc. Trần tướng quân... cũng vừa dẫn người ra khỏi thành rồi ạ“.

”Làm càn!“.

Tôi tức muốn chửi thề. Ngay cả Trần Đường cũng đuổi theo? Chết tiệt. Tô Khải Bạch là có chuẩn bị mà tới, sao có thể không bố trí mai phục. Trần Ninh, Trần Đường mang theo nhân số ít ỏi, một khi rơi vào bẫy không chết cũng bị bắt làm con tin. Tôi giục một thân vệ dắt Dương Quá tới, vừa vặn trông thấy Khương Dương chạy đến, liền hạ lệnh:

”Khương tướng quân phụ trách cứu hòa, bố trí canh phòng. Toàn doanh giới nghiêm, đề phòng quân địch tập kích. Điều thêm người đến bốn cổng lớn, thắt chặt an ninh toàn thành. Sau khi tôi rời thành, ngăn cấm tự ý mở cổng. Kẻ nào trái lệnh, chém không cần hỏi“.

”Tuân lệnh“.

Lục Ca cũng khoác áo muốn leo lên mình ngựa. Thời gian gấp rút, tôi không rảnh đôi co dài dòng với anh ta, liền quát binh sĩ dắt ngựa của Lục Ca:

”Còn không mau đưa Lục đại nhân về lều dưỡng thương“. Thấy anh ta định mở miệng, tôi nghiêm giọng: “Đại doanh không thể không có người quản, phó nguyên soái, đây là mệnh lệnh! Còn nữa, công thành sau giờ giới nghiêm không thể vô duyên vô cớ mở ra. Nói Ngụy Quân điều tra cho rõ“.

Lục Ca thờ dài rồi khỏi yên ngựa. Tôi mang theo hai tiểu đội, gấp rút rời khỏi đại doanh. Lòng nóng như lửa đốt, chỉ sợ không kịp ngăn cản. Nếu hai huynh đệ họ Trần có mệnh hệ gì, tôi chẳng còn mặt mũi mà làm đại nguyên soái gì nữa. Ngựa phi nước đại, non nửa canh giờ thì phát hiện phía trước có một toán binh sĩ. Là quân phục của phe mình, tôi thúc ngựa chạy đến. Ở giữa toán binh sĩ thân vệ là Trần Đường, Trần Ninh và cả Lý Thiên Ngôn. Những người khác cũng không ai bị thương. Tôi thở phào một hơi.

Trần Ninh thấy tôi đến lập tức lên tiếng:

”Đại ca, huynh đến đúng lúc lắm. Nhị ca không cho đệ đuổi theo, cơ hội hiếm có như vậy, chúng ta sao có thể bỏ qua cho bọn chúng. Huynh mau khuyên nhị ca...“.

Tên nhóc đầu óc gỗ mục này!

”Khuyên cái rắm!“.

Trần Ninh giật mình sửng sốt, binh sĩ xung quanh nghe tôi chửi thề cũng sợ sệt cúi gằm mặt. Tôi nhìn Trần Đường gật đầu một cái. Cũng may còn có cậu ta sáng suốt. Trần Ninh lí nhí gọi:

”Đại ca...“.

Tôi trừng mắt.

”Đệ còn muốn gây chuyện? Nếu vừa rồi nhị đệ không kịp ngăn cản, đệ và Lý Thiên Ngôn đã dẫn người đi vào chỗ chết rồi”.

Cậu ta bật cười.

”Đại ca đánh giá tên họ Tô đó quá cao rồi. Hắn có bản lĩnh đến đâu cũng chỉ mang theo vài người. Đệ không đánh được hắn cũng có thể dùng tên bắn chết hắn. Tài dùng cung của đệ là do đích thân đại ca truyền dạy...”.

”Câm miệng!”.

Tôi vừa quát xong, phía đằng xa những con chim vỗ cánh hót hải bay cao. Lý Thiên Ngôn nhăn mặt nói:

”Quả như Trần tướng quân dự liệu, trong khe núi có mai phục. Bọn chúng là có chuẩn bị từ trước...”.

Trần Ninh nhìn về hướng đó, rồi lại quay đầu sang tôi khó nhọc mở miệng:

”Sao có thể...”.

Tôi hừ mũi.

”Đệ còn dám nói. Còn không mau theo đại ca quay về. Lần sau còn dám hành động lỗ mãng, thử xem tôi có bỏ qua cho đệ không”.

”Đệ biết sai rồi. Nhưng chúng ta cứ nhẹ nhàng buông tha cho bọn chúng hay sao? Có khác gì thả hổ về rừng...”.

Trần Đường nhìn tôi rồi lắc đầu nói với Trần Ninh:

”Nghe lời đại ca, chúng ta trở về trước đã. Nơi này cũng không an toàn. Tô Khai Bạch là đại nguyên soái, đại ca của chúng ta lẽ nào không phải? Đệ không màng đến nguy hiểm tính mạng của bản thân và binh sĩ, giờ đến an nguy của đại ca, đệ cũng không suy xét phải không?”.

Tên gốc kia cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn, nhìn tôi về hồi lỗi. Không có thời gian đứng ở chốn này giáo huấn cậu ta. Tôi hạ lệnh cho đoàn người gấp rút hồi doanh.

Bên trong lều chính, quan quân đã tập hợp đông đủ. Chỉ vài canh giờ trước, ai nấy mặt mũi phần khởi cười cười nói nói. Giờ thì xem xem, mặt mày ủ dột, chẳng người nào buồn mở miệng. Chỉ có tiếng cào bàn của Lạc Doanh vang lên ken két. Trần Đường cùng Trần Ninh theo sau tôi đi vào, đám tướng lĩnh vội ngẩng đầu bước ra hành quân lễ, sau đó đều có cùng dáng vẻ muốn nói lại thôi. Vẫn là Thẩm Bác nóng nảy hơn cả, vừa đợi tôi ngồi xuống ghế đã không nhịn được hỏi:

”Nguyên soái, hiện tại nên làm thế nào?”.

Trên đường trở về, tôi đã suy nghĩ kỹ. Thực ra tôi nổi giận không phải vì lương thực bị đốt, tù binh trốn thoát hay binh sĩ canh phòng không nghiêm ngặt. Chẳng qua là tôi tự trách, vì hồ thẹn nên mới mất bình tĩnh.

Tôi nhấp một ngụm trà, nhìn Thẩm Bác, lại đưa mắt nhìn khắp lượt quan quân trong lều, mới đặt chung trà xuống, hỏi lại:

”Tình hình thương vong ra sao?”.

Nguy Quân quỳ gối chấp tay, sắc mặt âm đạm:

”Lính canh có hai mươi người bị ám sát, thân vệ của nguyên soái chết năm người, bị thương mười một người. Hai trăm mười xe lương thực, nhu yếu phẩm hư hại hết tám phần. Mạt tướng canh phòng không nghiêm, xin nguyên soái trách phạt”.

Tôi lắc đầu.

”Nguy giáo đầu đứng lên đi. Nếu phải xử phạt thì Trần Ngạn mới là kẻ đầu tiên nên nhận trách nhiệm mới phải”.

Những người khác nghe vậy vội hô gọi:

”Nguyên soái!”.

Tôi xua tay ngắt lời, ngẩng đầu nói tiếp:

”Nhưng tôi cũng đã nói, những lời tự trách vô nghĩa Trần Ngạn sẽ không nhắc tới nữa. Lần này chúng ta mất cảnh giác, ăn phải quả đắng của Tô Khai Bạch. Chứ không phải là Đại Chu thua Bắc Tề. Các vị chỉ cần nhớ rõ điều đó. Trận chiến còn dài, mọi người chớ hoảng hốt”.

Bọn họ thở ra một hơi nhẹ nhõm, dường như cũng sợ nghe tôi nói mấy câu tự trách tự than. Nguy Quân bình tâm đứng lên, tiếp tục báo cáo:

”Đã tìm ra gian tế mở cổng thành. Là binh sĩ của Nhữ Bình, không phải binh sĩ trong doanh. Nguyên soái muốn xử lý thế nào?”.

Tôi âm thầm suy tính, híp mắt đáp:

”Giám lại“.

Ngụy Quân có chút ngạc nhiên với nụ cười gian xảo của tôi mỗi khi tính kế, song không hỏi nhiều, đáp vâng rồi yên ổn ngồi xuống. Khương Dương nhìn tôi nói:

”Cũng may nguyên soái đa mưu túc trí, lập tức nhận ra kẻ địch có bố trí mai phục, mới không khiến quân ta tổn thất thêm binh sĩ. Lại nói, tuy số lương thực bị đốt cháy quả thực đáng tiếc, song kẻ địch so với chúng ta càng bị bách hơn. Tô Khải Bạch có thể có bản lĩnh đột nhập đại doanh của ta cứu người, nhưng tài cán đến đâu hiện tại chẳng phải cũng đang đau đầu nhức óc nghĩ cách đối phó với mùa đông đang tới hay sao?“.

Những lời này tôi cũng định nói ra miệng, chỉ không ngờ Khương Dương lại thay tôi phân tích nặng nhẹ. Vốn tưởng anh ta sẽ nhân cơ hội đổ trách nhiệm lên người tôi, có khi còn bầm cáo lên triều đình. Cho dù không đến mức bãi chức đại nguyên soái, chí ít có thể khiến hoàng đế thanh niên đối với tôi thất vọng, giảm đi tín nhiệm. Mà trước đó anh ta cũng đã can ngăn việc tôi đánh cướp lương thảo. Lúc này có thể mượn cơ quân thảo mất sạch, binh sĩ thiệt mạng vô ích để chụp cho tôi cái danh tham công lảm nhảm việc, tự đắc tắc trách. Quan quân khác cũng sẽ vì vậy mà nghi ngờ khả năng cầm quân của tôi.

Tôi nhìn thẳng Khương Dương. Anh ta bình thản đón lấy ánh mắt quan sát của tôi, vẻ mặt còn rất chân thành, so với những quan quân khác chẳng khác biệt đi đâu. Thôi vậy, giờ có đoán định con trai tể tướng đại nhân đang suy tính cái gì cũng chẳng có tác dụng. Vẫn nên lo việc quan trọng trước mắt thì hơn. Những người khác vẫn mang tâm trạng lo lắng không yên, cúi đầu muốn nghĩ đối sách. Tôi mỉm cười xoa dịu bọn họ.

”Khương tướng quân nói không sai. Kẻ địch thiệt hại ba vạn quân tiếp viện, trang bị mùa đông lẫn lương thực đều không có. Quân số bọn chúng lúc này vẫn đông hơn chúng ta, song càng đông thì càng đối, chẳng mấy chốc lương thực dự trữ sẽ cạn. Cứ cho là hoàng đế Bắc Tề hào phóng, cấp thêm quân lương cho Tô Khải Bạch; chúng ta cũng không cần mất bình tĩnh. Tình hình so với trước không sai biệt, đầu năm sau chiến sự sẽ diễn biến ác liệt. Bây giờ không phải lúc tiếc của. Có khóc lóc thì mấy bao thóc đó cũng không mọc lại được. Đúng không, Lạc tướng quân?“.

Nghe tôi nói thế, đám quan quân mới quay đầu nhìn tới Lạc Doanh. Nếu nói những người ngồi đây, ai đau lòng nhất, tiếc của nhất, tức giận nhất thì chỉ có thể là Lạc Doanh phụ trách miến ăn cái mặc của đại quân. Thấy Lạc Doanh hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi đó, lại bởi vì câu nói đùa của tôi, đám quan quân phả lên cười. Thảm Bác còn đập bồm bộp lên lưng Lạc Doanh mấy cái, ha ha hai tiếng trên:

”Lạc Doanh ơi Lạc Doanh, mấy canh giờ trước cậu cười tới rớt nước dãi đầy bàn, hiện tại lại vừa cào bàn vừa roi nước mắt đầy mặt. Mất mặt quá, mất mặt quá. Mặc tiểu thư mà trông thấy, sẽ không còn dám gả cho cậu nữa đâu“.

Lạc Doanh khịt mũi, cau có mắng:

”Ai lấy cô ta, anh ham có vợ thì anh đi mà lấy“.

Thảm Bác không giận, ngược lại còn cười xuề xòa.

”Biết rồi. Biết rồi. Cậu đi cưới vợ, lấy ai lo com nước cho bọn tôi“.

Những người khác lắc đầu cười. Không khí trong lều không còn căng thẳng nữa, tôi cũng thấy thoải mái hơn. Bỗng dung trông thấy Lục Ca nãy giờ chống cằm như ngủ gục, khỏe môi cong lên như đang cười. Anh ta dường như nhận ra tôi đang nhìn thì ngước mi, nét cười càng sâu. Tôi cũng bật cười. Trần Ninh khó hiểu hỏi:

”Đại ca, huynh với Lục đại nhân nhìn nhau cười đầy ẩn ý như vậy là sao?“.

Đám quan quân đổ dồn ánh mắt về phía trên này, tôi khụ một tiếng, mỉm cười nhìn họ.

”Các vị tướng quân thấy Trần giáo úy của chúng ta giống ai nhất?“.

Những cặp mắt chuyển hướng dời lên người Trần Ninh, nhìn cậu ta từ đầu xuống chân, một hồi nhìn tôi, một hồi nhìn ngắm Trần Đường bên cạnh, muốn xác định xem Trần Ninh rút cục giống ai hơn. Lục Ca ngồi nhìn cảnh đó mà cười rung cả ghế. Đám quan quân lại càng thắc mắc, vẻ mặt mơ mơ hồ hồ. Tôi thu lại nụ cười, gờ nhẹ mặt bàn, nhàn nhả nói:

”Giống Tô Khắc“.

Trần Ninh bật dậy, giấy này la lên:

”Cái gì? Sao để lại giống tên họ Tô đó được. Đệ có chỗ nào giống hần ta cơ chứ!“.

Trần Đường hiểu ra trước, cười gật đầu:

”Đúng là giống thật“.

Trần Ninh nghe thấy càng cuống.

”Nhị ca, sao đến huynh cũng...“.

Tôi chắc lưỡi, làm ra vẻ không vui.

"Đệ xem lại mình đi, còn nói không giống. Lúc nào cũng nóng nảy, hành sự theo cảm tính, y hệt cái đầu gỗ mục. A Đường vất vả lo nghĩ cho đệ không chỉ một hai lần, mà bên chỗ Bắc Tề, Tô Khải Bạch cũng không khác gì, nhất định là đang tức giận quát mắng đường đệ của anh ta".

Trần Ninh cúi đầu, ủ rũ ngồi phịch xuống ghế. Tôi lại mỉm cười nói với những người bên dưới:

"Tuy nói bắt được Tô Khắc là việc đáng mừng. Dù sao kẻ này được gọi là hổ tướng, dũng mãnh phi thường, lại là đường đệ của Tô Khải Bạch. Nhưng dù có giá trị hơn nữa, anh ta chẳng qua cũng chỉ là một tiểu tướng quân, có thể đổi được bao nhiêu bạc? Tô Khải Bạch cũng không thể đem thành Tùy Châu ra để đổi lấy mạng sống cho đường đệ của mình. Ngược lại..."

Thẩm Bác sốt sắng hỏi:

"Ngược lại thế nào?"

Trần Đường thay tôi tiếp lời:

"Ngược lại Bắc Tề có thêm một cái đầu gỗ, còn là cái đầu gỗ có vị trí quan trọng đối với Tô Khải Bạch. Anh ta dám bất chấp nguy hiểm để cứu người, đủ thấy đường đệ này có ảnh hưởng không nhỏ trong lòng anh ta. Mà Tô Khắc lại là kẻ cật lực, hữu dũng vô mưu. Là điểm yếu có thể lợi dụng. Tô Khải Bạch là một trong năm danh tướng đương thời, còn là sát tướng nổi tiếng với tài lãnh binh quyết đoán, mưu trí không ai bì kịp. Chúng ta vẫn luôn không tìm ra sơ hở để nhắm vào, giờ chẳng phải đã có rồi ư?"

Nhiều người vỗ đùi, liên miêng nói, đúng vậy đúng vậy. Còn quay đầu nhìn Trần Ninh mà gật gù cười rất hài lòng. Trần Ninh càng thêm tủi thân, méo máo nhìn tôi và Trần Đường. Chỉ có Quách Đông là hướng mắt đến chỗ tôi, vuốt râu ườn ngực nói:

"Trần phó soái nói sai rồi. Ai bảo trên đời không có người có thể so tài đấu trí với Tô Khải Bạch? Đại nguyên soái của chúng ta cũng là danh tướng vang danh thiên hạ. Nguyên soái có thể tìm ra gian tế đập tan âm mưu của Ngô Phi, có thể lấy ít địch nhiều, tiêu diệt toàn quân tiếp viện của địch. Chỉ cần có nguyên soái cầm quân, há còn lo không đuổi được Bắc Tề quân ra khỏi quan ải?"

Ông ta khen đến mức một kẻ da mặt vốn dày như tôi cũng thấy ngượng ngùng. Thật là làm khó cho kẻ luôn một lòng nghĩ kế tìm cách bỏ trốn lại ngồi đây nghe tăng bốc khoa trương như thế. Tôi chỉ đành cười khan, nói mấy câu khiêm tốn. Đám quan quân mặt mày tươi tỉnh, không còn vẻ chán nản than lên thờ xuống nữa. Ánh mắt kỳ vọng của bọn họ khiến tôi thấy thật bất đắc dĩ... Song ít ra cũng đã bình ổn được tâm trạng của tướng sĩ. Tôi hạ lệnh giải tán. Nhìn Lạc Doanh thất tha thất thểu, tôi gọi cậu ta lại.

"Đừng ủ dột nữa. Chúng ta cũng không đến mức thiếu lương thực. Số quân lương không bị tổn hại, đem phân phát cho người nhà binh sĩ hy sinh và những ai tham gia trận đánh ở Huyết Cầu, còn có lính canh và thân vệ vừa bỏ mạng, chiếu cố bọn họ cho tốt. Cậu cũng đừng hà khắc với binh sĩ quá, mùa đông không cần bắt bọn họ cả ngày lên rừng hái rau bẫy thú".

"Thuộc hạ rõ, xin nguyên soái an tâm".

Tôi cười cười vỗ vai cậu ta, ghé sát nói nhỏ:

"Nếu muốn có thêm lương thực nên đến tìm Lục đại nhân của chúng ta, bản lĩnh đánh cướp đảm bảo không ai giỏi hơn anh ta".

Lạc Doanh hai mắt lóe sáng như thú ăn đêm, hớn hờ nói đa tạ tôi đã gợi ý rồi thẳng lưng rời đi. Giọng Lục Ca đằng sau vang lên nhàn nhạt:

"Đã không còn cơ hội thứ hai để đánh cướp, đệ còn lừa cậu ta làm gì?"

Tại kẻ này thính hay anh ta đi guốc trong bụng tôi rồi thế không biết. Tôi nhún vai.

"Vẫn tốt hơn suốt ngày phải trông thấy cậu ta mặt mày như đưa đám. Anh rảnh như vậy, để Lạc Doanh đến giúp anh giải sầu chẳng phải rất tốt còn gì".

"Tôi chỉ thích ở một chỗ vui vẻ. Đệ lại nỡ lòng nào đem tôi dâng cho kẻ khác, A Ngạn..."

Tôi liếc nhìn Khương Dương vẫn chưa ra khỏi lều, chân mày gật một cái. Ai rồi hoi ở đây phối hợp diễn kịch với tên yêu quái da mặt dày hơn cả tấm khiên nhà anh kia chứ. Tôi gọi Trần Đường, Trần Ninh.

"Mặc kệ anh ta, đi thôi".

Vừa vén màn trưởng bước ra đã trông thấy Tiểu Bạch cung kính đợi sẵn. Tôi lướt mắt qua cánh tay băng bó đối diện, nhẹ giọng nói:

"Mấy ngày này cậu không cần theo bên cạnh tôi, có Lý Thiên Ngôn được rồi".

Tiểu Bạch lại hiểu nhầm tôi có ý trách cứ, muốn ghê lạnh cậu ta, lập tức quỳ xuống ngẩng đầu nhìn lên.

"Thuộc hạ không làm tròn nhiệm vụ, xin nguyên soái trách phạt".

Trời vừa rạng sáng, sau lưng Tiểu Bạch là chân trời đỏ ối, ánh nắng buổi sớm chậm rãi chiếu lên người Tiểu Bạch. Cái lạnh của màn đêm cũng cùng lúc bị xua đi. Tiểu Bạch hơi mỉm môi, chân mày chau lại, ánh mắt trong sáng buồn bã nhìn tôi. Mặt trời nhích dần lên cao, gương mặt Tiểu Bạch càng rõ nét.

Quả tim trong lồng ngực tôi đột nhiên nảy lên một cái. Tôi sùng sốt, ngoảnh mặt sang bên nói với:

”Tôi không phải điều cậu đi. Đường thương cho lành trước đã. Cậu như vậy thì bảo vệ được ả“.

Tiểu Bạch nhìn lại tay mình, rồi mỉm cười, vui vẻ nhận mệnh. Tôi gấp rút rồi đi thật nhanh. Chết tiệt, mới vừa rồi rút cục có chuyện gì? Sao tôi lại bối rối vì một tên nhóc cơ chứ? Nhất định là Trần Ngạn có bệnh. Đúng thế, nhất định là như vậy. Giống như khi bắt lấy mũi tên hay khi cưỡi ngựa, vừa rồi hẳn là phản ứng của cơ thể này, không liên quan đến tôi. Tôi tuyệt đối không bao giờ có hứng thú với đàn ông. Trần Ngạn ới Trần Ngạn, anh cũng thật xấu xa, anh có là kẻ đoạn tụ cũng không nên nhắm vào một tên nhóc mới lớn chứ! Thật đáng trách! Tôi lắc đầu nguầy nguậy trở về lều của mình.

”Đại ca, đợi bọn đệ với. Sao huynh lại đi nhanh như vậy?“.

Tôi không quay đầu, hàm hồ đáp:

”Tôi qua ngủ không đủ giấc, muốn về ngủ bù“.

Tiếng Trần Ninh lẩm bẩm nhỏ:

”Cũng không cần vội vàng thế chứ...“.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lưu Manh

Vừa mới dùng xong bữa sáng, đã thấy Lục Ca vén màn đi vào. Nhìn anh ta khoác áo choàng, ăn mặc tươm tất, tôi nhếch môi cười nhạt.

”Lục đại nhân còn đang bị thương, không dám làm phiền ngài nhọc lòng chuyển này“.

Suy tính của tôi, người khác không nhìn ra nhưng Lục Ca sao có thể không chú ý. Mạc Triết là kẻ hám lợi, chẳng thật thà gì. Nhưng cái miệng này của tôi cũng không phải chỉ trưng cho đẹp mắt. Kiếp trước làm ăn chẳng dựa vào gì khác, chỉ có chút tài uôn ba tác lười, dùng nó kiếm cơm. Lục Ca thân mang thương tích, tôi còn chưa vô dụng đến mức phải kéo anh ta đi cùng nói đỡ hộ mình.

Nghe tôi nói mĩa, Lục Ca khựng lại, nhưn mày cười sâu xa. Trần Ninh không rõ đầu đuôi, vẻ mặt mờ mịt.

”Đại ca định đi đâu vậy?“.

Còn chưa kịp đáp lời, Trần Đường đã mang áo choàng đến khoác cho tôi, hỏi:

”Có phải đại ca muốn đến Mạc phủ?“.

Tôi nhìn áo choàng dày màu đen trông rất có khí thế, rất giống xã hội đen đi đòi nợ, lại nghe Trần Đường hỏi câu đấy thì nhìn cậu ta mỉm cười. Luận về võ nghệ, Trần Đường không phải nhân tài xuất chúng. Nhưng có thể đường hoàng làm phó nguyên soái chứng tỏ cậu ta không phải kẻ bắt tài vô dụng. Nói Trần Ngạn quá cô trở thành đại nguyên soái có công không nhỏ của Trần Đường, cũng không phải là nói quá. Trần Đường thông minh nhưng không háo thắng, tính cách chu đáo trầm ổn, lại có tài quan sát nhạy bén, khả năng ứng biến cũng không tệ.

Trần Ninh lại ồ lên một tiếng, bữu môi nhìn bọn tôi.

”Đệ còn tưởng đi đến chỗ nào đặc biệt, hóa ra là lại đến tiểu viện của Mạc phủ ờ. Đại ca là đại nguyên soái, thường xuyên phải có mặt trong doanh xử lý công vụ, đi đi về về phiền phức thế làm gì. Tuy nói ở đây tiện nghi hơn thật, song chúng ta không còn đóng quân ngoài thành nữa, cho dù tuyệt có rơi dầy cũng không đến mức không chống đỡ nổi. Huống hồ giờ thời tiết chỉ mới hơi lạnh một chút. Mạc Triết đó, bộ dạng nhìn thấy đã biết không phải kẻ tốt lành gì, chẳng có chút cốt cách của một võ tướng“.

”Hôm qua bảo đệ là tên gốc đầu toàn gỗ mục, đệ còn tưởng đấy là bọn ta khen đệ chắc? Chẳng chịu tiếp thu, tự kiểm điểm gì cả. Một chút tiến bộ cũng không có!“.

”Đại ca... đệ lại nói sai gì sao...“.

Tính cách một người không thể muốn thay đổi là có thể lập tức thay đổi. Nhưng Trần Ninh không phải kẻ xa lạ, tôi không đành lòng bỏ mặc không quản. Nếu là thời bình, phạm sai lầm luôn có thể sửa chữa. Còn thời chiến, giữa sống và chết chỉ cách nhau một lần ranh mỏng như sợi chỉ. Tôi lắc đầu thờ dài. Trần Đường và Lục Ca cũng nhìn Trần Ninh với vẻ mặt lo lắng. Trần Ninh thấy bọn tôi như vậy thì có chút hốt hoảng. Tôi bước tới, nghiêm túc nói với cậu ta:

”A Ninh, đánh trận không phải chỉ cần leo lên mình ngựa cầm đao xông lên chém giết đồ mất là sẽ đánh đuổi được kẻ địch, chấm dứt chiến tranh. Nếu

đơn giản như vậy, há lại cần đến nguyên soái, tướng quân gì nữa. Hai bên hện nhau ra bãi đất trống, đập nhau một trận là xong, cần gì phiền phức mất thời gian dùng đến kẻ sách, bày binh bố trận?”.

”Đệ...”.

”Ai cũng có lúc trẻ tuổi háo thắng. Đệ thật thà, bọn ta đều biết. Đệ không giỏi bàn mưu tính kế, bọn ta cũng biết. Nhưng không nghĩ được sâu xa và không chịu suy nghĩ là hai việc khác nhau. Trên chiến trường không phải lúc nào tôi và A Đường cũng ở cạnh coi sóc đệ được, sẽ có lúc đệ phải tự mình đối phó với kẻ địch. Không tính trước được mười bước, ít nhất cũng phải nghĩ trước một bước, hai bước. Có hiểu hay không?”.

Trần Ninh lẳng lặng suy ngẫm một lát, mới khe khẽ đáp:

”Đệ vẫn không đoán được đại ca muốn đến Mạc phủ để làm gì. Đệ không thông minh như nhị ca, cũng không mưu lược như Lục đại nhân. Đệ biết đệ rất ngốc, nhưng lời đại ca dạy đệ sẽ nhớ rõ, về sau sẽ không hành động lỗ mãng nữa. Đại ca đưa đệ đi cùng đến Mạc phủ được không?”.

Lục Ca mỉm cười. Tôi cũng thấy yên lòng hơn, vỗ vai Trần Ninh, cười gật đầu.

”Rất tốt. Không uổng công nhị đệ vì đệ mà vất vả lâu nay”.

Trần Đường nhướn miệng cười, nói sẽ ở lại đại doanh thay tôi xử lý công vụ. Lục Ca cũng ngập dài, ngoan ngoãn về lều dưỡng thương. Tôi sai thân vệ gọi Ngụy Quân dẫn người tới. Ngụy Quân chưa kịp đưa người sang, đã thấy Khương Dương xuất hiện ở cửa lều. Mấy câu nói tốt lành hôm qua rút cục là nhất thời nhượng bộ hay còn có tính toán gì, hiện tại tôi có nghĩ ngợi nhiều cũng không có ý nghĩa. Đối phó với hai cha con họ Khương này, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Tôi nhìn đối phương, làm bộ gạt mình khi trông thấy anh ta.

”Khương tướng quân sao lại đến vào giờ này? Sớm một chút, chúng ta đã có thể cùng nhau dùng bữa sáng rồi. Thật là đáng tiếc”.

Anh ta nghe tôi giả ngữ nghếch lại không tỏ vẻ gì, vẫn rất cung kính, nghiêm chỉnh chấp tay.

”Thuộc hạ sao dám làm phiền lúc nguyên soái dùng bữa. Vừa mới nghe nói nguyên soái muốn đến phủ của chủ thành, không biết Khương Dương có thể đi cùng hay không?”.

Vừa mới nghe nói? Nghe ai nói chứ? Thân vệ của tôi một đường chạy thẳng đến chỗ Ngụy Quân, chẳng có nhẽ lại giữa đường rảnh rỗi ghé lều anh ta buôn chuyện chắc. Tám, chín phần mười là anh ta cũng giống Lục Ca và Trần Đường, đoán trước được ý định của tôi mà thôi. Chắc, nếu không có khúc mắc giữa tôi và Khương gia thì với chuyện trong quân có nhiều người tài trí mưu lược như vậy, tôi sẽ thấy đây là việc đáng để vui mừng. Nhưng Khương Dương đối với tôi thế nào tôi còn không rõ? Anh ta càng thông minh, tôi càng phải đề phòng. Chẳng qua để anh ta cùng đến Mạc phủ cũng không có vấn đề gì. Đi thị uy mà, mang thêm người có quyền chức vẫn lợi mà không hại. Tôi gật đầu đáp ứng. Lại liếc mắt nhìn Trần Ninh bên cạnh. Trước đây mỗi khi trông thấy Khương Dương, Trần Ninh đều hận không thể xông tới đánh nhau với anh ta một trận. Vừa nãy nghe tôi răn đe một hồi, hiện tại tuy không cười nói thân thiết, song ít ra đã có biểu cảm bình thản, không còn hùng hổ nóng giận. Tôi hài lòng, đứng đợi Ngụy Quân mang người tới.

Ngụy Quân giải kẻ kia đến, báo lại kết quả điều tra rồi lui xuống, đi làm việc của mình. Tôi giao gian tế cho Lý Thiên Ngôn áp giải. Bản thân cười Dương Quá, dẫn đầu tiến tới Mạc phủ.

Cổng lớn của Mạc phủ vẫn hiện ngang khí thế như trước. Vì tôi đi đi về về, thỉnh thoảng vẫn ở lại trong tiểu viện của Mạc Triết nên lính canh cửa đã quá quen thuộc, thấy tôi đến vội vàng mở cổng. Tôi lại không đến tiểu viện mà đi thẳng tới chỗ đại sảnh. Quân gia nhìn sắc mặt tôi lạnh lùng, còn mang theo người áp giải tù binh, không dám hỏi nhiều, sai người dâng trà, bản thân vội vàng chạy đi bẩm báo với Mạc Triết.

Tôi nhấp ngụm trà, cười nhạt trong bụng.

Rất nhanh đã thấy Mạc Triết chạy đến. Ông ta bước vào trông thấy tôi dường hoàng ngồi trên ghế chủ vị thì khựng lại, sau đấy thu hồi ánh mắt ngạc nhiên, cung kính hành lễ. Lần trước khi đến “xin cơm”, tôi ăn vận rách rưới trông rất thảm hại. Từ đầu đến chân là bộ dạng nghèo kiết xác. Hiện tại, dù không mặc giáp mang guom, song so với trước lại khác hẳn hoàn toàn. Thân hình Trần Ngạn vốn dĩ cao lớn, gương mặt võ tướng trời sinh có khí thế áp đảo kẻ khác, không giận mà uy.

Tôi không cho ông ta đứng dậy ngay mà lẳng lặng ngồi đó khiến Mạc Triết sốt ruột, thân hình ông ta thoáng run rẩy. Đã quen với bộ dạng cười nói thân thiết của tôi nên lúc này Mạc Triết càng thấy bất an, khó hiểu. Xem ra ông ta còn chưa nhận được tin tức, đúng là cả ngày an nhàn thoải mái, sung sướng quen rồi. Tôi hừ lạnh, đặt mạnh chung trà xuống bàn, một tiếng “cách” vang lên khô khốc. Mạc Triết giật mình, ngẩng đầu nhìn tôi hỏi:

”Nguyên soái... ngài đây là...”.

Tôi hất cằm ra hiệu. Lý Thiên Ngôn đứng sau tôi đi tới chỗ Trần Ninh, nhắc tên gian tế đặt sau ghế cậu ta ném ra giữa đại sảnh.

Tôi chỉ vào kẻ bị điểm huyết đạo, nằm bất động ngay bên cạnh Mạc Triết, cười nhạt một tiếng, hỏi lại:

”Mạc đại nhân có nhận ra người quen hay không?”.

Mạc Triết nheo mắt nhìn kẻ nọ thật kĩ, sau đó lắc đầu nguây nguây, nói không quen.

”Vậy xin hỏi Mạc đại nhân có quen người này không?“. Tôi xoay cổ tay chỉ vào chính mình mà hỏi.

Ông ta vội vã cúi đầu, hốt hoảng nói:

”Nguyên soái nói đùa rồi“.

”Không phải Trần Ngan nói đùa, mà hẳn là Mạc đại nhân ngài đang đùa với bọn tôi. Trần Ngan chỉ mới ở trong phủ dăm ba bữa đã được đại nhân nhớ đến, kẻ nằm bên cạnh ngài, mỗi tháng đều đến Mạc phủ, đều đặn không sót tháng nào. Ba năm hơn, gần bốn mươi tháng. Hẳn ta là con rể của Lâm Quế Hoa, lại giữ chức giáo úy thành này, không phải lính lác không tên không tuổi. Mạc đại nhân nói không quen không biết, còn không phải nói đùa thì là gì? Hay ngay cả Lâm thị, ngài cũng định bảo là không quen? Ngài cho rằng Trần Ngan là đứa trẻ lên ba đấy chắc!?“.

Câu cuối tôi đã lộ rõ vẻ tức giận, cao giọng mà hỏi. Mạc Triết mồ hôi đầy đầu, ấp úng nói không dám, lại hỏi kẻ kia rút cục đã làm sai chuyện gì? Tôi chỉ vào Khương Dương ngồi bên kia, giới thiệu:

”Đây là Khương tướng quân do đích thân thánh thượng hạ chỉ sắc phong. Khương tướng quân, vẫn là nên nói rõ tình hình để Mạc đại nhân hay đi“.

Khương Dương lạnh tanh nhìn Mạc Triết, giọng đều đều không cảm xúc:

”Nguyên soái hao tâm tổn trí đón đầu tiếp viện quân của địch, tiêu diệt ba vạn tinh binh, giành thắng lợi lớn. Không chỉ vậy, còn tịch thu toàn bộ quân lương mùa đông của chúng. Việc này đối với diễn biến cuộc chiến lợi, hại ra sao, Mạc đại nhân có hiểu rõ?“.

Mạc Triết liền nhân cơ hội xu nịnh, lấy lòng:

”Đương nhiên, đương nhiên. Hạ quan cùng dân chúng thành này đều biết nguyên soái anh dũng thiện chiến lại không quản giá lạnh, bôn ba tập kích kẻ địch. Hạ quan lúc nào cũng sẵn lòng phân ưu giải nạn với nguyên soái cùng các vị tướng quân...“.

Khương Dương ngắt lời:

”Tiếp tay cho quân địch đốt sạch lương thảo, giải thoát tù binh chính là cái mà Mạc đại nhân gọi là phân ưu giải nạn?“.

Tôi nhướn một bên mày, Khương Dương này cũng thật biết phối hợp với tôi. Tiếp tay cho địch, nhẹ thì một nhà rơi đầu, nặng thì cả chín họ cũng bị tru di. Tội danh lớn như thế chụp lên đầu, Mạc Triết còn giữ được bình tĩnh mới là lạ. Quả nhiên, ông ta nghe thấy thế thì kinh sợ vô cùng, ngẩng phắt đầu nhìn tôi hô lên:

”Oan uổng quá, hạ quan tuy bất tài vô dụng nhưng ngay cả nghĩ cũng không dám có ý nghĩ phản quốc theo giặc. Nguyên soái minh giám, từ lúc nguyên soái phụng mệnh đóng quân ở nơi này, hạ quan đều kính cẩn nghe ngài phân phó, thu xếp nơi ở cho binh sĩ, quân áo mùa đông cũng cung ứng đầy đủ không dám trễ nải. Còn hạ lệnh toàn thành chế tạo binh khí, chuẩn bị hỏa dầu, ngày đêm coi sóc không dám tiết lộ quân tình cơ mật. Khương tướng quân nói hạ quan tiếp tay cho địch, xin hỏi Khương tướng quân dựa vào đâu mà khép tội như vậy?“.

Khương Dương còn định nói mấy câu đe dọa, tôi đưa tay ngăn lại. Mạc Triết trấn thủ thành này bao nhiêu năm, cũng không phải là hữu danh vô thực. Nếu chỉ dựa vào một chữ “quyền” muốn moi lấy lợi lộc từ chỗ ông ta, ông ta chịu ngoan ngoãn nghe lời ư? Tôi không nhanh không chậm nói:

”Mạc đại nhân trước tiên cứ đứng lên đi. Khương tướng quân đối với ngài không thù không oán, sẽ không có chuyện cố ý đổ tội cho ngài. Chỉ là sự việc lần này quả thật rất nghiêm trọng. Không biết Mạc đại nhân có bằng lòng nghe Trần Ngan nói nhiều thêm mấy lời?“.

Mạc Triết khó nhọc đứng dậy, lau qua quýt mồ hôi trên trán, chấp tay nói không dám, mời tôi nói rõ ngọn ngành. Tôi hài lòng nói tiếp:

”Chênh lệch thực lực giữa ta và địch, mọi người ai nấy đều nhận thấy rõ. Chiến sự từ đầu năm đến giờ, tuy nói ở thế giằng co. Nhưng thành Tuy Châu trước sau vẫn nằm gọn trong tay Bắc Tề. Sĩ khí binh sĩ đã bị đã kích nặng nề. Trận chiến ở Huyết Cầu vừa rồi, ngài không biết binh sĩ đã phấn khởi thế nào đâu. Ấy vậy mà chỉ qua một đêm, mặt mũi bọn họ so với trước còn nặng nề hơn gấp mấy lần. Tôi còn đang mừng vì số quân lương cướp được có thể giúp toàn doanh chống đỡ qua mùa đông, không phải làm phiền đến Mạc đại nhân nữa. Kết quả bây giờ thế nào? Không chỉ mấy trăm xe lương thảo bị thiêu hủy sạch sẽ, ngay đến tướng địch cũng bị cứu đi. Tô Khắc là ai, hẳn Mạc đại nhân ít nhiều cũng có nghe đến thanh danh của hắn? Mà tất cả tổn thất đó, đều là do cấp dưới của ngài mở cổng thành đón địch vào trong. Đại nguyên soái của quân địch lại đường hoàng xuất hiện ở trong thành, ngay giữa cuộc chiến, Mạc đại nhân đoán xem thánh thượng nghe thấy tin này sẽ có cái phản ứng gì đây?“.

Hai chân Mạc Triết run lên, suýt chút nữa đã không còn đứng vững được nữa. Ông ta vừa mới đứng lên chưa được bao lâu, lại quỵ sụp xuống, hốt hoảng biện giải:

”Nguyên soái, hạ quan tuyệt đối không dám có hành vi dung túng cho gian tế. Nếu là kẻ này tự ý hạ lệnh mở cổng thành, cũng không liên quan đến hạ quan. Hạ quan chưa từng gặp mặt hắn lần nào. Chuyện này đảm bảo là sự thật“.

Trần Ninh đập bàn đứng dậy, ngực phập phồng mắng:

”Cái gì gọi là “nếu là”, sự thật đã rõ mười mươi. Cũng may nguyên soái phản ứng nhanh nhạy, lập tức hạ lệnh điều tra mới bắt được gian tế, chỉ chậm một chút hẳn đã trốn mất dạng rồi. Người nói thế có khác gì bảo nguyên soái cố ý tìm kẻ chết thay?“.

”Hạ quan không dám, hạ quan không phải có ý đó...“.

”Trần giáo úy, không được vô lễ“.

Tuy tôi nói thế, song âm sắc lại bình bình, chẳng có vẻ trách mắng Trần Ninh. Mạc Triết càng thêm hoảng. Tôi cũng không nghĩ ông ta thông đồng với địch, nếu có thì đã sớm thông tri cho Tô Khải Bạch tiếp ứng Tô Khắc trước khi tôi xuất quân. Tên giáo úy kia, mặc dù có họ hàng với người trong phủ ông ta. Nhưng Lâm Quế Hoa chẳng qua chỉ là người làm, nói dễ nghe là người làm có chút mặt mũi trong phủ, nói thẳng ra cũng vẫn là thân phận nô tài. Con rẻ bà ta đến thăm nom, cho dù có ý đồ thám thính trong phủ hay không cũng chỉ công khai gặp mặt bà ta. Mạc Triết chưa gặp qua hẳn cũng không lạ. Nhưng việc gian tế gây hại đại quân là sự thật, gian tế này mỗi tháng chạy đến phủ của Mạc Triết cũng là sự thật. Ông ta có trăm cái miệng cũng không thể chối bỏ hoàn toàn trách nhiệm. Mà mục đích của tôi là đem cái trách nhiệm còn chưa được khép tội đó quy đổ thành lương thực mang về. Suốt ngày nghe Lạc Doanh than khóc, ai mà chịu nổi.

Tôi đôi giọng, làm bộ thờ dài thườn thượt, âu lo nói:

”Trần Ngạn cũng không muốn làm khó đại nhân. Nhưng việc lần này hậu quả nghiêm trọng, chỉ còn cách trình lên thánh thượng“.

Mạc Triết hai mắt mở lớn, há miệng định ngăn cản. Ông ta còn chưa kịp nói gì, Trần Ninh đã cười khẩy một tiếng.

”Nếu vô tội, việc gì phải sợ?“.

Trần Ninh vốn không nắm bắt hết được ẩn tình bên trong nên lời cậu ta nói chẳng qua là dựa vào phản ứng của Mạc Triết. Mà tại sao ông ta phản ứng như vậy? Tôi biết, Khương Dương biết, bản thân Mạc Triết cũng biết. Ông ta nói đến nói đi cũng chỉ là một tướng thủ thành, tùy tiện tìm một người thay thế còn dễ dàng hơn ra đường tìm ăn mày. Khoan nói thực hư sự việc thế nào, có liên quan đến ông ta hay là không; chỉ nói hoàng đế thanh niên có tiếng nể cho người điều tra không đã. Trong mắt anh ta, lời Mạc Triết có phân lượng hay lời một nguyên soái cầm quân như tôi đáng để lắng nghe hơn? Mạc Triết tất nhiên hiểu rõ điều này. Huống hồ không chỉ riêng tôi, ngồi kia là một tướng quân có phẩm cấp cao hơn ông ta, do đích thân hoàng thượng tấn chức. Khương Dương vừa mở miệng đã ném thẳng mấy chữ “tiếp tay cho địch” vào mặt Mạc Triết. Ông ta có thể không sợ sao? Kể cả hoàng đế thanh niên có kiên nhẫn, điều tra cẩn thận thì kết quả cuối cùng, vẫn là Mạc Triết phải đứng ra chịu trách nhiệm. Triều đình sẽ dùng ông ta làm bia đỡ đạn, trừng phạt thật nặng để có cái cho binh sĩ trút giận, lấy lại tinh thần chiến đấu.

Quan hệ giữa tôi và Khương gia không tốt, điều này số ít quan quân trong đại doanh linh mẫn có thể nhìn ra, song Mạc Triết không hề biết. Vì thế với tình cảnh của bản thân hiện tại, ông ta ngoài việc sợ hãi ra còn có thể làm gì khác?

Tôi cũng không gấp không vội, ngồi uống trà ngon, cho Mạc Triết thời gian nghĩ cách tự cứu lấy mình. Ông ta ở trên quan trường lâu như vậy, lại còn sung túc phê phồn đến thế, đạo làm quan luôn lách ra sao, tất nhiên là hiểu rõ. Giờ ngoài việc dùng bạc “chuộc thân”, ông ta cũng chẳng còn con đường khác để lựa chọn. Khương Dương nhìn sang, giống như lo ngại tôi không mở miệng, Mạc Triết sẽ không tương ý. Nhưng tôi vì sao phải làm việc thừa hơi đó? Nên là Mạc Triết chủ động dâng bạc, không sợ ông ta không dâng, chỉ sợ ông ta dâng không đủ nhiều. Tôi im lặng càng lâu, Mạc Triết càng lo sốt vó, sẽ nghĩ tôi chưa chắc nhận bạc mà bỏ qua cho ông ta. Nói cho cùng, so với tính mạng, ngân lượng có là gì đâu.

Tôi uống đến chung trà thứ ba, Trần Ninh đã bắt đầu ngọ ngậy không yên, cả buổi trông mắt nhìn Mạc Triết. Đến khi cậu ta sắp nhịn hết nổi thì Mạc Triết cuối cùng cũng lên tiếng:

”Hạ quan cai quản bộ hạ không nghiêm. Thân là tướng thủ thành lại không phát giác trong thành có gian tế, làm đại quân chịu thiệt hại nghiêm trọng. Chỉ xin nguyên soái niệm tình hạ quan coi giữ nơi này nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao mà cho hạ quan cơ hội lập công chuộc tội“.

”Lập công chuộc tội...“. Tôi cố ý nói chậm rãi, làm bộ như đang nghiền ngẫm cẩn thận mấy chữ đó, khiến Mạc Triết thấp thỏm chờ đợi. “Mạc đại nhân muốn chuộc tội thế nào?“.

”Lương thực mùa đông cho đại quân, hạ quan sẽ dùng của cải tích góp đồng thời kêu gọi quan lại trong thành quyên góp để bù lại số lương thực bị đốt“.

Choang..

Mạc Triết giật nảy mình nhìn chung trà vỡ tan tành, nước bắn tung tóe dưới chân tôi, run rẩy ngược lên nhìn sắc mặt tôi, đến thở cũng không dám thở mạnh. Tôi làm như “vô tình” lơ tay, chống cằm nhìn ông ta. Lý Thiên Ngôn rót một chung trà mới, vẻ mặt nghiêm túc như cũ. Không khí trong đại sảnh như đông đá, đầu Mạc Triết cúi xuống càng thấp. Tôi lại nhẹ nhàng gẩy nắp trà.

”Mạc đại nhân cứ tiếp tục nói“.

Mạc Triết sừng sốt.

”Nguyên soái...“.

”Sao? Chẳng phải đại nhân muốn lấy công chuộc tội? Vấn đề lương thực xem như đã được giải quyết. Vậy còn sĩ khí binh sĩ hao tổn, tình trạng canh phòng lơ lỏng trong thành, đại nhân định làm thế nào?“.

Dường như Mạc Triết không ngờ tôi còn có công phu dư từ ngoạm, nhất thời lại lâm vào trầm tư. Trần Ninh nhú chặt chân mày, giọng nói lộ rõ sự mất kiên nhẫn:

”Này, không phải ngươi lại bắt chúng ta đợi thêm mấy canh giờ nữa đấy chứ? Nguyên soái còn cả đồng việc trong quân cần giải quyết, không rảnh ở đây uống trà hàn huyên tâm sự“.

Mạc Triết nghe vậy cũng biết không thể moi được sự thỏa hiệp từ tôi, đành nuốt lệ “bổ sung”:

”Khẩn xin nguyên soái tiếp nhận ấn giữ thành, toàn quyền chỉ huy điều động... binh lính Nhữ Bình“.

Mấy chữ cuối cùng, Mạc Triết gần như cắn răng mà nói. Lúc này tôi mới rời khỏi ghế, bước xuống đỡ ông ta dậy, đổi sang về mặt chân thành, thờ dài một tiếng.

”Mạc đại nhân đã kiên quyết, Trần Ngan cũng không khước từ nữa. Trần Ngan tin là sự việc vừa rồi không liên quan đến đại nhân. Tấm lòng ái quốc của ngài, sao Trần Ngan có thể nghi ngờ. Chỉ là quân tình hệ trọng, vẫn mong đại nhân đừng trách...“.

Tôi xưng hô thân thiết, lời nói hết mực mềm mỏng, như là dốc hết tâm can ra để thổ lộ. Mạc Triết nghẹn họng, ôm đầy một bụng tức giận vẫn chỉ có thể luôn miệng nói không dám, đa tạ nguyên soái chịu thông cảm. Tôi vỗ vai ông ta “an ủi” rồi mới “thu quân” trở về.

Đội tôi cởi áo choàng giao cho Trần Đường xong, Trần Ninh nín nhịn trên đường này giờ vì có mặt Khương Dương, lúc này không đợi được hỏi:

”Đại ca làm sao mà biết Mạc Triết có khả năng lo đủ số bạc huy động lương thực mùa đông? Lần trước cung ứng quần áo mùa đông cho chúng ta, tính ra cũng không phải số nhỏ. Lỡ như ông ta nói không đủ khả năng chi tiền, chẳng phải là đại ca đã mất công đi một chuyến?“.

Tôi cười hỏi một câu có vẻ chẳng liên quan:

”Đệ thấy trà khi này thế nào, có ngon không?“.

Trần Ninh khó hiểu đáp:

”Trà ngon, ngay cả Trần phủ chúng ta ở kinh thành cũng không mấy khi được uống trà thượng phẩm như vậy. Nhưng trà thì có liên quan gì?“.

Chuyến đi này, lúc xuất phát tôi cũng không khẳng định có thể giành lấy bao nhiêu bạc từ ông ta. Chỉ có ý nghĩ càng nhiều thì càng tốt. Cho đến khi quân gia mang trà lên mới chắc chắn chuyến này đi không uổng công. Nói thật, với tình hình kinh tế và giá cả thị trường nơi này, tôi vẫn chưa thể hiểu rõ tường tận. Có điều, Mạc Triết có thể thuận lợi nhanh chóng cung ứng đủ trang phục mùa đông cho quân đội, đủ thấy với ông ta, nhiều đó chưa phải là toàn bộ tài sản. Phủ đệ của ông ta vẫn xa hoa như cũ, trà ngon chưa từng thiếu hay ít đi, cuộc sống sung túc khiến người ta sinh hận. Nhữ Bình không giống như Bắc Bình. Bắc Bình bình nhiều, dân ít, dân chúng trong thành đại đa số là gia đình của binh sĩ, nông dân là chủ yếu. Hoàn toàn chỉ chú trọng phân bổ binh lực trấn thủ, là cửa ngõ quân sự ở vùng biên giới. Nhữ Bình lại khác, tuy so với kinh thành vẫn kém một bậc. Song vẫn là trung tâm kinh tế lớn của một vùng, giao thương rất phát triển. Đứng đầu một thành thị phồn hoa náo nhiệt như thế suốt bao nhiêu năm, Mạc Triết không béo mới là lạ.

Trần Ninh không nghe tôi trả lời nghi vấn thì tự thân vận động, vắt óc suy nghĩ, cuối cùng “à” lên một tiếng, mắt sáng rõ nhìn tôi.

”Đại ca thật là lưu manh, à thật... cao minh, thật cao minh... ha ha“.

Tôi liếc xéo cậu ta.

”Xem như đệ có chút tiến bộ“.

Trần Ninh ngượng ngùng vuốt mũi. Trần Đường lại hỏi:

”Lần này đại ca lợi dụng Khương Dương như vậy, không nghĩ tới anh ta lại ngoan ngoãn phối hợp. Thời gian gần đây, anh ta cũng có thái độ rất lạ, giống như là... có tình ý với đại ca“.

Tôi trợn mắt. Giờ ngay cả Trần Đường tính tình lạnh nhạt cũng học cách biết nói đùa rồi? Có phải là bị nhiễm thói xấu của tôi và Lục Ca hay không đây... Tôi thì không có vấn đề gì, đa mặt vốn đây, cũng biết là Trần Đường đang nói vui. Nhưng Trần Ninh không giống, cậu ta nghe thế lập tức xù lông, tay siết chặt nắm đấm:

”Hắn dám có cái ý nghĩ đó, đệ liền đánh gãy chân của hắn. Đệ đi tìm hắn tính sổ“.

Tên nhóc này, mới vừa rồi còn khen cậu ta tiến bộ. Nhanh như vậy đã chứng nào tật ấy.

”Anh ta quyền cao chức trọng, đệ chỉ là một giáo úy nho nhỏ. Đệ định tính sổ kiểu gì?“.

Trần Ninh cắn môi, sau đó húng chí đập nắm đấm phải vào lòng bàn tay trái, cười khoái trá nói:

”Đệ đi tìm Lục đại nhân. Lục đại nhân lắm mưu nhiều kế, nhất định sẽ nghĩ ra cách chinh cho Khương Dương thê thảm“.

Nói xong mắt hút khỏi lều. Trần Đường ở một bên nén cười.

”Đại ca không ngăn lại sao?“.

”Ngăn cái gì? Đệ nghĩ lão Lục sẽ nghe lời A Ninh đi tìm người gây chuyện thật chắc? Đệ rảnh rỗi như vậy thì nói một chút tình hình Ngũ Đại Quốc cho tôi nghe đi“.

Sau khi chấm dứt cuộc chiến này, tôi sẽ mai danh ẩn tích, sống cuộc đời bình nhác vô lo của mình. Cũng nên tìm hiểu trước xem nơi nào phù hợp. Tốt nhất là một nơi ổn định, không có chiến loạn, non xanh nước biếc, mưa nắng chan hòa. Sau đó lấy vợ sinh con, mỗi ngày uống rượu ngắm trăng. Vui vẻ hơn nhiều so với việc quanh năm suốt tháng phải ăn ngủ sinh hoạt với một đám đàn ông mặt dài như ngựa, mình đầy lông lá như khỉ. Lại còn phải chịu trách nhiệm với sự sống chết của bọn họ. Áp lực tinh thần lớn đến thế, không sớm thì muộn tôi cũng sẽ phát điên mất thôi. Ông trời à, ông cũng thật biết cách chơi đùa với vận mệnh con người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Soái Bất Đắc Dĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.